บทนำ

“ฮองเฮาเหนียงเหนียง”

เสียงเรียกของใครคนหนึ่งปลุกเพียงอัปสรให้ตื่นขึ้นจากการหลับใหล หญิงสาวงัวเงียตื่นพลางมองสตรีที่ปลุกตนเองอย่างงุนงง แสงที่ตกกระทบกับดวงตาดำขลับทำให้เปลือกตาบางลืมขึ้นอย่างยากลำบาก เป็นผลทำให้หญิงสาวต้องกะพริบตาถี่เพื่อปรับสายตาให้เข้ากับแสงสว่างในยามรุ่งอรุณที่สาดส่องผ่านเข้ามาในห้อง

ครั้นลืมตาตื่นขึ้นเต็มตา สติที่กึ่งหลับกึ่งตื่นก็ตระหนก เมื่อภาพที่เธอเห็นตรงหน้ากลับเป็นหญิงสูงวัยแปลกหน้าซึ่งไม่เคยพบเจอกันมาก่อน ใบหน้ากลมมนมีริ้วรอยเหี่ยวย่นจากวัยปรากฏบนใบหน้า ตาเรียวเล็กค่อนไปทางตาตี่และหางตาชี้ขึ้นเล็กน้อย บ่งบอกถึงชาติกำเนิดได้เป็นอย่างดี

“ฮองเฮาเหนียงเหนียงของหลี่มามาฟื้นแล้วหรือเพคะ หลี่มามากลัวเหลือเกิน...กลัวว่าจะไม่ได้รับใช้พระนางอีกแล้ว ในที่สุดพระโพธิสัตว์ก็ทรงเห็นถึงพระเมตตาของฮองเฮาเหนียงเหนียง ประทานพรให้พระนางดำรงพระชนม์ชีพต่อ”

หญิงสูงวัยตรงหน้าฉีกยิ้มหวานจนตาเรียวของนางเกือบปิดจนมิด ด้วย

ความยินดีเมื่อเห็นคนบนพระแท่นบรรทมตื่นขึ้นจากการหลับใหลนานเกือบสามวันสามคืน มือหนากุมมือทั้งสองของเพียงอัปสรไว้แน่น พลางถูไถไปมากับแก้มของตนอย่างทะนุถนอมราวกับเธอเป็นของล้ำค่า

เพียงอัปสรตัวแข็งทื่อเมื่อถูกสตรีแปลกหน้ามาสัมผัสแตะต้องร่างกายของตนเอง เธอขยับถอยหนีจนชิดกับผนังด้านใน แต่หญิงสูงวัยก็ไม่ยอมปล่อย และยังคงใช้มืออวบอูมจับสะเปะสะปะไปบนเรือนร่างของเพียงอัปสร ทำราวกับว่ากำลังสำรวจอวัยวะทุกส่วนของร่างกายว่ามีส่วนใดสึกหรอหรือขาดหายไปหรือไม่ ครั้นจับจนพอใจและเห็นว่าเจ้านายของตนไม่มีส่วนใดขาดหายไป จึงเปลี่ยนมาจ้องตาเพียงอัปสรแทน

“ฮองเฮาเหนียงเหนียงเป็นอะไรไปเพคะ” หลี่มามาถามขึ้นเมื่อเห็นร่างของผู้เป็นเจ้านายขยับตัวถอยหนี และทำราวกับว่านางเป็นคนแปลกหน้าในสายพระเนตรของพระนาง ขอบตาของหลี่มามาเริ่มร้อนผ่าวและทำท่าราวกับจะร่ำไห้เสียให้ได้ แล้วตัดพ้อราวกับคนเสียสติ

“ทรงรังเกียจหม่อมฉันหรือเพคะ”

เพียงอัปสรปรับอารมณ์ไม่ถูกเมื่อเห็นหญิงสูงวัยที่ตนไม่รู้จักร่ำไห้ออกมาต่อหน้า นั่นควรจะเป็นเธอมิใช่หรือที่ต้องร้องไห้ ไม่ใช่หญิงผู้นี้ จู่ๆ ต้องตื่นมาพบกับสภาพแวดล้อมที่ไม่คุ้นเคย ซ้ำยังต้องเจอกับคนแปลกหน้าที่ตนไม่เคยรู้จักมาก่อนอีก ตอนนี้จึงรู้สึกสับสนและไม่รู้ว่าตนเองจะต้องเริ่มต้นจากตรงไหนดี

หญิงสาวใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่งจึงสรุปได้ว่า อย่างแรกที่ตนต้องรู้คือ สตรีแปลกหน้าผู้นี้เป็นใคร และตอนนี้เธออยู่ที่ไหนกันแน่ แต่สิ่งหนึ่งที่เพียงอัปสรรู้คือ หญิงผู้นี้เป็นคนจีน เพราะตั้งแต่หญิงสาวตื่นมา หญิงผู้นี้ก็พ่นภาษาจีนใส่เธอรัวๆ ไม่ยอมหยุด

คนจีน...ภาษาจีน...

ใช่แล้ว ก็ตอนนี้เธออยู่ประเทศจีน มีคนจีนและพูดภาษาจีนก็ถูกแล้ว ถ้าเป็นคนจีนแล้วพูดภาษาไทยกับเธอสิถึงจะแปลก

“คุณ...” เอ่ยภาษาไทยได้แค่ต้นประโยค หญิงสาวก็เปลี่ยนภาษาที่สนทนาใหม่เป็นภาษาจีนทันที

“คุณเป็นใคร...แล้วที่นี่ที่ไหน” คำถามยอดฮิตที่มักนิยมใช้เมื่อรู้สึกว่าตนเองอยู่ในสถานที่ที่ไม่คุ้นเคย และกำลังเผชิญหน้ากับคนที่ไม่รู้จัก

เอ่ยประโยคข้างต้นจบเพียงอัปสรก็รู้สึกว่าตนเองเป็นเหมือนนางเอกนิยายย้อนอดีตเข้ามาสู่ยุคโบราณอะไรทำนองนั้น ที่สำคัญที่สุดคือ ต้องเริ่มต้นเรื่องจากนางเอกของเรื่องตื่นขึ้นมาพบกับสถานที่และผู้คนแปลกตาที่ไม่คุ้นเคย พร้อมกับเอ่ยประโยคยอดฮิตที่เธอเอ่ยข้างต้นไปแล้วกันแทบทุกคน

หญิงสาวส่ายหัวไปมาเพื่อไล่ความคิดไร้สาระของตนออกจากหัว นี่มันศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดแล้ว ทั้งเทคโนโลยีและวิทยาศาสตร์ต่างเจริญก้าวหน้าไปไกล จะเกิดเหตุการณ์ย้อนอดีตอะไรแปลกๆ ที่แม้แต่วิทยาศาสตร์ก็หาคำตอบไม่ได้เช่นนี้ได้อย่างไร หากมีก็คงมีแต่ในนิยายเท่านั้นแหละ

ทว่ายิ่งคิดมากเท่าไร เพียงอัปสรก็เอะใจและรู้สึกได้ถึงสิ่งแปลกๆ ไม่ชอบมาพากลมากขึ้นเท่านั้น เธอมองหญิงสูงวัยที่แต่งกายเหมือนคนจีนสมัยราชวงศ์สุดท้ายของจีนด้วยความแปลกใจ ผมรวบตึง ปลายที่เหลือม้วนพันกับโครงเหล็กเป็นลักษณะรูปอักษรตัวทีขนาดใหญ่ ประดับดอกไม้คล้ายดอกโบตั๋นอยู่ใจกลางผม หญิงแปลกหน้าสวมชุดคอเต่าทับด้วยเสื้อคลุมยาวคอเสื้อป้ายไปทางขวา ผ้าต่วนเนื้อดีสีน้ำตาลปักลายเมฆ โดยรวมดูเป็นผู้ใหญ่ที่มีอำนาจและน่าเคารพยำเกรงพอสมควร

เหมือนในนิยายจีนเรื่องหนึ่งที่เพียงอัปสรกำลังแปล...

นางเอกย้อนอดีตเข้ามาในยุคจีนโบราณ ตื่นขึ้นมาในสภาพแวดล้อมและบุคคลที่ไม่รู้จัก นี่มันเรื่องจริงหรือว่าเรื่องโกหกกันแน่

“ฮองเฮาเหนียงเหนียงทรงกำลังทบทวนความจำหรือเพคะ หม่อมฉันหลี่มามา และที่นี่คือตำหนักเซียนฟูกงของพระนางไงเพคะ”

“หลี่มามา...เซียนฟูกง...”

เพียงอัปสรรู้สึกชาไปทั้งตัว ย้อนนึกถึงนิยายจีนที่เธอกำลังแปลอยู่นั้น

ถ้าในนิยายจีนโบราณ ‘หลี่มามา’ นี่ต้องเป็นนางข้าหลวงหรือพวกนางในรับใช้ของฮองเฮาหรือพระสนมคนใดคนหนึ่ง ส่วน ‘เซียนฟูกง’ นี่ก็เป็นหนึ่งในตำหนักทางทิศตะวันตก และเป็นหนึ่งในสิบสองตำหนักที่เป็นเรือนอาศัยของเหล่าพระสนมนางในของพระราชวังต้องห้ามไม่ใช่หรือ

หญิงสาวนึกแล้วก็ปวดตุบๆ ที่ข้างขมับทั้งสอง นี่เธอย้อนอดีตมาในยุคจีนโบราณจริงๆ ใช่ไหม หรือว่าแท้จริงแล้วเธอกำลังโดนใครบางคนแกล้งอยู่กันแน่

“นี่ล้อกันเล่นอยู่ใช่ไหม...หรือว่ากำลังถ่ายละครอยู่ บอกฉันมาตรงๆ เถอะ อย่าแกล้งกันเล่นแบบนี้เลย” หญิงสาวร้องถามขณะเดินพล่านไปทั่วห้องสายตาสอดส่องหากล้องตามมุมต่างๆ แต่ก็ไม่พบ

“หม่อมฉันมิบังอาจพูดเท็จกับพระนางเพคะ” หญิงสูงวัยที่แทนตัวว่าหลี่มามาคุกเข่าพร้อมกับก้มศีรษะจดพื้นเพื่อแสดงความบริสุทธิ์ใจของตนเองและไม่ยอมเงยหน้าขึ้นจนกว่าเจ้านายของตนจะเชื่อ ส่วนเพียงอัปสร สาวยุคประชาธิปไตยที่ไม่เคยพบการหมอบและก้มกราบเช่นนี้มาก่อน จึงรู้สึกเก้อๆ กังๆ เมื่อต้องเจอกับท่าทีเคารพนบนอบของสตรีที่อายุมากกว่าตนเอง ทำราวกับเธอเป็นเจ้าชีวิตและนางเป็นทาสผู้จงรักภักดีของเธออย่างไรอย่างนั้น

“คุณป้าลุกขึ้นเถอะค่ะ อย่าทำอย่างนี้เลย” หญิงสาวร้องบอก พลางปรี่เข้าไปประคองหลี่มามาให้ลุกขึ้นจากพื้น

ตอนนี้เพียงอัปสรกำลังอับจนหนทางและอยากจะร้องไห้ให้แก่โชคชะตาของตนเอง หลังจากที่เดินพล่านเป็นหนูติดจั่นรอบห้องจนเหนื่อยหอบ จึงเดินกลับมานั่งฟุบลงบนโต๊ะเครื่องแป้งอย่างคนหมดเรี่ยวแรง ตอนนี้หญิงสาวเชื่อเกือบครึ่งแล้วว่าเรื่องที่สังหรณ์ใจว่าตนเองย้อนกลับมาในยุคอดีตนั้นเป็นเรื่องจริง

คำถามต่อไปคือ แล้วเธอต้องทำเช่นไร และจะกลับไปสู่ยุคปัจจุบันของตนได้อย่างไร

หญิงสาวรู้สึกสมองตื้อยิ่งนัก แม้จะคิดหาทางออกเช่นไรก็คิดไม่ออก

สุดท้ายจึงทำได้เพียงกุมขมับ มองสิ่งรอบกายอย่างเลื่อนลอย จนสายตาปะทะเข้ากับกระจกที่ตั้งอยู่เบื้องหน้า...

มีบางอย่างผิดปกติ!

เพียงอัปสรมองตัวเองในกระจกบานใหญ่ ใบหน้ามีบางอย่างเปลี่ยนแปลงไปอย่างเห็นได้ชัด ความรู้สึกนี้ราวกับฟ้าผ่าเข้าที่กลางลำตัว เป็นผลทำให้เธอตัวชาไปทั่วร่างกาย มือไม้สั่นจนหยิบจับทำอะไรไม่ถูก ดวงตาดำขลับมองสิ่งที่สะท้อนในกระจกด้วยสายตาจ้องเขม็ง

ผู้หญิงในกระจกนี่คือใคร หาใช่ใบหน้าของเธอไม่!

หนึ่ง
ฮองเฮาแห่งต้าชิง

นี่มันเกิดอาเพศอะไรกัน...

แต่เดิมเพียงอัปสรมีใบหน้ารูปไข่ ทว่าตอนนี้กลับกลายเป็นใบหน้ากลมมน แก้มทั้งสองข้างป่องเหมือนลูกมะเขือเทศสุก ใต้คางมีไขมันห้อยย้อยเป็นชั้นน่าเกลียดน่ากลัว มือที่ยังสั่นไม่หายคลำไปทั่วใบหน้านั้นอย่างตื่นกลัว และไม่ได้มีแต่ใบหน้าของเธอที่เปลี่ยนไป แม้กระทั่งมือทั้งสองข้างยังอวบอูมราวกับคนบวมน้ำ มิหนำซ้ำเรือนร่างที่เพรียวงามของเธอกลับกลายเป็นเรือนร่างที่อ้วนหนาเตอะอย่างกับหมูตัวโตอย่างไรอย่างนั้น

เพียงอัปสรอยากจะกรีดร้องให้หายจากภาวะเครียด แต่ก็ทำได้เพียงกรีดร้องในใจเท่านั้น

สวรรค์! แกล้งเธอซ้ำแล้วซ้ำเล่า ส่งเธอย้อนอดีตมาอยู่ในยุคราชวงศ์ชิงของจักรวรรดิจีนยังไม่พอ ยังซ้ำเติมเธอให้หนักยิ่งกว่าเดิม โดยการส่งวิญญาณของเธอเข้าร่างของใครก็ไม่รู้ที่เธอไม่รู้จัก มิหนำซ้ำสวรรค์ยังใจดีแถมโพรโมชันให้เธอเข้ามาอยู่ในร่างผู้หญิงที่อวบอ้วนคนนี้อีก

นี่เธอเป็นนางเอกนะ! ย้อนอดีตมาทั้งที ต้องส่งเข้าร่างหญิงสาวที่งามล่มบ้านล่มเมือง หรือหญิงงามสะคราญโฉมเหมือนนิยายย้อนอดีตเล่มอื่นๆ

ถึงจะถูก ทำไมสวรรค์ถึงเล่นตลกกับคนงามเช่นเธอแบบนี้

“ฮองเฮา...” หลี่มามารู้สึกถึงความผิดปกติของอีกฝ่าย หรือว่าเป็นเพราะอุบัติเหตุที่ฮองเฮาของนางพลัดตกสระบัวในพระราชอุทยานหลวงยวี่ฮวาหยวนเมื่อสามวันก่อนนั้น จนทำให้เจ้านายของตนสิ้นสติสลบไปสามวันสามคืน พอตื่นบรรทมขึ้นมาจึงเสียสติและถึงขั้นวิปลาสไปแล้ว

เพียงอัปสรหมดอาลัยตายอยากกับโชคชะตาของตนเอง ฟุบลงกับโต๊ะเครื่องแป้งอีกครั้ง พร้อมกับคิดทบทวนเรื่องราวที่เกิดขึ้น เธอย้อนอดีตมาในยุคนี้ได้อย่างไร จำได้ว่าเธอได้รับหน้าที่จากบรรณาธิการของสำนักพิมพ์ที่ตนทำงานอยู่ให้แปลนิยายจีนเรื่องหนึ่ง และเรื่องนั้นก็มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับหญิงสาวนางหนึ่งที่ได้ย้อนอดีตเข้ามาในยุคต้าชิง โดยมีสถานที่หลักในนิยายคือ ‘พระราชวังกู้กง’ หรือที่คนไทยเรารู้จักอีกชื่อคือ ‘พระราชวังต้องห้าม’ ซึ่งเป็นสถานที่หลักในการดำเนินเรื่องทั้งหมด

ด้วยเหตุนี้นักแปลมือทองอย่างเพียงอัปสรจึงขออนุญาตทางบรรณาธิการเดินทางมาประเทศจีนเพื่อเข้าชมพระราชวังต้องห้าม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการเก็บข้อมูลไว้ใช้ในการแปลนิยายเรื่องนี้

เพียงอัปสรเดินทางออกจากประเทศไทยและมาถึงที่หมายคือประเทศจีนโดยเครื่องบินของสายการบินหนึ่งแต่เช้าตรู่ เธอเคยมาเที่ยวที่ประเทศจีนแล้วสามครั้ง แต่ทุกครั้งเธอไม่เคยมีโอกาสได้มาเที่ยวชมพระราชวังต้องห้ามเลย ครั้งนี้จึงเป็นโอกาสอันดีที่เธอได้มาเยือนที่นี่เป็นครั้งแรก

เพียงอัปสรจบปริญญาตรีคณะมนุษยศาสตร์ เอกวิชาภาษาจีน ของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในประเทศไทย ทำให้เธอไม่จำเป็นต้องใช้ไกด์ทัวร์หรือล่ามแปลภาษาแต่อย่างใด มีเพียงหนังสือแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวเท่านั้นที่เธอต้องการ รวมทั้งกล้องถ่ายรูปและสมุดจดบันทึกรายละเอียดต่างๆ เท่านี้ก็เพียงพอสำหรับการเดินทางท่องเที่ยวในพระราชวังต้องห้าม ณ กรุงปักกิ่ง เพื่อเก็บข้อมูลในการแปลนิยายเรื่องใหม่

ร่างบางในชุดแจ็กเกตตัวโปรดยืนอยู่หน้าประตูอู่เหมินที่ตั้งตระหง่าน

ต้อนรับผู้มาเยือนพระราชวังต้องห้ามมาเป็นเวลาหลายร้อยปี ด้วยอาการตื่นตะลึงในความอลังการของสถาปัตยกรรมที่สร้างขึ้นด้วยฝีมือของมนุษย์ในยุคอดีต หญิงสาวสูดลมหายใจเข้าลึกๆ พร้อมแล้วที่จะผจญภัยในอาณาจักรที่ล้อมรอบด้วยกำแพงหนานามว่า 'กู้กง' พระราชวังต้องห้ามหรือพระราชวังกู้กงเป็นพระราชวังไม้ขนาดใหญ่ สร้างขึ้นในสมัยจักรพรรดิหย่งเล่อแห่งราชวงศ์หมิงซึ่งมีอายุนานกว่าห้าร้อยปี เป็นศูนย์กลางของอำนาจถึงสองราชวงศ์และรับใช้องค์ฮ่องเต้ถึงยี่สิบสี่พระองค์

เพียงอัปสรเปิดหนังสือไปยังหน้าที่สิบซึ่งมีภาพประตูอู่เหมินปรากฏอยู่ภายใน พลางอ่านประวัติโดยย่อของประตูที่ใหญ่โตแห่งนี้ด้วยความสนใจ เสียงไกด์ชาวจีนแต่พูดไทยได้ชัดแจ๋วดังแว่วอยู่หน้าประตูอู่เหมิน พร้อมกับลูกทัวร์ชาวไทยนับสิบคนที่ยืนฟังการบรรยายอย่างตั้งใจ เพียงอัปสรจึงเดินเข้าไปยืนใกล้ๆ กลุ่มทัวร์ชาวไทยกลุ่มนั้น เพื่อแอบฟังการบรรยายเกร็ดประวัติศาสตร์จากไกด์ชาวจีน

หญิงสาวรู้สึกว่าตนเองเสียมารยาท จึงเอ่ยขออนุญาตไกด์ชาวจีนอีกฝ่ายไม่ว่าอะไร ทั้งยังเชิญชวนให้เธอเข้าร่วมกลุ่มทัวร์ เดินชมพระราชวังแห่งนี้ไปพร้อมๆ กับพวกเขา เพียงอัปสรยิ้มหวานเป็นการขอบคุณ ก่อนจะเดินเข้าไปยืนฟังคำบรรยายใกล้ๆ หญิงสาวคนหนึ่งที่มีหน้าตาสะสวยและดูเด่นกว่าผู้หญิงคนอื่นๆ ในกลุ่มทัวร์ ด้วยดวงตาเรียวเหมือนเม็ดอัลมอนด์ของหญิงสาวผู้นี้ ทำให้เพียงอัปสรเผลอมองอย่างลืมตัว จนอีกฝ่ายรู้ตัวหันกลับมามองเธอด้วยความงุนงง

เพียงอัปสรยิ้มหวานพร้อมกับกล่าวคำขอโทษอีกฝ่ายที่ตนทำตัวเสียมารยาท แต่หญิงสาวคนนั้นกลับไม่ถือสา เธอจึงถือโอกาสนี้ทำความรู้จักหญิงสาวชาวไทยคนนี้ เพียงอัปสรแนะนำตนเองว่าเป็นนักแปลนิยายจีนมาศึกษาดูงานเพื่อต่อยอดนิยายแปลเล่มใหม่ของตนเอง ส่วนอีกฝ่ายแนะนำตนเองว่าเป็นแพทย์ มาเที่ยวปักกิ่งกับกลุ่มเพื่อนในช่วงวันหยุดพักร้อน หลังจากที่ต่างฝ่ายต่างรู้จักกันพอสมควร ทั้งคู่จึงตั้งหน้าตั้งตาฟังการบรรยายจาก

ไกด์ชาวจีนกันต่อ

ประตูอู่เหมินบานนี้ถือว่าเป็นประตูที่ใหญ่ที่สุดของพระราชวังต้องห้าม เป็นสถานที่สำคัญในการประกาศพระบรมราชโองการและประกาศศึกสงคราม กับต่างประเทศ ทางเข้าของประตูอู่เหมินนั้นมีช่องประตูทั้งหมดสามบาน ว่ากันว่าประตูตรงกลางซึ่งเป็นบานที่ใหญ่ที่สุดนั้น มีไว้สำหรับฮ่องเต้หรือโอรสสวรรค์เพียงพระองค์เดียวเท่านั้น แต่สามารถยกเว้นเป็นการเฉพาะสำหรับฮองเฮา ให้สามารถเสด็จผ่านช่องประตูบานนี้ได้เฉพาะงานพระราชพิธีราชาภิเษกสมรส และเหล่าจอหงวนสามอันดับแรกที่ได้รับพระบรมราชานุญาตให้มีสิทธิ์เดินเข้าประตูนี้ได้เพียงครั้งเดียวในชีวิต ส่วนช่องประตูอู่เหมินทางทิศตะวันตกเป็นทางเข้าออกของพระบรมวงศานุวงศ์ และช่องประตูทางทิศตะวันออกเป็นทางเข้าออกของเหล่าข้าราชการในพระราชสำนักจีน

หลังจากที่ยืนฟังไกด์ทัวร์บรรยายเกี่ยวกับประตูอู่เหมินจนจบ เพียง-อัปสรก็เดินตามกลุ่มทัวร์ผ่านประตูอู่เหมินมาถึงลานกว้างขนาดใหญ่ ณ จุดตรงนี้มีสะพานข้ามแม่น้ำทองซึ่งมีทั้งหมดห้าแห่ง โดยเป็นสะพานที่แทนความดีงามทั้งห้าประการ ได้แก่ เมตตาธรรม จริยธรรม มโนธรรม สัจธรรม และปัญญาธรรม ตามหลักคำสอนของลัทธิขงจื๊อ จากสะพานข้ามแม่น้ำทองเพียงอัปสรจึงขอแยกตัวออกมาจากกลุ่มทัวร์เพื่อขอเดิมชมความงดงามและความอลังการของพระราชวังต้องห้ามเพียงลำพัง

หลังจากข้ามสะพานแม่น้ำทองก็เข้าสู่ประตูไท่เหอเหมิน หญิงสาวใช้เวลาช่วงเช้าเพื่อเดินสำรวจทั่วเขตพระราชฐานชั้นนอก ซึ่งเป็นส่วนที่องค์จักรพรรดิออกว่าราชการและจัดงานพระราชพิธีต่างๆ ประกอบไปด้วย พระที่นั่งไท่เหอ-เตี้ยน พระที่นั่งจงเหอเตี้ยน และพระที่นั่งเป่าเหอเตี้ยน ตามลำดับ จากนั้นก็ผ่านเข้าสู่ประตูเฉียนชิงเหมินซึ่งเป็นประตูทางเข้าสู่เขตพระราชฐานชั้นใน ความอลังการของพระราชวังต้องห้ามแห่งนี้ช่างมีมนตร์ขลังจนทำให้หญิงสาวเดินชื่นชมความงามไม่รู้จักเหน็ดจักเหนื่อย

จนมาถึงเขตอุทยานหลวง ความสวยงามของสวนหินและหมู่พฤกษา

แมกไม้ภายในอุทยานหลวง ผสมผสานกลมกลืนกันอย่างลงตัวราวกับอยู่บนแดนสวรรค์

เมื่อนึกขึ้นได้ว่าความงามเหล่านี้ควรได้รับการบันทึกผ่านทางการถ่ายภาพ หญิงสาวจึงหยิบกล้องถ่ายรูปในกระเป๋าใบโปรดขึ้นมา ตั้งใจจะถ่ายภาพอุทยานหลวงแห่งนี้หลายๆ ภาพให้หนำใจ เมื่อหยิบกล้องขึ้นมาตั้งท่าจะถ่ายภาพ ในกล้องของเพียงอัปสรกลับเห็นร่างของหญิงผู้หนึ่งยืนอยู่บนสะพานหิน ก่อนจะร่วงลงสู่สระน้ำที่เต็มไปด้วยดอกบัวนานาชนิด

เพียงอัปสรตื่นตระหนกกับภาพที่ตนได้เห็น มองซ้ายมองขวา ทว่าก็ไร้ผู้คน มีเพียงเธอเท่านั้นที่เห็นเหตุการณ์ทั้งหมด ร่างบางวางสัมภาระทุกชิ้นลงแล้ววิ่งตรงไปยังจุดเกิดเหตุพร้อมกับกระโจนลงสระน้ำและดำดิ่งลงไปช่วยผู้ที่ตกน้ำทันที

สระที่เต็มไปด้วยกอบัวทำให้ยากต่อการหาร่างของหญิงที่จมน้ำ แต่ร่างบางก็ไม่ยอมแพ้ ค่อยๆ แหวกสายบัวเหล่านั้นอยู่ครู่ใหญ่ จนพบร่างของหญิงผู้นั้นนอนแน่นิ่งอยู่ก้นสระ หญิงสาวรีบคว้าตัวไว้ แต่ด้วยความใหญ่ของร่างนั้นทำให้เพียงอัปสรหมดแรงที่จะพยุงร่างนั้นขึ้นเหนือน้ำ ยิ่งพยายามมากขึ้นเท่าไร ก็รู้สึกว่าทั้งเธอและร่างนั้นกำลังจะดิ่งลงก้นสระมากขึ้นเท่านั้น

เพียงอัปสรรู้สึกว่าออกซิเจนในปอดของเธอกำลังจะหมด แรงเฮือกสุดท้ายที่มีอยู่หมดไปกับการพยุงร่างใหญ่ แขนบางหมดเรี่ยวแรงจนเผลอปล่อยร่างที่หมดสติให้ดำดิ่งลงไปยังก้นสระ เธอไม่สามารถช่วยหญิงผู้นั้นได้ มิหนำซ้ำตัวเธอก็กำลังจะแย่ หญิงสาวรู้สึกอึดอัดเพราะขาดอากาศหายใจ และเริ่มไม่มีแรงจะตะเกียกตะกายให้ขึ้นมาเหนือน้ำอีกต่อไป

ภาพเบื้องหน้าเริ่มพร่ามัว จนในที่สุดก็มืดสนิทไปทันที

รู้สึกตัวอีกที...เธอก็ย้อนอดีตมาสู่ยุคต้าชิงเสียแล้ว

ในเมื่อภาพที่เห็นตอนนี้มันคือความจริง สวรรค์ส่งเธอมา แถมยังส่งเธอมาเข้าร่างหญิงร่างใหญ่คนนี้อีก ทุกอย่างจำเป็นต้องมีเหตุและผล ซึ่งตอนนี้เธอไม่อาจรู้เหตุผลนั้น แต่ในภายภาคหน้าเธอจะต้องรู้เหตุผลนั้นให้ได้

ตอนนี้เธอคงต้องใช้ชีวิตอยู่ในยุคอดีตก่อน แล้วจึงค่อยคิดหาทางกลับยุคปัจจุบันของเธอ

เพียงอัปสรเดินครุ่นคิดไปมาทั่วห้อง หลี่มามารู้สึกเป็นห่วงเจ้านายของตน จึงค่อยๆ เดินเข้าไปสะกิดแขนของเธอเบาๆ หญิงสาวสะดุ้งโหยงเพราะความตกใจ มองหน้าหลี่มามาก่อนจะรวบรวมสติอีกครั้ง

“หลี่มามา” มือชี้ไปที่หญิงสูงวัย หลี่มามายิ้มทั้งน้ำตาด้วยความดีใจที่เจ้านายจำนางได้ “แล้วฉันล่ะเป็นใคร” มือนั้นชี้กลับมาที่ตนเอง

นั่นเป็นสิ่งแรกที่เพียงอัปสรต้องรู้ให้ได้ว่าผู้หญิงที่เธออาศัยร่างอยู่นี้คือใคร

“ทรงพระประชวรอีกแล้วหรือเพคะ เหตุใดถึงถามอย่างนั้น” นางกำนัลตกใจเอามือทาบอก แม้จะคาดเดาไปต่างๆ นานา ว่าพระนางอาจจะเสียสติหรือวิปลาสไปแล้วหลังจากที่จมน้ำในสระบัวเมื่อสามวันก่อน แต่นางกำนัลอย่างหลี่มามาไม่อยากจะตัดใจเชื่อในเรื่องนี้จนกว่าจะกระจ่างชัดมากกว่านี้

“บอกฉันมาเถอะ ฉันจะอกแตกตายอยู่แล้ว” หญิงสาวปรี่เข้าไปหาหลี่มามา พร้อมกับคาดคั้นถามถึงสิ่งที่เธอต้องการรู้

หลี่มามาเป็นห่วงเจ้านายของตนจับใจ พระนางคงวิปลาสไปแล้วเป็นแน่ถึงขนาดจดจำชื่อเสียงเรียงนามของตนเองไม่ได้ เมื่อคิดได้เช่นนั้นจึงรู้สึกสงสารพระนางยิ่งนัก เหตุใดสวรรค์จึงรังแกคนดีๆ ให้กลายเป็นเช่นนี้ด้วย

“พระนางคือ...”

เพียงอัปสรรู้สึกว่าคำตอบของหลี่มามากว่าจะเอ่ยปากกว่าจะเปล่งเสียงออกมาแต่ละคำนั้น มันช่างเชื่องช้าและไม่ทันใจหญิงสาวหัวสมัยใหม่อย่างเธอเสียเลย

“คืออะไรเล่า” เพียงอัปสรเริ่มหมดความอดทนจึงเอ่ยถามด้วยเสียงที่ดุและดังลั่นห้อง แต่เมื่อเห็นใบหน้าของหลี่มามาที่กำลังจะร่ำไห้อยู่รอมร่อจึงเปลี่ยนน้ำเสียงให้เบาและอ่อนลง เพื่อปลอมประโลมอีกฝ่ายไม่ให้บ่อน้ำตาแตก

“ฮองเฮาเหนียงเหนียงทรงทำให้หม่อมฉันกลัวนะเพคะ” หลี่มามากราบทูลตามความรู้สึกของตนเอง เกิดอะไรขึ้นกับเหม่ยเหรินฮองเฮาที่แสนจะอ่อนโยนและมีพระเมตตา ทำไมถึงกลับกลายเป็นสตรีที่ดุดันและกราดเกรี้ยวเช่นนี้ไปได้

“เอาละ ข้าขอโทษ เอาเป็นว่าเรามาเริ่มต้นถามกันใหม่”

หญิงสาวเริ่มตั้งสติอีกครั้ง สูดลมหายใจเข้าลึกๆ บอกกับตนเองว่าอย่าได้รีบร้อนที่จะเค้นเอาความจริงจากสตรีผู้นี้ เพราะถ้าขืนรีบร้อนจนเผลอตะคอกใส่นางไป นางอาจจะร้องไห้โฮ และสุดท้ายวันนี้เธอก็จะไม่รู้อะไรจากนางอีกเลย

“สรุปแล้วตัวข้าคือใคร หลี่มามาบอกข้าได้หรือไม่” น้ำเสียงหวานและใจเย็นที่สุดเอ่ยถามขึ้นอีกครั้ง

หลังจากที่ท่าทีของเจ้านายเริ่มคลายความดุดันลง หลี่มามาก็เลิกกลัวและยอมกราบทูลในสิ่งที่พระนางต้องการทราบ

“พระนางนิวฮูลู่เหม่ยเหรินเพคะ” หลังจากกราบทูลให้เหม่ยเหรินฮองเฮาทราบตามพระประสงค์ ร่างของหลี่มามาก็หมดเรี่ยวแรงทรุดตัวลงไปนั่งกับพื้น

“นิวฮูลู่...เหม่ยเหริน...” เพียงอัปสรทวนชื่อใหม่ของตนเอง และจดจำไว้เลยว่า หากอยากมีชีวิตรอดอยู่ในยุคนี้ จำเป็นที่จะต้องสวมรอยเป็นนิวฮูลู่เหม่ยเหรินให้แนบเนียนที่สุดเท่าที่จะทำได้ จนกว่าเธอจะหาทางกลับสู่ยุคปัจจุบันที่เธอจากมา และมันคงไม่ยากสักเท่าไรกับการใช้ชีวิตอยู่ในยุคอดีตในร่างของนิวฮูลู่เหม่ยเหรินผู้นี้หรอกมั้ง แม้จะแอบหวั่นใจ ทว่าหากไม่ทำเธอก็อาจจะไม่เหลือชีวิตรอดกลับสู่ยุคปัจจุบันก็เป็นได้

“ฮองเฮาเหนียงเหนียงทรงอยากทราบสิ่งใดอีกหรือไม่เพคะ” หลี่มามาทูลถามตะกุกตะกัก ไม่รู้จะช่วยเหม่ยเหรินฮองเฮาอย่างไร จึงทำได้เพียงบอกสิ่งต่างๆ ที่อยากรู้ให้ทรงทราบ เผื่อว่าสักวันนางจะได้เหม่ยเหรินฮองเฮาคนเดิมกลับมา

สนทนากับหลี่มามามาตั้งนานก็เพิ่งจะสะดุดกับคำเรียกขานของตนที่

หลี่มามาใช้เรียกแทนตัวของเหม่ยเหรินฮองเฮา ด้วยความสงสัยจึงถามหลี่มามาว่า 'ฮองเฮาเหนียงเหนียง' นั้นมีหมายความว่าอย่างไร

"ฮองเฮาเหนียงเหนียง เป็นคำเรียกแทนฮองเฮาแห่งต้าชิงเพคะ" หลี่มามากราบทูลราวกับนางกำนัลผู้ใหญ่ที่กำลังสอนรายละเอียดเกี่ยวกับตำแหน่งเชื้อพระวงศ์ต่างๆ ให้แก่นางกำนัลฝึกหัด แต่ผู้ที่นางกำลังสอนอยู่กลับเป็นฮองเฮาแห่งต้าชิงเสียนี่ จึงรู้สึกแปลกๆ อยู่เช่นกัน

"อะไรนะ ฮองอะไร"

ส่วนอีกคนไม่รู้สึกแปลกใจ แต่กลับรู้สึกแตกตื่นตกอกตกใจมากกว่าเมื่อได้ยินว่าฮองเฮาเหนียงเหนียงนั้นคือคำเรียกขานของสตรีผู้เป็นถึงฮองเฮาแห่งต้าชิง ถ้าอย่างนั้นหากสตรีใดถูกคนที่นี่เรียกว่าฮองเฮาเหนียงเหนียง นั่นก็หมายถึงสตรีผู้นั้นคือฮองเฮาแห่งต้าชิง และหลี่มามาก็เรียกเธออย่างนั้น จึงชัดเจนแล้วว่าสตรีที่เธอยืมร่างอาศัยอยู่ในยุคอดีตนั้นคือฮองเฮาแห่งต้าชิงอย่างไม่ต้องสงสัย

นิวฮูลู่เหม่ยเหรินคือฮองเฮาแห่งต้าชิง! เพียงอัปสรอยากจะกัดลิ้นตัวเองให้ตายเสียตรงนี้ให้รู้แล้วรู้รอด

"ฮองเฮาเพคะ ฮองเฮาแห่งต้าชิง" นางกำนัลคนสนิทกราบทูลชัดถ้อยชัดคำ และยิ่งตอกย้ำให้เพียงอัปสรรู้ถึงสถานะของตนเอง...ว่าบัดนี้เธอคือฮองเฮาแห่งต้าชิงนั่นเอง

"ฉัน...ข้านี่นะฮองเฮาแห่งต้าชิง!"

ย้อนอดีตมาสู่ยุคราชวงศ์ชิงและเข้ามาอยู่ในร่างใหม่นามว่า 'นิวฮูลู่เหม่ยเหริน' เท่านั้นยังไม่พอ สวรรค์ยังเล่นตลกกับเธอซ้ำแล้วซ้ำเล่า สตรีนามว่าเหม่ยเหรินผู้นี้ยังเป็นถึงฮองเฮาแห่งต้าชิงที่แสนยิ่งใหญ่เหนือกว่าสตรีทั้งปวงในจักรวรรดิจีน หญิงสาวเดินเป็นหนูติดจั่น กระวนกระวายจนนั่งไม่ติดเก้าอี้ ถ้าเธอคือฮองเฮาแห่งต้าชิง นั่นก็หมายความว่าจะต้องมีฮ่องเต้หรือองค์จักรพรรดิอย่างแน่นอน แต่ฮ่องเต้ของต้าชิงนั้นมีหลายพระองค์ แล้วพระองค์ไหนล่ะคือพระสวามีของเธอ

สุดท้ายผู้ที่จะให้คำตอบของเรื่องนี้ได้ก็คือหลี่มามา นางกำนัลคนสนิทของเหม่ยเหรินฮองเฮาเพียงผู้เดียวเท่านั้น

“ปีนี้ปีที่เท่าไหร่ แล้วยุคนี้ใครคือฮ่องเต้” แววตาดำขลับจ้องหลี่มามาอย่างคาดคั้นจะเอาคำตอบ

ใบหน้าของหญิงสูงวัยฉายแววงุนงง แต่ก็ยอมตอบคำถามนั้นเพื่อให้เหม่ยเหรินฮองเฮาพอพระทัย “ปีที่สี่ของรัชสมัยเจียชิ่ง ฝ่าบาทมีพระนามแต่งตั้งว่าเหรินจงฮ่องเต้เพคะ”

เหรินจงฮ่องเต้...จักรพรรดิองค์ที่เจ็ดแห่งต้าชิง เพียงอัปสรนึกทบทวนข้อมูลตอนเรียนประวัติศาสตร์ราชวงศ์ชิงในสมัยเรียนปริญญาตรี จักรพรรดิผู้ที่ไม่ค่อยมีประวัติเด่นสักเท่าไรถ้าเทียบกับจักรพรรดิคังซี จักรพรรดิยงเจิ้งหรือจักรพรรดิเฉียนหลงผู้เป็นพระบิดา ตอนเรียนวิชานี้ไม่ค่อยตั้งใจ ความรู้ที่จำได้จึงเท่ากับหางอึ่ง

นี่ถ้ารู้ว่าจะย้อนอดีตกลับมายุคต้าชิงละก็ ตอนเรียนประวัติศาสตร์จีนเธอจะตั้งใจเรียนมากกว่านี้ แต่ที่รู้ๆ ตอนนี้เธอคือฮองเฮาแห่งต้าชิง และมีพระสวามีเป็นถึงเหรินจงฮ่องเต้

ทำไมทุกอย่างต้องประเดประดังเข้ามาพร้อมๆ กันในวันเดียวด้วยนะ คิดแล้วก็ปวดหัวตุบๆ ขึ้นมาทันที

“หลี่มามา” เพียงอัปสรกวักมือเรียกนางกำนัลของตนเอง

“ฮองเฮาเหนียงเหนียงมีพระประสงค์สิ่งใดหรือเพคะ” หลี่มามาก้าวเข้าไปยืนต่อหน้าเจ้านาย

“เกิดอะไรขึ้นกับข้า คือ...ตอนนี้ข้าปวดหัวมากเลย ทำให้ข้าจำอะไรไม่ค่อยได้ หากหลี่มามาช่วยบอกข้าทุกๆ อย่าง อาจทำให้ความจำของข้ากลับคืนมาได้ในเร็ววัน” หญิงสาวพยายามปรับคำพูดให้เข้ากับคนในยุคนี้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เคราะห์ดีที่เคยอ่านนิยายจีนและเคยดูละครจีนแนวนี้มาก่อน จึงไม่ยากที่จะพูดคำราชาศัพท์หรือพูดภาษาโบราณเช่นนี้เท่าไรนัก

“ต้องเป็นเพราะเหตุการณ์ที่พระนางพลัดตกสระบัวจนเกือบจะจมน้ำใน

อุทยานหลวงแน่นอนเพคะ” นางกำนัลคนสนิทกราบทูลอย่างมั่นใจ

“พลัดตกสระและเกือบจะจมน้ำอย่างนั้นหรือ” เพียงอัปสรนึกย้อนไปถึงวันที่เธอมาเที่ยวพระราชวังต้องห้าม วันนั้นที่อุทยานหลวง เธอก็พบกับหญิงปริศนาผู้หนึ่งตกลงไปในสระบัว เธอพยายามจะช่วยหญิงผู้นั้นขึ้นมาแต่ก็ช่วยไว้ไม่ได้ หนำซ้ำเธอยังจมน้ำตามไปด้วย

เพียงอัปสรฟันธงว่านิวฮูลู่เหม่ยเหรินจะต้องเป็นผู้หญิงคนเดียวกับที่เธอช่วยอย่างแน่นอน และสระบัวในอุทยานหลวงนั้นจะต้องเป็นเส้นทางกลับสู่อนาคตของเธอ แล้วอะไรคือเหตุผลที่ทำให้เหม่ยเหรินฮองเฮาตกลงไปในสระบัวและเกือบจะจมน้ำล่ะ...

ความตั้งใจหรืออุบัติเหตุ?

“ตอนที่ข้าพลัดตกสระบัวมีใครอยู่ในเหตุการณ์บ้าง” วิญญาณนักสืบเข้าสิงร่างทันที เรื่องนี้ชักมีกลิ่นตุๆ ไม่ชอบมาพากลบางอย่าง แต่เพียงอัปสรบอกไม่ได้ว่ามันคือเรื่องอะไร หากสืบเสาะหรือซักถามจากหลี่มามาอาจจะได้ความคืบหน้าอะไรบ้างก็เป็นได้

“มีแต่นางกำนัลของอวี้กุ้ยเฟยที่เห็นเหตุการณ์” หลี่มามาเอ่ยเสียงเบาเพราะไม่อยากให้ผู้ใดมาได้ยินการสนทนาของนางกับเจ้านาย

เริ่มมีตัวละครออกมาแล้วสินะ หนึ่งคือนางกำนัลของพระสนมคนหนึ่งที่ไม่ทราบชื่อเสียงเรียงนาม และสองคือพระสนมผู้เป็นเจ้านายของนางกำนัลผู้นั้น สตรีทั้งสองคนนี้จะต้องเกี่ยวข้องกับการพลัดตกสระและจมน้ำของเหม่ยเหรินฮองเฮาอย่างแน่นอน

“เจ้าไปเรียกนางกำนัลคนนั้นมาหาข้าได้หรือไม่ หลี่มามา” เพียงอัปสรเอ่ยขึ้นท่ามกลางความเงียบเชียบของตำหนักเซียนฟูกง วินาทีนี้ไม่มีอะไรสำคัญไปกว่าการสืบหาความจริง ว่าตกลงแล้วเหม่ยเหรินฮองเฮาทรงตั้งใจทำอัตวินิบาตกรรมหรือเป็นการฆาตกรรมกันแน่

“หลังจากเหตุการณ์ในวันนั้นก็ไม่มีผู้ใดพบเห็นนางกำนัลคนนั้นอีกเลยเพคะ” หลี่มามาตอบตามตรง และทำหน้าเศร้าเมื่อพยานที่อยู่ในเหตุการณ์

หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย

เพียงอัปสรยิ่งแปลกใจเข้าไปใหญ่ จู่ๆ พยานปากเอกกลับหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย เกิดอะไรขึ้นกับนาง หรือว่าโดนปิดปาก ไม่ก็หลบหนีออกนอกวังหลวงไปเสียแล้ว แต่ในเมื่อหานางกำนัลที่เป็นพยานปากเอกไม่พบก็ต้องตามสืบจากเจ้านายของนาง อาจจะได้ร่องรอยหรือเบาะแสของคดีนี้ก็เป็นได้

"อวี้กุ้ยเฟยล่ะ นางจะต้องรู้เห็นกับเรื่องนี้อย่างแน่นอน"

'หญิงแค้นมากล้นวังใน' คำกล่าวลอยลมที่กล่าวถึงสตรีที่อยู่รวมกันภายในวังหลวงสามารถใช้กับคดีนี้ได้เป็นอย่างดี และเป็นไปได้ว่าหากเหม่ย-เหรินฮองเฮาไม่ได้ทำอัตวินิบาตกรรมแต่เป็นการฆาตกรรมแทน ผู้ที่บงการจะต้องมีความเคียดแค้นและมีผลได้ผลเสียกับตำแหน่งฮองเฮาแห่งต้าชิงเป็นแน่ พวกชิงรักหักสวาทในวังมีให้เห็นในละครและชีวิตจริง แต่เพียงอัปสรก็ไม่อาจฟันธงหรอกนะว่า อวี้กุ้ยเฟย พระสนมคนนี้มีส่วนรู้เห็นในเรื่องที่เหม่ยเหรินฮองเฮาพลัดตกสระจนเกือบสิ้นพระชนม์หรือไม่

"พระนางสงสัยอวี้กุ้ยเฟยหรือเพคะ" หลี่มามาเอ่ยเสียงเบาจนแทบจะไม่ได้ยิน เรื่องนี้นางและคนทั้งวังก็สงสัยเช่นกัน เพราะอวี้กุ้ยเฟยเป็นถึงพระสนมยศกุ้ยเฟย อีกทั้งยังเป็นคนโปรดของฝ่าบาท หากเหม่ยเหรินฮองเฮาสิ้นพระชนม์ สตรีที่มีตำแหน่งสูงและอำนาจคับวังอย่างอวี้กุ้ยเฟยก็จะกลายเป็นว่าที่ฮองเฮาพระองค์ใหม่ทันทีอย่างไม่ต้องสงสัย

"ก็ใช่น่ะสิ" เพียงอัปสรพูดตรงๆ อย่างไม่อ้อมค้อม "เจ้าไปตามนางมาพบข้าได้หรือไม่"

"หากคิดจะซักถามเรื่องนี้กับอวี้กุ้ยเฟยหรือคนอื่นๆ เห็นจะไม่ได้อีกแล้วเพคะ" แม้หลี่มามาจะเห็นพ้องต้องกันกับเหม่ยเหรินฮองเฮา และสงสัยว่าอวี้กุ้ยเฟยมีส่วนรู้เห็นหรือเป็นผู้บงการเรื่องนี้ แต่ไม่ว่าจะสืบหาร่องรอยใดๆ ก็ไม่สามารถกล่าวหาและเอาผิดสตรีผู้นี้ได้

"เพราะอะไรหลี่มามา เหตุใดฮองเฮาอย่างข้าถึงจะซักถามเรื่องนี้จากใครไม่ได้" เพียงอัปสรเกิดความสงสัย ใครกันที่มีอำนาจบาตรใหญ่ในวังหลวง

ถึงกับสั่งให้ทุกคนเลิกพูดถึงเรื่องที่เหม่ยเหรินฮองเฮาอาจจะถูกผู้ไม่หวังดีต่อพระนางทำร้ายจนต้องพลัดตกสระบัวเมื่อสามวันก่อนได้

เห็นจะมีแต่พระสวามีของพระนาง...เหรินจงฮ่องเต้พระองค์เดียวเท่านั้น

“เป็นเพราะฝ่าบาทมีรับสั่งให้ยุติเรื่องราวทั้งหมด เพราะทรงวินิจฉัยว่าการที่พระนางพลัดตกสระบัวเกิดจากอุบัติเหตุเพคะ” หลี่มามาบอกกับนายของตน แววตาของหญิงสูงวัยฉายแววสงสารเจ้านาย และรู้สึกถึงความอยุติธรรมเป็นอย่างยิ่ง

เพียงอัปสรครุ่นคิดในใจ ทำไมเหรินจงฮ่องเต้ถึงคิดว่าเรื่องที่ฮองเฮาของพระองค์พลัดตกสระเป็นอุบัติเหตุ ทำไมจึงทรงเชื่อเช่นนั้น จะไม่คิดสงสัยหรือแปลกพระทัยอะไรกับเรื่องนี้เลยหรือ หรือไม่ก็กำลังปกปิดอะไรบางอย่างอยู่ ไม่แน่ว่าเหรินจงฮ่องเต้อาจจะรู้ก็ได้ว่าใครคือคนร้าย และการที่ทรงวินิจฉัยว่าเหม่ยเหรินฮองเฮาพลัดตกสระบัวเป็นอุบัติเหตุนั้น ก็เพราะกำลังปกปิดคนร้ายตัวจริงอยู่ก็เป็นได้

ถ้าเหตุการณ์เป็นอย่างนี้...เธอก็จะเป็นผู้ที่สืบหาคนร้ายด้วยตัวเอง

“หลี่มามา”

“เพคะฮองเฮาเหนียงเหนียง” หลี่มามาน้อมรับพระราชเสาวนีย์จากเจ้านายอย่างแข็งขัน

“เรื่องที่ข้าความจำเสื่อม ข้าอยากปิดเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ ให้รู้แค่เจ้ากับข้าเท่านั้น” เรื่องที่เหม่ยเหรินฮองเฮาพลัดตกสระบัวจะต้องมีคนที่คอยบงการอยู่เบื้องหลัง ซึ่งหากฮองเฮาสิ้นพระชนม์จริง จะต้องมีผู้ที่ได้รับผลประโยชน์จากเหตุการณ์นี้ แต่พระนางกลับรอดมาได้ คนร้ายอาจจะเจ็บแค้นใจและคงหาทางเล่นงานเธออีกแน่นอน เพียงอัปสรจึงไม่ต้องการให้ใครรับรู้เรื่องที่เหม่ยเหรินฮองเฮาความจำเสื่อม เรื่องนี้จึงต้องปิดไว้เป็นความหลับ

หลี่มามาเข้าใจพระประสงค์ของฮองเฮา น้อมรับพระราชเสาวนีย์ทุกอย่าง “ฮองเฮาเหนียงเหนียงทรงอย่าวิตกกังวลกับเรื่องนี้เลย หลี่มามาจะเก็บเรื่องนี้เป็นความลับไปจนวันตายเพคะ ตอนนี้หม่อมฉันว่าพระนางควร

จะพักผ่อนพระอิริยาบถเสียก่อน เดี๋ยวหม่อมฉันจะถวายชาร้อนให้เสวยเพคะ”

เพียงอัปสรรู้สึกหนักอึ้งในหัวใจ ตอนนี้เธอเป็นถึงฮองเฮาแห่งต้าชิง ซ้ำยังต้องเจอกับเรื่องความเป็นความตายอีก หากใช้ชีวิตในยุคนี้ต่อไป เธอจะต้องเจออะไรที่เลวร้ายยิ่งกว่านี้อีกหรือไม่

“ถวายบังคมฮองเฮา” ชายผู้หนึ่งเดินเข้ามาในตำหนักของเธอ พร้อมกับคุกเข่าคำนับเธอตามแบบแผนประเพณี หลี่มามากระซิบบอกเธอว่าชายผู้นี้คือหม่ากงกง ขันทีผู้รับใช้ใกล้ชิดฮองเฮา เพียงอัปสรพยักหน้าเข้าใจและเริ่มแสดงบทฮองเฮาตามที่เธอได้รับ

หม่ากงกงเป็นขันทีที่อายุน่าจะประมาณสามสิบกว่าปีไม่มากและไม่น้อยไปกว่านี้ เขาสวมชุดคลุมคล้ายพวกเหล่าขุนนาง แต่เป็นสีม่วงประดับด้วยดิ้นทองปักลงบนผืนผ้าอย่างงดงาม บ่งบอกได้ถึงตำแหน่งขันทีประจำพระองค์ของจักรพรรดินีแห่งต้าชิงได้เป็นอย่างดี เพียงอัปสรเคยอ่านเรื่องราวของเหล่าขันทีตำแหน่งสูงๆ ในวังหลวงมาหลายครั้ง ขันทีเหล่านี้แม้จะมีหน้าที่รับใช้เชื้อพระวงศ์ แต่ตัวพวกเขาเองก็จะมีเด็กรับใช้ส่วนตัวเช่นเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นเด็กยกน้ำชา เด็กเดินหนังสือ ตามรับใช้ไม่ห่างกาย และที่น่าอัศจรรย์คือพวกขันทีเหล่านี้สามารถตบแต่งภรรยาหรือมีอนุภรรยาดังเช่นบุรุษอื่นๆ แต่ทำได้เพียงในนามเท่านั้น และยังสามารถรับเด็กคนอื่นๆ มาเป็นบุตรบุญธรรมเพื่อสืบสกุลได้อีกด้วย

“มีอะไรว่ามาหม่ากงกง”

“องค์ชายรองเหมียนหนิงขอเข้าเฝ้าพ่ะย่ะค่ะ” หลี่มามารู้หน้าที่ของตนรีบกระซิบบอกสั้นๆ อีกครั้งว่า “พระโอรสของพระนางเพคะ”

นี่เธอมีลูกแล้วหรือนี่!

เพียงอัปสรในบทบาทของฮองเฮาเริ่มลนลานจนทำอะไรไม่ถูก สวรรค์เล่นตลกกับเธออีกครั้ง ครั้งนี้ส่งลูกมาให้เธอเป็นตัวเป็นตน แต่เป็นถึงฮองเฮามีลูกเป็นของตัวเองจะแปลกอะไร หญิงสาวเริ่มตั้งสติและอนุญาตให้องค์ชายรองเหมียนหนิงเข้าเฝ้า

เด็กชายอายุประมาณแปดถึงเก้าขวบ หน้าตาน่ารักเหมาะสมกับวัย แต่ท่าทางช่างวางท่าและถือตัวยิ่งนักในสายตาของเพียงอัปสร องค์ชายรองเดินเข้ามาในห้องพระบรรทมของตำหนักเซียนฟูกงด้วยท่าทีเรียบเฉย ดวงตาใสมองพระมารดาครู่หนึ่ง ก่อนจะถวายพระพรด้วยท่าทางที่อ่อนน้อมถ่อมตน

“หม่อมฉันเหมียนหนิงถวายพระพรเสด็จแม่ ขอจงทรงพระเจริญพันปีพันๆ ปี” องค์ชายน้อยถวายบังคมผู้เป็นพระมารดา “หม่อมฉันทราบข่าวว่าเสด็จแม่ทรงพระประชวร จึงมาเข้าเฝ้าเพื่อถวายการดูแล”

“โถๆ อาเกอของแม่ ไม่ต้องมากพิธี” เพียงอัปสรแสดงบทเสด็จแม่ผู้แสนดี พูดจาอ่อนหวานกับลูกชาย พร้อมกับโผเข้าสวมกอดองค์ชายตัวน้อย “อาเกอของแม่ แม่คิดถึงเจ้าเหลือเกิน หากไม่เพราะพระโพธิสัตว์ทรงเมตตาประทานลมหายใจให้แม่อีกครั้ง ชาตินี้แม่คงจะไม่ได้พบหน้าเจ้าอีกแล้ว”

คะแนนการแสดงเต็มสิบ...

หญิงสาวรู้สึกแปลกๆ ขณะที่ตนสวมกอดองค์ชายรองเหมียนหนิงเจ้ามังกรน้อยตัวแข็งนิ่งไปครู่ใหญ่ ราวกับตกใจเหตุการณ์เมื่อครู่นี้ จนเพียงอัปสรต้องคลายอ้อมกอดเปลี่ยนมากุมใบหน้าน้อยๆ ขององค์ชายน้อยแทน พินิจดูแล้วหากองค์ชายรองเหมียนหนิงโตขึ้นคงหน้าตาหล่อเหลาไม่เบา

“ในเมื่อลูกเห็นว่าเสด็จแม่ทรงหายดีแล้ว งั้นลูกขอทูลลา” พูดจบองค์ชายรองเหมียนหนิงก็สะบัดตัวหนี พร้อมกับเดินออกจากตำหนักเซียนฟูกงทันที ปล่อยให้คนเป็นเสด็จแม่งุนงงกับพฤติกรรมของพระโอรส

นี่เขาเป็นลูกชายของเธอจริงๆ หรือเปล่าเนี่ย ทำไมไม่น่ารักกับแม่เอาเสียเลย!

“หลี่มามา...อาเกอของข้าเป็นอะไร” หญิงสาวถามขึ้นหลังจากที่องค์ชายรองเหมียนหนิงเดินออกจากตำหนักเซียนฟูกงไปแล้ว

เด็กอะไร...จะไปจะมารวดเร็วราวกับสายลม มิหนำซ้ำยังเป็นเด็กแก่แดด วางท่าหยิ่งยโสและเย็นชา ไม่น่ารักเอาเสียเลย อยากรู้จริงๆ ว่าอาเกอองค์นี้ถอดแบบมาจากใคร

“ก็ทรงโผกอดองค์ชายรองเช่นนี้ องค์ชายคงจะตกพระทัยมาก ขนาดหม่อมฉันเองยังตกใจเลยเพคะ” หลี่มามายกมือทาบอกแสดงสีหน้าตกใจ

เฮ้ย! ยุคนี้มันแปลกนักเหรอ ถ้าแม่กับลูกจะกอดกัน

“มันแปลกตรงไหน ข้าเป็นพระมารดาขององค์ชาย หากจะแสดงความรักกับเขาด้วยการกอด มันผิดปกติด้วยหรือ ข้าไม่เข้าใจ” เพียงอัปสรยืนกอดอกพลางทำหน้าครุ่นคิดเรื่องที่ตนเองแสดงความรักกับลูกชายในยุคอดีตอย่างองค์ชายรองเหมียนหนิง เหตุใดถึงเป็นเรื่องที่น่าตกใจสำหรับผู้คนในยุคนี้ด้วย

“ก็ฮองเฮาเหนียงเหนียงไม่ทรงเคยปฏิบัติแบบนี้ ทุกครั้งที่องค์ชายมาเฝ้าพระนาง พระนางจะรับสั่งไถ่ถามการเรียนหรือความเป็นอยู่ทั่วไปเพียงเท่านั้น มิเคยถึงขั้นกอดอย่างนี้” หลี่มามากราบทูลตามความจริง

ทำไมความรักระหว่างแม่ลูกของคนที่เป็นฮองเฮาถึงจืดชืดเช่นนี้นะ

“หลี่มามา ข้าถามหน่อย ก่อนหน้านั้นความสัมพันธ์ของข้ากับองค์ชายรองเหมียนหนิงเป็นอย่างไร” ทุกอย่างมันน่าสงสัยไปหมด เพียงอัปสรจึงกระซิบถามเบาๆ เพราะกลัวนางกำนัลและขันทีคนอื่นจะได้ยิน

“เป็นความสัมพันธ์แบบพระมารดาเลี้ยงกับพระโอรสบุญธรรม” หลี่มามากราบทูล

“องค์ชายรองเหมียนหนิงไม่ใช่ลูกแท้ๆ ของข้างั้นสิ” หญิงสาวตกใจกับข้อมูลที่ได้รับ

หลี่มามาเข้าใจท่าทางเจ้านายของตนดี จึงไล่เหล่านางกำนัลและขันทีออกไปข้างนอก ก่อนจะเล่าเรื่องราวต่างๆ ให้เพียงอัปสรในร่างของเหม่ยเหรินฮองเฮาฟังทันที

“องค์ชายรองเหมียนหนิงเป็นพระโอรสของฝ่าบาทที่เกิดกับเซี่ยวซูรุ่ยฮองเฮาพระองค์แรก แต่น่าสงสารองค์ชายรองเหมียนหนิงยิ่งนัก พอขึ้นปีที่สองของรัชสมัยเจียชิ่ง พระมารดาก็สิ้นพระชนม์ลงเสียก่อน จากนั้นฝ่าบาทจึงแต่งตั้งพระนางเป็นฮองเฮาองค์ที่สอง ด้วยเหตุนี้จึงมีตำแหน่งเป็นพระ-

มารดาเลี้ยงเพคะ”

ความจริงการเป็นแม่เลี้ยงกับลูกเลี้ยงไม่น่าจะต้องเหินห่างกันขนาดนี้ ระยะเวลาตั้งสองปีหลังจากที่เซี่ยวซูรุ่ยฮองเฮาสิ้นพระชนม์ ความสัมพันธ์ระหว่างเหม่ยเหรินฮองเฮากับองค์ชายรองเหมียนหนิงน่าจะคืบหน้าบ้าง นี่อะไร องค์ชายน้อยกลับทำท่าทีหยิ่งยโสเย็นชาตอนที่เธอโอบกอดแล้วรีบสะบัดตัวหนี ประหนึ่งรังเกียจพระมารดาเลี้ยงคนนี้ราวกับสิ่งสกปรก

“แต่องค์ชายรองทำราวกับรังเกียจข้ามาแต่ชาติปางก่อน” เพียงอัปสรพูดออกมาตามที่ใจคิด หรือองค์ชายรองเหมียนหนิงโกรธแค้นที่นิวฮูลู่เหม่ย-เหรินได้ตำแหน่งฮองเฮาแทนที่พระมารดาแท้ๆ ของตนเอง

“อย่าทรงวิตกเรื่องนี้เลยเพคะ องค์ชายรองอาจยังอาลัยพระมารดาของตนอยู่จึงแสดงกิริยาเยี่ยงนั้นกับพระนาง” หลี่มามาพูดจาตะกุกตะกัก จนเพียงอัปสรรู้สึกถึงกลิ่นไม่ชอบมาพากลบางอย่าง

หลี่มามาจะต้องปิดบังอะไรบางอย่างแก่เธอ แต่ตอนนี้หญิงสาวไม่อยากขบคิดปัญหาอะไรอีกแล้ว แค่รู้ว่าย้อนอดีตมาเป็นฮองเฮาผู้มีพระพลานามัยอันสมบูรณ์พูนสุข มีพระสวามีเป็นจักรพรรดิแห่งต้าชิง และมีพระโอรสบุญธรรมอีกหนึ่งพระองค์ แค่นี้ก็ปวดหัวจะแย่อยู่แล้ว ส่วนเรื่องอื่นๆ พักไว้ก่อน แต่วันหน้าเธอจะต้องรู้เรื่องเหล่านี้ให้จงได้

เพียงอัปสรมองไปรอบๆ ห้องพระบรรทม หญิงสาวเคยเห็นตำหนักนี้ตอนมาเที่ยวพระราชวังต้องห้ามในครั้งนี้ ตำหนักเซียนฟูกง หรือตำหนักแห่งความสุขชั่วนิจนิรันดร์ สำหรับยุคปัจจุบัน ตำหนักแห่งนี้กลายเป็นที่จัดแสดงสมบัติโบราณของราชวงศ์ชิง แม้ว่าสภาพของตำหนักจะเก่าตามกาลเวลา แต่ก็ยังคงความงดงามในแบบสถาปัตยกรรมจีนโบราณ และยิ่งเพียงอัปสรได้มาเห็นของจริงในยุคอดีตด้วยตาตนเองเช่นนี้ ตำหนักเซียนฟูกงกลับดูใหม่เอี่ยมเหมือนเพิ่งสร้างเสร็จใหม่ๆ เพดานห้องสลักลวดลายจีนงดงาม เครื่องเรือนโบราณหลายชิ้นล้วนแล้วแต่เป็นของมีค่ายากแก่การประเมินราคาเป็นอย่างยิ่ง

เป็นถึงฮองเฮา ห้องหับยังงดงามขนาดนี้ แล้วฮ่องเต้ของต้าชิงล่ะ...จะ

ขนาดไหน

เธอไม่อยากจะประเมินค่าทรัพย์สมบัติของดินแดนต้าชิงนี้เลย

จะว่าไป อยู่แต่ในตำหนักนานๆ ก็เริ่มรู้สึกเบื่อ...ออกไปสูดอากาศข้างนอกหน่อยดีกว่า ว่าแต่จะไปไหนดีล่ะ ถ้าไม่ใช่อุทยานหลวง จุดเกิดเหตุที่ทำให้เหม่ยเหรินฮองเฮาตกสระจนเกือบสิ้นพระชนม์

“หลี่มามา ข้าอยากเดินเล่นในอุทยานหลวง เจ้าพาข้าไปที”

“แต่ฮองเฮาเหนียงเหนียงทรงยังไม่หายดี” หลี่มามาร้องห้าม เพราะเห็นว่าพระพลานามัยของฮองเฮาแห่งต้าชิงสำคัญที่สุด

“ไม่มีแต่ ให้ข้าออกไปข้างนอกบ้างนะ ไม่แน่ว่าถ้าได้เห็นสิ่งต่างๆ ในวังหลวง อาจทำให้ความทรงจำของข้ากลับคืนมาดังเดิมก็เป็นได้” เพียงอัปสรออกคำสั่งและแสร้งบอกเหตุผลต่างๆ นานา จนหลี่มามายอมตามใจ แต่ก่อนจะออกจากตำหนักนั้น มีสิ่งหนึ่งที่ฮองเฮาอย่างเพียงอัปสรต้องทำเป็นการใหญ่...

นั่นก็คือการแต่งองค์ทรงเครื่องของฮองเฮาแห่งต้าชิงอย่างเต็มยศ

เพียงอัปสรรู้สึกเห็นใจฮองเฮาและพระสนมนางในวังหลวงเสียจริง

กว่าจะออกจากตำหนักแต่ละครั้ง หรือแม้กระทั่งอยู่ในตำหนักของตนเอง จำเป็นต้องตกแต่งตนเองให้งดงามต้องตาฮ่องเต้ตลอดเวลาและทุกขณะจิตเลย หรือ แม้กระทั่งฮองเฮาซึ่งเป็นสตรีอันดับหนึ่งของฮ่องเต้ก็ไม่เว้น หากเว้นละก็ตำแหน่งฮองเฮามีหวังหลุดลอยหายไปกับตา

เพียงอัปสรมองเหม่ยเหรินฮองเฮาผ่านกระจกบานใหญ่ แล้วก็รู้สึกอ่อนอกอ่อนใจกับสภาพเรือนร่างที่ตนอาศัยอยู่ในตอนนี้ ใบหน้าอ้วนกลมแก้มป่อง ตัวอ้วนฉุเช่นนี้ จะไปสู้พระสนมนางในคนอื่นที่อ้อนแอ้นเอวบางร่างน้อยได้อย่างไร

หญิงสาวมองหลี่มามา นางกำนัลคนสนิทกำลังขะมักเขม้นจัดแจงทรงผมอย่างตั้งใจ ผมของเหม่ยเหรินฮองเฮายาวสลวยและสีดำขลับราวกับถูกประคบประหงมดูแลมาอย่างดี ผมงามถูกรวบไว้ด้านหลัง ชโลมด้วยน้ำมัน

หอมเพื่อจัดทรงและสวมทับด้วยหมวกใบเล็กที่หลี่มามาเรียกว่า 'พระมาลาเตี้ยน' ซึ่งเป็นหมวกที่ประดับด้วยตัวหงส์ที่กำลังสยายปีกบิน แสดงถึงตัวแทนของฮองเฮาแห่งต้าชิง ทำจากทองคำแท้และประดับอัญมณีดอกไม้เงินดอกไม้ทองอย่างหรูหรา

เพียงอัปสรมองทรงผมของตนเองกับของหลี่มามาและนางกำนัลคนอื่นๆ ซึ่งแตกต่างกันอย่างมาก พวกนางข้าหลวงจะแบ่งผมออกเป็นสองส่วน ส่วนแรกมวยไว้ท้ายทอย อีกส่วนม้วนพันกับโครงเหล็กคล้ายรูปตัวที จนคล้ายมัดแกละ ประดับด้วยดอกไม้ผ้าช่อเล็กช่อใหญ่ หรือไม่ก็ประดับด้วยลูกปัดหรือพู่ห้อยย้อยลงมา ดูน่ารักและงดงาม

นางกำนัลตำแหน่งเล็กๆ จะทำทรงผมขนาดเล็ก ไม่ใหญ่มาก แต่หลี่มามาซึ่งมีตำแหน่งเป็นถึงนางกำนัลคนสนิทของฮองเฮานั้นทำผมเป็นช่อใหญ่อลังการ หญิงสาวเห็นแล้วก็หนักศีรษะแทนหลี่มามา เพราะถ้าไม่หนักจริงช่อผมเหล่านั้นคงไม่รั้งไปด้านหลังจนทำให้ผมด้านหน้าของนางกำนัลคนสนิทร่นไปด้านหลังจนศีรษะเกือบล้าน

หญิงสาวมองหาทรงผมที่มีหมวกผ้าไหมดำคล้ายพัดใหญ่ๆ ที่เธอเห็นในละครจีนย้อนยุคแต่กลับไม่พบ...สงสัยสมัยนี้หมวกปีกกว้างอย่างในละครคงยังไม่เกิดขึ้น

เรื่องนี้คงต้องให้เพียงอัปสรเป็นผู้บุกเบิกเสียแล้วสิ หากช้ากว่านี้ศีรษะของหลี่มามาจะต้องล้านหมดเป็นแน่

"หม่ากงกง" เพียงอัปสรเรียกขันทีคนสนิทเข้ามา

หม่ากงกงปรากฏตัวทันทีที่ได้ยินพระราชเสาวนีย์ของฮองเฮา

"ฮองเฮาเหนียงเหนียงมีพระราชประสงค์สิ่งใดหรือพ่ะย่ะค่ะ"

"เตรียมกระดาษกับดินสอ...ไม่ใช่สิ กระดาษกับพู่กันให้ข้าที"

หม่ากงกงทำตามหน้าที่ของตนอย่างรวดเร็ว ไม่นานนักกระดาษกับพู่กันก็มาอยู่ตรงหน้าเพียงอัปสร หญิงสาววาดๆ เขียนๆ อยู่ครู่หนึ่งจึงส่งให้หม่ากงกง

“ให้ฝ่ายตัดเย็บทำหมวกทรงนี้ให้ข้าที ขอแบบแข็งแรงทนทาน สามารถตั้งอยู่บนหัวข้าได้แล้วไม่ล้มเป็นอันใช้ได้”

หม่ากงกงรับพระราชเสาวนีย์รีบทำตามที่เจ้านายบอกทันทีโดยไม่กล้าสงสัย แม้ในใจจะมีคำถามเต็มไปหมด

“จะทรงทำอะไรหรือเพคะ” หลี่มามาทูลถามด้วยความสงสัยแทนหม่ากงกง ในขณะที่กำลังจัดความเรียบร้อยของพระมาลาเตี้ยนให้แก่เหม่ย-เหรินฮองเฮา

“เสร็จเมื่อไหร่เดี๋ยวพวกเจ้าก็รู้เอง” หญิงสาวเผยยิ้มเล็กน้อย แล้วกลับมาสนใจกระจกตรงหน้าต่อ

เพียงอัปสรรู้สึกลิงโลดในใจ...ไม่คิดเลยว่าการย้อนกลับมาในอดีตจะทำให้เธอกลายเป็นผู้คิดค้นหมวกทรงปีกกว้างนี้ขึ้นมา และในอนาคตหมวกใบนี้ก็จะแพร่หลายมากยิ่งขึ้นในช่วงยุคปลายของราชวงศ์ชิง

หลังจากการตกแต่งผมเสร็จสิ้นก็มาต่อที่ใบหน้า...

เบื้องหน้าหญิงสาวมีเครื่องประทินโฉมหลายชนิดวางเรียงรายเต็มหน้ากระจก แม้เพียงอัปสรจะหวั่นใจ กลัวว่าหลี่มามาจะแต่งให้หน้าของเธอเหมือนงิ้วหลงโรง แต่หลี่มามาก็ไม่ทำให้เธอผิดหวัง นางลงแป้งเบาๆ ไม่ทำให้หน้าดูขาวจนเกินไป แก้มทั้งสองข้างและริมฝีปากทาด้วยผงชาดทำให้ดูเปล่งปลั่งขึ้นทันตา

เพียงอัปสรมองตัวเองในกระจก ใบหน้ากลมกลับดูสวยงามเข้าท่าเลยทีเดียว หากเหม่ยเหรินฮองเฮาเพรียวบางลงแล้วจะงดงามขนาดไหนนะ...

เห็นอย่างนี้เธอคงต้องปฏิวัติเหม่ยเหรินฮองเฮาใหม่ซะแล้ว

สอง
โอรสสวรรค์

เวลาผ่านไปสองชั่วโมงหรือหนึ่งชั่วยามตามเวลาจีน การแต่งหน้า ทำผมและสวมใส่เครื่องแต่งกายก็สิ้นสุดลง เพียงอัปสรได้ฤกษ์ดีก้าวขาออกจากตำหนักเสียที

เพียงอัปสรอยู่ในชุดเสื้อคลุมยาวสีน้ำเงินปักด้วยดิ้นทองลายหงส์คู่มังกร หูทั้งสองข้างของสตรีสูงศักดิ์ในวังหลังถูกเจาะข้างละสามรู เมื่อใส่ตุ้มหูจะใส่ทั้งสามรู ซึ่งเป็นวัฒนธรรมที่สืบทอดกันมาของสตรีเผ่าแมนจูตั้งแต่ครั้งยังมิได้ปกครองต้าชิง นิ้วก้อยทั้งสองข้างไว้เล็บยาวก่อนจะสวมด้วยปลอกหุ้มเล็บครอบไว้เพื่อป้องกันและรักษาให้เล็บงดงามสมกับหน้าตาของผู้เป็นเจ้าของ เท้าทั้งสองสวมรองเท้ากระถางดอกไม้หรือเกี๊ยะแบบแมนจู ที่มีความสูงประมาณสิบเซนติเมตร ร่างใหญ่ของเหม่ยเหรินฮองเฮาทำให้เพียงอัปสรทรงตัวบนรองเท้ากระถางอย่างยากลำบาก จำต้องให้หลี่มามาช่วยประคองเดิน

ตอนนี้รู้ซึ้งเลยว่าเป็นผู้ดีตีนแดงแล้วต้องมาตะแคงตีนเดินมันเป็นอย่างไร

แต่เรื่องยุ่งๆ มันไม่จบเพียงเท่านั้น...

หญิงสาวเข้าใจถึงความยากลำบากของคนที่เป็นฮองเฮาก็ตอนนี้แหละ

อุตส่าห์คิดว่าการเดินชมอุทยานหลวงจะมีแค่เธอกับหลี่มามาเพียงสองคนเท่านั้น แต่หญิงสาวกลับคิดผิด เพราะหากฮองเฮาจะเสด็จไปที่ใดนั้นจำเป็นต้องมีขันทีและนางกำนัลตามเสด็จไปด้วย โดยตำแหน่งฮองเฮานั้นจำต้องมีขันทีสิบสองคนและนางกำนัลสิบคนตามเสด็จ ดังนั้นการที่ฮองเฮาแห่งต้าชิงจะเสด็จไปไหนจึงต้องมีขบวนเสด็จใหญ่โตและอลังการราวกับงานช้าง ซึ่งแสดงถึงพระราชอำนาจของผู้ที่ปกครองวังหลัง

เพียงอัปสรไม่รู้จะจัดการอย่างไรกับพิธีการเหล่านี้ คงทำได้เพียงทำใจให้ชินก็เท่านั้น

เมื่อขบวนเสด็จของเหม่ยเหรินฮองเฮามาถึงอุทยานหลวง เพียงอัปสรรู้สึกตื่นตะลึงในความงามของสวนแห่งนี้อย่างหาที่สุดไม่ได้ จิตใจที่ว้าวุ่นรู้สึกผ่อนคลายลง หญิงสาวสูดลมหายใจเข้าลึกๆ รับความบริสุทธิ์ของอากาศที่ปลอดมลพิษให้มากที่สุด

หญิงสาวค่อยๆ เดินชมอุทยานหลวงมาเรื่อยๆ จนเจอเข้ากับจุดเกิดเหตุที่เหม่ยเหรินฮองเฮาทรงพลัดตกสระ ซึ่งเป็นสะพานหินอ่อนข้ามสระบัวไม่ไกลจากจุดที่ขบวนเสด็จหยุดอยู่เท่าไรนัก สองขารีบก้าวเดินอย่างรวดเร็วโดยไม่ต้องมีหลี่มามาช่วยพยุง จนในที่สุดก็มาถึงเชิงสะพาน จึงหยุดเดินทันทีเพียงอัปสรมองไล่ขึ้นไปตั้งแต่เชิงสะพานจนไปถึงกลางสะพานด้วยหัวใจที่เต้นระทึก ก่อนจะค่อยๆ ก้าวขาทั้งสองข้างขึ้นสะพานอย่างเชื่องช้า

ความรู้สึกของหญิงสาวในตอนนี้คล้ายตื่นกลัวอะไรบางอย่างที่ตนไม่สามารถจะบอกตนเองและใครอื่นได้ถูก มือบางสัมผัสราวสะพานแผ่วเบา แล้วหยุดก้าวเดิน ก่อนจะยืนนิ่งอยู่กลางสะพานซึ่งเป็นจุดเดียวกับที่เหม่ยเหรินฮองเฮาเคยยืนอยู่เมื่อสามวันก่อนไม่มีผิด

จู่ๆ ความคิดหนึ่งก็ผุดวาบขึ้นมาในหัวสมอง ถ้าเธอย้อนอดีตมาเพราะการกระโดดลงสระน้ำแห่งนี้ แล้วถ้าตอนนี้เธอทำเช่นเดียวกับตอนนั้น ไม่แน่ว่าอาจจะได้กลับคืนสู่ยุคปัจจุบันก็เป็นได้ คิดได้เช่นนั้นขาทั้งสองข้างก็ทำท่าจะปีนป่ายขึ้นราวสะพานหมายจะกระโดดลงไปในสระบัวอีกครั้ง

“ฮองเฮาเหนียงเหนียง!” เสียงของหลี่มามาเรียกสติของเพียงอัปสรกลับมาได้ทัน ก่อนที่ร่างของเหม่ยเหรินฮองเฮาจะดำดิ่งลงสู่ก้นสระเป็นรอบที่สอง

“จะทรงทำอะไรเพคะ” หลี่มามาร้องถามด้วยน้ำเสียงเป็นกังวล พลางดึงร่างของเจ้านายออกห่างจากราวสะพานอย่างรวดเร็ว ในใจก็หวาดหวั่นและกลัวว่าพระนางจะพลัดตกสระบัวอีกเป็นครั้งที่สอง

“ข้ากำลังคิดว่าหากข้ากระโดดลงสระไป ความทรงจำทุกอย่างอาจจะกลับคืนมาก็เป็นได้” เพียงอัปสรบอกเสียงราบเรียบ แต่หลี่มามากลับไม่เห็นด้วยกับวิธีการของเหม่ยเหรินฮองเฮาเลยสักนิด นางส่ายหน้าไปมาขณะประคองแขนและลากหญิงสาวให้ออกห่างจากสะพานหินอ่อนอย่างรวดเร็ว

“อย่าทรงคิดที่จะทำเช่นนั้นโดยเด็ดขาด”

“ทำไมล่ะ”

“ถ้าขืนทรงทำเช่นนั้นจริงๆ ทั้งความทรงจำและชีวิตของฮองเฮาเหนียง-เหนียงคงจะไม่มีทางกลับมาได้อีกครั้งเป็นแน่เพคะ” หลี่มามากราบทูลด้วยความห่วงใยเหม่ยเหรินฮองเฮาจากใจจริง

“เอาละๆ ข้าเข้าใจแล้ว” เพียงอัปสรรับรู้ได้ถึงความจริงใจของอีกฝ่ายจึงยอมยุติการกระโดดลงสระบัว และเปลี่ยนเป็นเดินชมธรรมชาติภายในอุทยานหลวงต่อทันที

ขบวนเสด็จของฮองเฮาเคลื่อนตัวไปเรื่อยๆ อย่างไม่รีบร้อน และไม่ว่าจะเคลื่อนขบวนผ่านไปที่ใด ต่างก็มีขันทีหรือนางในน้อยใหญ่ให้ความเคารพยำเกรงแทบทั้งสิ้น เพียงอัปสรรู้สึกเก้อเขินอย่างบอกไม่ถูก เมื่อต้องรับบทเป็นนางพญาหงส์ที่มีอำนาจยิ่งใหญ่เหนือสตรีทั้งปวงในพระราชวังต้องห้ามแห่งนี้ ทั้งที่ไม่เคยนึกฝันมาก่อนว่าผู้หญิงธรรมดาในยุคปัจจุบันจะต้องกลายมาเป็นฮองเฮาแห่งต้าชิงในยุคอดีตเช่นนี้

“พี่หญิงทรงหายพระประชวรแล้วหรือเพคะ” เสียงใสไพเราะราวกับนกไนติงเกลดังขัดจังหวะความสุนทรีย์ที่หญิงสาวกำลังซึมซับอยู่อย่างน่าเสียดาย เพียงอัปสรขมวดคิ้วอย่างเสียอารมณ์ หันมองต้นเสียงนั้นทันที

สตรีรูปร่างเพรียวระหง ใบหน้างามยิ้มกว้างและหวานหยดย้อยให้แก่เพียงอัปสร พร้อมกับย่อกายตามธรรมเนียมเมื่อพบกับผู้ที่มีศักดิ์สูงกว่าอย่างนอบน้อม แต่เพียงอัปสรหาใส่ใจสตรีนางนี้ไม่ เพราะคนข้างกายนางนั้นกลับเรียกความสนใจจากเพียงอัปสรได้มากกว่า

บุรุษร่างสูงใหญ่ในชุดสีเหลืองทองลายมังกรมาพร้อมกับผมที่โกนไปครึ่งศีรษะแล้วถักเปียยาวไปถึงด้านหลัง ใบหน้าของเขาคมเข้ม นัยน์ตาดำขลับจ้องมองเพียงอัปสรอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเบี่ยงหน้ามองรอบๆ อุทยานหลวงราวกับหญิงสาวเป็นอากาศ

แค่เห็นชุดมังกร เพียงอัปสรก็รู้ได้ทันทีว่าเขาคือใคร...

เหรินจงฮ่องเต้!

แต่เรื่องอื่นไม่สำคัญเท่ากับที่เหรินจงฮ่องเต้ทำกับเธอ เหมือนเธอไม่อยู่ในสายพระเนตรของพระองค์ ทำไมฮ่องเต้พระองค์นี้ถึงหยิ่งยโส แถมยังทำพฤติกรรมเย็นชากับฮองเฮาซึ่งเป็นสตรีอันดับหนึ่งของเขาด้วยสายพระเนตรรังเกียจเช่นนี้

เพียงอัปสรเริ่มมีอารมณ์ขุ่นมัว รู้แล้วว่าองค์ชายรองเหมียนหนิงได้พฤติกรรมแบบนี้มาจากใคร...พระบิดาของเขานี่แหละ

หญิงสาวเหลือบมองสตรีตรงหน้าที่ทำกิริยาออดอ้อนบุรุษข้างกายอย่างไม่อายฟ้าอายดิน มิหนำซ้ำเหรินจงฮ่องเต้เองก็ทรงเล่นด้วย พร้อมกับส่งสายพระเนตรหวานใส่กันไปมา เพียงอัปสรเห็นแล้วก็หงุดหงิด และรู้สึกว่าตนเองคงเป็นส่วนเกินของพวกเขาทั้งสอง

บอกเลยเธอไม่ได้หึงนะ...แต่หมั่นไส้แทนเหม่ยเหรินฮองเฮาต่างหาก

“ถวายพระพรเพคะฝ่าบาท” เพียงอัปสรย่อกายอย่างสวยงามตามแบบที่หลี่มามาฝึกปรือและปั้นมากับมือ เธอเชิดหน้าใส่เขาเล็กน้อยพองาม ก่อนจะหันไปยิ้มให้สตรีข้างกายเหรินจงฮ่องเต้ด้วยสายตาที่อ่อนหวานเช่นเดียวกัน

หลี่มามารีบกระซิบเบาๆ ว่าสตรีข้างกายเหรินจงฮ่องเต้คืออวี้กุ้ยเฟยพระสนมคนโปรดของจักรพรรดิแห่งต้าชิงในขณะนี้

อ่อ...คนนี้นี่เอง อวี้กุ้ยเฟย หรือก็คือผู้ต้องสงสัยหมายเลขหนึ่ง

“ระหว่างที่พี่หญิงทรงพระประชวร หม่อมฉันสวดมนต์และภาวนาต่อหน้าพระโพธิสัตว์ ขอให้พี่หญิงทรงหายจากอาการประชวรทุกวันเลยเพคะ ในที่สุดก็มีวันนี้ หม่อมฉันดีใจเป็นอย่างยิ่ง จนแทบกลั้นน้ำตาเอาไว้ไม่อยู่” อวี้กุ้ยเฟยเอ่ยด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ พลางหยิบผ้าแพรที่เหน็บข้างเอวขึ้นมาซับน้ำตาที่คลออยู่บนขอบตาแผ่วเบา และดัดจริตยิ่งนักในสายตาของเพียงอัปสร

“ขอบใจน้องหญิงที่เป็นห่วงข้า” เพียงอัปสรก็ยิ้มตอบแทนความห่วงใยอันจอมปลอมด้วยสายตาหวานหยดย้อยเช่นเดียวกับที่อวี้กุ้ยเฟยเสแสร้งแสดงออกมา

ในเมื่อวังหลวงแห่งนี้มีบุรุษเพียงหนึ่ง แต่สตรีกลับมีเป็นฝูง จึงต้องเจอกับเรื่องราวชิงดีชิงเด่นอิจฉาริษยาเป็นเรื่องธรรมดาอยู่แล้ว เพียงอัปสรไม่รู้ว่าก่อนหน้านี้เหม่ยเหรินฮองเฮาทรงต่อกรกับเหล่าพระสนมในวังหลวงอย่างไร แต่ในฐานะเหม่ยเหรินฮองเฮาที่มีจิตวิญญาณเป็นเพียงอัปสร หากใครมาดีเธอดีตอบ หากร้ายมาเธอบอกเลย เธอร้ายกลับเป็นพันเท่า!

และกับสตรีนามว่าอวี้กุ้ยเฟยนี้ แม้จะเสแสร้งทำดีต่อเหม่ยเหรินฮองเฮาเท่าใด เธอก็ดูออกอย่างชัดเจนว่านางแกล้งทำ เพื่อให้บุรุษผู้ยิ่งใหญ่หนึ่งเดียวในพระราชวังต้องห้ามทอดพระเนตรเห็นว่านางนั้นอ่อนโยนและให้เกียรติผู้ที่มีตำแหน่งสูงกว่าตนเองเสมอ ทั้งที่จริงๆ แล้วนางคงอยากเข้ามาแทนที่ตำแหน่งฮองเฮาจนตัวสั่น

ฮองเฮาหรือจักรพรรดินี ถือว่าเป็นสตรีผู้มีอำนาจสูงสุดในวังหลัง กุมบังเหียนและกำกับดูแลพระสนมในวังหลวง อีกทั้งยังเป็นหงส์ที่อยู่เคียงคู่กับมังกร นั่นก็คือองค์จักรพรรดิผู้เป็นพระสวามีนั่นเอง ในเมื่อการเป็นฮองเฮาทำให้มีทั้งอำนาจและทรัพย์สินเงินทองยิ่งใหญ่ที่สุดในวังหลัง และยังเป็นสตรีหนึ่งเดียวของฮ่องเต้ คงไม่มีสตรีใดจะปฏิเสธว่าพวกนางไม่อยากขึ้นเป็นฮองเฮาแทนเหม่ยเหรินฮองเฮาหรอกนะ

“แต่หม่อมฉันไม่ค่อยมีเวลาไปเข้าเฝ้าถวายพระพรพี่หญิงเลย เพราะยุ่ง

กับเรื่องปกครองวังหลังแทนพี่หญิงขณะที่ทรงพระประชวร" ในที่สุดคำพูดแฝงการเชือดเฉือนตามแบบนางในแห่งวังหลวงก็เริ่มขึ้น เพียงอัปสรรู้ทันทีว่าประโยคที่อวี้กุ้ยเฟยกล่าวออกมานั้น นั่นคือการอวดเบ่งตนเองว่าขณะนี้นางมีอำนาจการปกครองวังหลังแทนเหม่ยเหรินฮองเฮาแล้ว

คิดว่าเธออ่านเกมไม่ออกอย่างนั้นหรือ เล่นกับใครไม่เล่นมาเล่นกับเพียงอัปสรคนนี้ ศพไม่สวยแน่!

"ข้าขอบใจน้องหญิงอีกครั้งที่ทำหน้าที่ปกครองวังหลังแทนข้า ลำบากเจ้าแล้วอวี้กุ้ยเฟย แต่ตอนนี้ข้าหายดีแล้ว จึงไม่อยากให้น้องหญิงลำบากอีก ฝ่าบาททรงเห็นด้วยหรือไม่เพคะ ที่จะให้หม่อมฉันทำหน้าที่ปกครองวังหลังต่อ อวี้กุ้ยเฟยจะได้เอาเวลาที่ดูแลวังหลังไปรับใช้ฝ่าบาท ดีหรือไม่เพคะ" เพียง-อัปสรแสร้งพูดให้อวี้กุ้ยเฟยสะอึก

ในเมื่อแต่เดิมอำนาจในการปกครองวังหลังเป็นของเหม่ยเหรินฮองเฮา ตอนนี้ก็ควรจะเป็นของพระนางถึงจะถูก ใครจะไปยอมให้พระสนมอย่างอวี้กุ้ยเฟยยึดอำนาจการปกครองวังหลังไปเป็นของนางได้ง่ายๆ ล่ะ หากเพียง-อัปสรอยู่เฉยๆ และปล่อยให้อวี้กุ้ยเฟยปกครองวังหลังแทนละก็ ตำแหน่งฮองเฮาของนิวฮูลู่เหม่ยเหรินก็จะถูกอวี้กุ้ยเฟยงาบไปได้ง่ายๆ เป็นแน่ เธอไม่ยอมและพร้อมที่จะทำทุกอย่างเพื่อยึดตำแหน่งผู้ปกครองวังหลังที่สมควรจะเป็นของเหม่ยเหรินฮองเฮาคืนมาให้จงได้

อวี้กุ้ยเฟยหน้าชาอยู่ครู่ใหญ่ รอยยิ้มที่เคยหวานหยดย้อยหุบลงไปทันที ส่วนเพียงอัปสรยิ้มร่าในใจอย่างผู้ชนะ

เหรินจงฮ่องเต้ทอดพระเนตรเหม่ยเหรินฮองเฮาด้วยแววพระเนตรแปลกพระทัยครู่หนึ่ง โดยที่ไม่มีใครทันสังเกตเห็น เกิดอะไรขึ้นกับเหม่ยเหรินฮองเฮา ที่จู่ๆ ก็กล้าตีฝีปากกับอวี้กุ้ยเฟยขึ้นมาเสียดื้อๆ ทั้งที่ปกตินางเป็นคนเงียบและพยายามเปล่งวาจาให้น้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้เมื่ออยู่ต่อหน้าผู้อื่น หรือแม้แต่กับพระสวามีอย่างพระองค์

"ทรงมีความคิดเห็นอย่างไรต่อเรื่องนี้เพคะฝ่าบาท" เพียงอัปสรกดดัน

เหรินจงฮ่องเต้จนพระองค์รู้สึกได้อย่างชัดเจน

ความรู้สึกแปลกพระทัยผุดวาบขึ้นมาทันที ว่ามีบางอย่างผิดปกติเกิดขึ้นกับเหม่ยเหรินฮองเฮา จู่ๆ นางกล้าสบพระเนตรของพระองค์โดยที่ไม่หลบสายพระเนตร อีกทั้งยังกล้ากดดันองค์จักรพรรดิอย่างพระองค์ให้ยอมรับและตกลงคืนตำแหน่งผู้ปกครองวังหลังให้แก่นางโดยไม่มีข้อโต้แย้งใดๆ

สตรีผู้นี้คือเหม่ยเหรินฮองเฮาที่พระองค์เคยรู้จักใช่หรือไม่...เหตุใดจึงรู้สึกว่าไม่รู้จักสตรีที่ยืนประจันหน้ากับพระองค์อย่างไม่เกรงกลัวฟ้าดินผู้นี้เลยสักนิด

แม้เหรินจงฮ่องเต้จะรู้สึกแปลกใจกับการเปลี่ยนไปของเหม่ยเหรินฮองเฮาเป็นอย่างมาก แต่ก็ต้องเก็บอาการตื่นตกใจภายใต้พระพักตร์ที่เรียบเฉยนั้นไว้ไม่ให้ผู้ใดสังเกตเห็น

“เพ่ยอิง เจ้าว่าอย่างไร” พระสุรเสียงเข้มเอ่ยถามสตรีข้างกายด้วยชื่อที่พระองค์ตั้งให้แก่นางโดยเฉพาะ และไม่มองหน้าเพียงอัปสรสักเสี้ยวเดียว จึงทำให้หญิงสาวเกิดอารมณ์ฉุนเฉียวที่ถูกพระสวามีเพิกเฉย หาได้ใส่ใจไยดีต่อเหม่ยเหรินฮองเฮาเลยแม้แต่น้อย

เหรินจงฮ่องเต้พระองค์นี้ทรงรักเหม่ยเหรินฮองเฮาหรือเปล่า หากรักเหตุใดจึงทำเมินเฉยกับฮองเฮาของพระองค์ราวกับคนไร้เยื่อใย หากไม่รัก... จะแต่งตั้งเหม่ยเหรินขึ้นเป็นฮองเฮาเคียงคู่ฮ่องเต้ทำไม สงสัยจริงๆ

ว่ากันว่าสตรีที่จะขึ้นดำรงตำแหน่งฮองเฮาได้นั้น หนึ่งจะต้องเป็นสตรีที่องค์จักรพรรดิโปรด และสองต้องเป็นสตรีที่สามารถสร้างรากฐานและอำนาจให้องค์จักรพรรดิได้ตลอดจนสิ้นรัชกาล เพียงอัปสรจึงคิดว่าเหม่ยเหรินฮองเฮาคงจะถูกแต่งตั้งด้วยเหตุผลอย่างหลังเป็นแน่ เพราะดูจากสายพระเนตรที่เย็นชาคู่นั้น หาได้มีความเสน่หาในตัวเหม่ยเหรินฮองเฮาไม่

“แล้วแต่พระประสงค์ของฝ่าบาทเพคะ หม่อมฉันเป็นเพียงผู้น้อย ไม่สามารถตัดสินอะไรได้” อวี้กุ้ยเฟยกล่าวกับพระสวามีด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน แต่คำพูดกลับเชือดเฉือนเพียงอัปสรทุกคำ

อวี้กุ้ยเฟยกำลังแสดงบทบาทสตรีผู้อ่อนแอที่กำลังถูกนางร้ายอย่างเหม่ยเหรินฮองเฮากลั่นแกล้ง จนนางต้องยอมละทิ้งหน้าที่ปกครองวังหลังคืนให้แก่เหม่ยเหรินฮองเฮาอย่างจำยอม

สตรีผู้นี้เก่งในด้านตีสองหน้าเสียจริง

สุดท้ายบุรุษผู้ยิ่งใหญ่หนึ่งเดียวในวังหลวงจึงต้องเป็นผู้ตัดสินว่าใครจะอยู่หรือใครจะไป เพื่อยุติสงครามของสตรีในวังหลังที่อาจจะบานปลายจนเป็นเรื่องราวใหญ่โตต่อไป “งั้นฮองเฮาก็ทำหน้าที่ปกครองวังหลังต่อ ส่วนเพ่ยอิงจะได้มีเวลาอยู่รับใช้ข้าได้ตลอดทั้งวัน”

“เพคะฝ่าบาท” แม้อวี้กุ้ยเฟยจะไม่อยากปล่อยอำนาจการปกครองในวังหลังคืนให้แก่เจ้าของที่แท้จริง แต่ในเมื่อเหรินจงฮ่องเต้ทรงตัดสินพระทัยเช่นนี้แล้ว นางจึงจำเป็นต้องยอมอย่างเลี่ยงไม่ได้

แม้อวี้กุ้ยเฟยจะเสียดายอำนาจนั้นเพียงใด หากแลกกับการเป็นพระสนมคนโปรดและได้รับใช้ดูแลพระสวามีอย่างใกล้ชิดทั้งเช้าและเย็น นางก็พอใจแล้ว คิดได้ดังนั้นจึงแสร้งทำท่าทีออดอ้อนเหรินจงฮ่องเต้เหมือนกับแมวน้อยอ้อนเจ้าของ เพื่อเยาะเย้ยเหม่ยเหรินฮองเฮาให้เจ็บใจเล่น

หวานกันเข้าไป! รอบนี้เพียงอัปสรขอพักยก ไม่ใช่ว่ายอมแพ้ แต่ทนเห็นบทเลิฟซีนเลี่ยนๆ เช่นนี้ต่อไปอีกไม่ไหว ขอกลับไปตั้งหลักที่ตำหนักเซียนฟูกงก่อน วันหน้าเธอไม่ยอมให้ฮ่องเต้กับอวี้กุ้ยเฟยชนะแน่ๆ

“ถ้าไม่มีอะไรแล้วหม่อมฉันขอทูลลา” เพียงอัปสรย่อกายก่อนจะเดินจากไป

เมื่อกลับถึงตำหนักเซียนฟูกง อารมณ์ที่เคยขุ่นมัวยามต้องปะทะกับเหรินจงฮ่องเต้และอวี้กุ้ยเฟยก็เริ่มเบาบางลง แทนที่ด้วยอาการปวดบิดที่ท้องราวกับเหล่าพยาธิในท้องกำลังร้องเรียกอยากกินอาหารไม่หยุดหย่อน เหตุที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะตั้งแต่ฟื้นขึ้นมาจนถึงบัดนี้หญิงสาวยังไม่มีอะไรตกถึงท้องเลยสักอย่าง จึงไม่แปลกที่เธอจะรู้สึกหิวกระหายอยากอาหารขึ้นมา

หลี่มามาเป็นนางกำนัลที่รู้ใจเหม่ยเหรินฮองเฮาที่สุด เพียงเห็นท่าทางกุมหน้าท้องของเจ้านายแค่ครู่เดียว นางก็รู้แล้วว่าเหม่ยเหรินฮองเฮาทรงต้องการอะไร

เพียงเสี้ยววินาทีเหล่าขันทีก็ถือถาดอาหารเดินเรียงกันมาอย่างสง่างามราวกับขบวนทหารที่ถูกฝึกมาอย่างดีเยี่ยม ก่อนจะวางอาหารเหล่านั้นลงบนโต๊ะเสวยเรียงยาวเป็นหางว่าว หญิงสาวตาโตเป็นไข่ห่านเมื่อเจอกับอาหารหลายชนิดราวๆ ห้าสิบอย่าง หรือมีทีท่าว่าจะมากกว่านี้ด้วยซ้ำ

ในที่สุดขันทีก็วางอาหารทั้งหมดลง รวมแล้วทั้งสิ้นเก้าสิบเก้าอย่าง ไม่รู้ว่านี่คือพระกระยาหารของฮองเฮา หรือว่าจะเลี้ยงโต๊ะจีนคนทั้งตำหนักกันแน่

“ขอฮองเฮาเหนียงเหนียงทรงพระสำราญกับการเสวยพ่ะย่ะค่ะ” หม่ากงกงและเหล่าขันทีเอ่ยขึ้นพร้อมกัน

เพียงอัปสรรู้สึกเขินๆ เมื่อต้องทำตัวให้ชินกับการใช้ชีวิตในฐานะฮองเฮา แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่ต้องคิดมาก ความหิวนั้นสำคัญกว่าสิ่งใด หากอยากมีชีวิตรอดให้อยู่ถึงวันพรุ่งนี้ เธอจำเป็นจะต้องหาอาหารลงท้องสักนิดเสียก่อน คิดได้ดังนั้นมืออวบจึงหยิบตะเกียบขึ้นหมายจะเลือกเป็ดปักกิ่งย่างกรอบที่อยู่ตรงหน้าเป็นอาหารคำแรก

“เดี๋ยวก่อนพ่ะย่ะค่ะ” หม่ากงกงร้องห้าม จนอาหารที่กำลังจะเข้าปากค้างชะงัก

ขันทีประจำพระองค์ของจักรพรรดินีแห่งต้าชิงหยิบตะเกียบพร้อมกับมือที่ถือถ้วยใบเล็กเดินไปรอบๆ โต๊ะเสวย พลางคีบอาหารแต่ละจานใส่ปากของตนอย่างรวดเร็ว

หญิงสาวเข้าใจการกระทำของหม่ากงกง ขันทีผู้นี้ทำเพื่อความปลอดภัยของเหม่ยเหรินฮองเฮา เพราะหากในอาหารมียาพิษ และผู้เป็นพระมารดาของแผ่นดินเสวยอาหารนั้นเข้าไป ในไม่ช้าชีวิตของพระนางก็จะดับสูญลงไปทันที ด้วยเหตุนี้จึงเป็นหน้าที่สำคัญและค่อนข้างที่จะเสี่ยงชีวิตเป็นอย่างยิ่งของขันทีอย่างหม่ากงกง ที่ได้รับใช้และปกป้องชีวิตของเจ้านายให้ปลอดภัยจากผู้ที่หวัง

ปองร้ายต่อพระชนม์ชีพเหม่ยเหรินฮองเฮา

และแล้วอาหารชิ้นสุดท้ายก็เข้าปากหม่ากงกงเป็นที่เรียบร้อย รออยู่ครู่หนึ่งเขาจึงเอ่ยขึ้นด้วยท่าทีที่นอบน้อม “ปลอดภัย ฮองเฮาเหนียงเหนียงเสวยได้แล้วพ่ะย่ะค่ะ”

เพียงอัปสรรู้สึกขอบคุณหม่ากงกงอยู่ในใจ พลางมองอาหารนับเก้าสิบกว่าอย่างที่อยู่เบื้องหน้าอย่างท้อแท้ใจ เธอถูกผู้ใหญ่สั่งสอนมาโดยตลอดว่าควรกินอาหารให้หมดจาน อย่าให้เหลือสักชิ้น แต่อาหารมื้อนี้คงเหลือบานเบอะเป็นแน่

“มีอันใดหรือเพคะ” หลี่มามาเอ่ยถามเมื่อเห็นว่าเหม่ยเหรินฮองเฮายังไม่เริ่มเสวยพระกระยาหาร

“นี่ข้าต้องกินหมดทุกอย่างเลยหรือ ข้ากินไม่ไหวหรอกนะ”

หลี่มามาแอบยิ้ม “มิต้องเสวยหมดหรอกเพคะ เสวยได้ตามที่ต้องการหากเหลือก็พระราชทานให้แก่เหล่าขันทีและนางกำนัลในตำหนักก็ได้”

หญิงสาวรู้สึกแปลกๆ อย่างไรบอกไม่ถูก หากกินเหลือแล้วให้ผู้อื่นกินต่อ มันก็เป็นของเหลือเดนมิใช่หรือ

“ทรงกังวลพระทัยเรื่องอะไรหรือเพคะ”

“มันจะไม่น่าเกลียดหรือ” เพียงอัปสรกระซิบถามหลี่มามาเบาๆ

“หาได้น่าเกลียดไม่ แต่มันกลับเป็นเกียรติสูงสุดของพวกหม่อมฉันที่ได้รับพระราชทานเครื่องเสวยจากพระนางเพคะ”

หลี่มามากราบทูลตามความจริง เช่นนี้ในทุกๆ ตำหนักของวังหลังคงเป็นไปได้ยากหากฮองเฮาหรือนางในจะเสวยอาหารมากมายหมดภายในหนึ่งมื้อ จึงจำเป็นต้องมีการพระราชทานอาหารเหล่านี้ให้แก่นางกำนัลหรือขันทีรับใช้ในตำหนัก ดีกว่าทิ้งขว้างอาหารเหล่านี้ให้เปล่าประโยชน์

หลังจากกินอิ่มปุ๊บ เพียงอัปสรก็เริ่มปวดท้องอยากจะปลดทุกข์ทันที

หากเป็นยุคปัจจุบัน แค่วิ่งเข้าห้องสุขาและนั่งลงบนโถชักโครก เพียงเท่านี้

ภารกิจปลดทุกข์ก็เสร็จสมบูรณ์ แต่ที่นี่คือยุคอดีต หาได้มีโถชักโครกเช่นในยุคปัจจุบันไม่

ปวดท้องก็ปวด...เครียดก็เครียด

เป็นเรื่องดีที่ในแต่ละตำหนักจะมีห้องต่างๆ ใช้อย่างสะดวกสบาย ไม่ว่าจะเป็นท้องพระโรงขนาดย่อมไว้ใช้รับเสด็จหรือรับแขกคนอื่นๆ ห้องนอน ห้องนั่งเล่น ห้องแต่งตัว ห้องเก็บของ และห้องสุขา แต่ห้องสุขาของวังหลังหาใช่ห้องสุขาในอุดมคติที่หญิงสาวใฝ่หาไม่

ห้องสุขาของที่นี่เป็นห้องทรงสี่เหลี่ยม ค่อนข้างกว้างพอสมควร มีช่องระบายอากาศขนาดเล็กอยู่บนผนังที่ติดกับเพดานห้อง ภายในห้องโล่งปราศจากเครื่องเรือนเครื่องใช้ใดๆ มีเพียงกระโถนทองคำสลักลวดลายวิจิตรและงดงามวางอยู่กลางห้อง และมีม่านผ้าแพรกั้นปิดไว้เพื่อความเป็นส่วนตัวของผู้มาถ่ายทุกข์

เพียงอัปสรมองกระโถนทองคำตรงหน้าอย่างลังเลใจ กล้าๆ กลัวๆ ที่จะนั่งลงบนกระโถนนั้น แต่อาการปวดท้องก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้นจนไม่สามารถอดกลั้นได้อีกต่อไป จึงจำยอมนั่งลงบนกระโถนนั้นแต่โดยดี

ทุกอย่างเกือบจะดีแล้ว...หากไม่ติดที่นางกำนัลสี่นางจ้องเธอตาไม่กะพริบขณะกำลังจะนั่งถ่ายทุกข์

“พวกเจ้าออกไปได้แล้ว” หญิงสาวออกปากไล่ แต่ดูจะไม่เป็นผล พวกนางทั้งสี่ยังคงยืนนิ่งอยู่ที่เดิม ไม่มีทีท่าว่าจะล่าถอยไปเลยสักนิด

“ข้าบอกให้พวกเจ้าออกไป ไม่ได้ยินหรือ” คนอยากจะถ่ายท้องรีบออกคำสั่งอีกครั้ง

“มิได้เพคะ พวกหม่อมฉันจะต้องอยู่รับใช้ฮองเฮาเหนียงเหนียงขณะที่พระบังคนหนักตลอดเวลา” นางกำนัลผู้หนึ่งเอ่ยขึ้น ในมือของนางถือถาดที่วางผ้าเปียกไว้อย่างแข็งขัน ไม่ต้องบอกเพียงอัปสรก็รู้ว่าผ้าเปียกนั้นเอาไว้ทำอะไร หากไม่ใช่เอาไว้เช็ดก้นหลังถ่ายหนักเสร็จ นางกำนัลอีกคนถือถาดที่บรรจุสบู่หอม อีกนางถือถังน้ำ และคนสุดท้ายถือม้วนกระดาษที่ทำมาจากเยื่อไม้บางๆ

“ข้าทำเองได้ พวกเจ้าออกไปเถิด”

พวกนางทั้งสี่เงียบราวกับไม่ได้ยินสิ่งที่เหม่ยเหรินฮองเฮารับสั่ง

“ฮองเฮาเหนียงเหนียงให้พวกหม่อมฉันอยู่รับใช้เถิดเพคะ” นางกำนัลที่ดูน่ารักผู้หนึ่งกราบทูลด้วยเสียงสั่นๆ การอยู่รับใช้ขณะที่พระบังคนหนักหรือเบาเป็นหน้าที่ของพวกนางทั้งสี่ หากหม่ากงกงหรือหลี่มามาทราบว่าพวกนางมิได้รับใช้พระนางอย่างเต็มที่ มีหวังหลังพวกนางได้ลายเป็นแน่

เพียงอัปสรเริ่มหมดความอดทนจึงตะโกนไล่พวกนางเสียงดังลั่นราวกับฟ้าร้องอย่างไรอย่างนั้น “ข้าเหม่ยเหรินฮองเฮา ขอสั่งให้พวกเจ้าออกไปจากห้องสุขาให้หมดเดี๋ยวนี้”

“อย่าทรงไล่พวกหม่อมฉันไปเลยเพคะ” นางกำนัลทั้งสี่คุกเข่าอ้อนวอน

“ข้าต้องการเวลาส่วนตัวขณะที่ถ่ายทุกข์ พวกเจ้าเข้าใจข้าหรือไม่”

“เข้าใจเพคะ แต่พวกหม่อมฉันทำไม่ได้ มันเป็นธรรมเนียมที่ควรปฏิบัติฮองเฮาหรือพระสนมไม่ควรอยู่เพียงลำพังโดยไร้ผู้รับใช้เพคะ”

“ไม่เป็นไร ข้าไม่ถือธรรมเนียมปฏิบัติเหล่านั้นหรอก”

“อย่าทรงทำเช่นนั้นเลยเพคะ”

“พวกเจ้าจะเมื่อยเสียเปล่าๆ ไปนั่งรอข้าข้างนอกก็ได้ไป” เพียงอัปสรชี้นิ้วไปที่หน้าประตู แสดงท่าทางว่าตอนนี้พวกนางควรออกไปได้แล้ว

“พวกหม่อมฉันทนได้เพคะ” นางกำนัลทั้งสี่ยังคงยืนนิ่งไม่ยอมขยับกายเลยสักนิดเดียว

“แต่ข้าทนไม่ได้ที่ต้องมีพวกเจ้ามายืนดูขณะที่ข้ากำลังถ่ายทุกข์เช่นนี้หรอกนะ” พระสนมคนไหนทนได้ก็ทนไป แต่การถ่ายหนักเช่นนี้มันเป็นเรื่องส่วนตัวที่ไม่ควรมีใครมายุ่ง ธรรมเนียมปฏิบัติที่ไร้เสรีภาพอย่างนี้สตรียุคประชาธิปไตยอย่างเพียงอัปสรยอมไม่ได้เด็ดขาด

แค่นั่งถ่าย...ยังถูกลิดรอนสิทธิ์ มันจะกดขี่กันเกินไปแล้วนะ

“ถ้าอย่างนั้นหม่อมฉันจะหลับตา หรือไม่ก็หันหลังให้พระนางเพคะ” นางกำนัลผู้หนึ่งเอ่ยขึ้นมา

“ไม่ได้ๆ”

“ฮองเฮาเหนียงเหนียง” ต่อให้พวกนางทั้งสี่อ้อนวอนจนตายเธอก็ไม่ยอม

“พวกเจ้าก็รู้ว่าอุจจาระของคนนั้นมันเหม็น อุจจาระของข้าก็เช่นกัน มันเหม็นจนพวกเจ้าทนมิได้หรอก”

“ไม่เหม็นเพคะ พระบังคนหนักของฮองเฮาเหนียงเหนียงหอมชื่นใจพวกหม่อมฉันยิ่งนัก” พวกนางแต่ละคนพูดอย่างไม่อายปาก แต่คนได้ยินอย่างเพียงอัปสรอายจนอยากจะแทรกแผ่นดินหนี

ตลกละ...อุจจาระนะไม่ใช่น้ำหอม จะหอมชื่นใจได้อย่างไร

ในที่สุดความอดทนที่มีอยู่จำกัดและข้าศึกที่อยู่ในลำไส้กำลังจะปะทุออกมา ใบหน้างามแดงด้วยความโมโห ก่อนจะตะโกนเรียกนางกำนัลและขันทีคนสนิทด้วยเสียงกังวานดังทั่วทั้งตำหนัก

“หลี่มามา หม่ากงกง!”

ข้ารับใช้ทั้งสองที่อยู่ด้านนอกรีบวิ่งหน้าตั้งเข้ามาในห้องสุขาทันที เมื่อสบเข้ากับพระเนตรดุของเหม่ยเหรินฮองเฮาเข้า พวกเขาทั้งสองจึงรีบหลบตาและก้มหน้าลงอย่างรวดเร็ว

“พวกเจ้าทุกคนจงฟังให้ดี ต่อไปข้าจะยกเลิกธรรมเนียมการมีนางกำนัลรับใช้ฮองเฮาในห้องสุขา หากมีผู้ใดฝ่าฝืน ข้าจะให้ทหารโบยหลังด้วยหวายร้อยครั้ง เข้าใจหรือไม่”

หลังจบพระราชเสาวนีย์ของเหม่ยเหรินฮองเฮา ทุกคนจึงรีบถอยหลังออกจากห้องสุขา ปล่อยให้พระนางอยู่เพียงลำพังตามธรรมเนียมที่เพิ่งตั้งขึ้นใหม่อย่างกริ่งเกรง เมื่อคาดโทษไว้เช่นนี้ ใครจะกล้าขัดพระทัยได้ล่ะทีนี้

ในที่สุดหญิงสาวก็ได้อยู่ในห้องสุขากับกระโถนทองคำเพียงลำพังสองต่อสอง ทุกข์ที่เกิดจากการถ่ายหนักก็ได้รับการปลดปล่อยสมใจเสียที...

ชีวิตของจักรพรรดินีที่คิดว่าจะสุขสบายหาได้เป็นอย่างหวังไม่ หลังจากปัญหาภายในห้องสุขาจบลง ปัญหาใหม่ก็เกิดขึ้นอย่างไม่หยุดหย่อน แล้วเมื่อไร

เธอจะชินกับสภาพแวดล้อมที่มีคนล้อมหน้าล้อมหลังเช่นนี้เสียที

การอาบน้ำนี่ก็เป็นธรรมเนียมหนึ่งที่ฮองเฮาควรจะมีนางกำนัลมาดูแลเช่นเดียวกัน

แต่รอบนี้หญิงสาวยอมให้นางกำนัลทั้งหลายมะรุมมะตุ้มร่างกายของเธอโดยไม่ขัดขืนใดๆ อีกต่อไป เธอเหนื่อยกับเรื่องในห้องสุขาจึงไม่อยากจะมีเรื่องใดๆ ให้กลัดกลุ้มใจอีก อย่างน้อยเรื่องที่มีนางกำนัลรับใช้ถวายงานขณะถ่ายหนักได้รับการเปลี่ยนแปลงธรรมเนียมไปในทางที่หญิงสาวยอมรับได้ เธอก็พอใจเป็นอย่างยิ่งแล้ว และไม่อยากจะเปลี่ยนแปลงอะไรไปมากกว่านี้ ไม่เช่นนั้นทุกคนจะต้องสงสัยในตัวเหม่ยเหรินฮองเฮาเข้าสักวัน

หากมีวันนั้นจริง คนที่จะซวยก็คือเธอนี่แหละ

หลังจากอาบน้ำเสร็จ ร่างอวบอิ่มก็ถูกพันด้วยผ้าหลวมๆ และพามายังห้องพระสำอาง เสื้อผ้าหลายสิบชุดถูกนางกำนัลวางเรียงยาวเป็นแถวเพื่อให้ผู้เป็นนายเลือกว่าจะทรงฉลองพระองค์ชุดใดในเย็นนี้

“เลือกฉลองพระองค์สีใดดีเพคะ สีน้ำเงินเข้มดีหรือไม่ หรือสีเขียวมรกตดีเพคะ” หลี่มามากลายเป็นผู้ชี้แนะคนสำคัญเอ่ยขึ้น

“เอาสีพื้นๆ ไม่ต้องมีลายมากเท่าไหร่ อย่างตัวนี้ก็ได้” เพียงอัปสรชี้ไปที่เสื้อคลุมแมนจูสีฟ้าอ่อนที่มีลายปักเป็นลายเมฆเรียบๆ ที่อยู่ท้ายแถว

หลี่มามาดูไม่ค่อยจะพอใจกับการเลือกของเหม่ยเหรินฮองเฮาเท่าไรนัก รีบเสนอฉลองพระองค์ชุดอื่นที่หรูหรากว่าทันที “ตัวนั้นเก่ามากแล้ว เลือกตัวใหม่ๆ เช่นนี้ดีหรือไม่เพคะ”

“แค่อยู่ในตำหนักจะต้องใส่ชุดงามเช่นนี้เลยหรือหลี่มามา” หญิงสาวร้องถามด้วยความไม่รู้

“ต้องเพคะ หากฝ่าบาทเสด็จมาที่ตำหนักแล้วเห็นสภาพที่ไม่งดงามของพระนางจะทำเยี่ยงไร” นางกำนัลทูลถามด้วยสีหน้าวิตกกังวลแทนผู้เป็นเจ้านาย

เพียงอัปสรแอบเบ้ปากอยู่ในใจ เหตุใดสตรีทุกคนในวังนี้จะต้องแต่งกายงดงามเพื่อหลอกล่อบุรุษเพียงคนเดียวที่อยู่ในวังหลวง พระองค์เป็นแค่

องค์จักรพรรดิที่ปกครองจักรวรรดิต้าชิง แต่ก็ไม่ใช่เจ้าชีวิตที่พวกนางจะต้องใส่ใจหรือเอาอกเอาใจมากมายขนาดนี้เสียหน่อย หากเหลือบุรุษในโลกอย่างเหรินจงฮ่องเต้ผู้เย็นชาเพียงพระองค์เดียว เพียงอัปสรก็จะไม่มีวันเลือกพระองค์โดยเด็ดขาด

ยอมอยู่เงียบๆ ในวังหลังจนแห้งเหี่ยวตายดีกว่า

“ข้าจะใส่ตัวนั้น” เพียงอัปสรดื้อดึงไม่ยอมฟังใคร ส่วนหลี่มามาก็บ่นอุบอิบเพียงลำพัง

“เหตุใดจึงกลายเป็นคนดื้อเช่นนี้เพคะ”

การแต่งกายของฮองเฮาดำเนินไปเรื่อยๆ จนขันทีน้อยคนหนึ่งเดินเข้ามาซุบซิบกับหม่ากงกงแล้วจึงจากไป เพียงอัปสรเห็นดังนั้นจึงเกิดความสงสัยเลยเอ่ยถามหม่ากงกงขึ้น

“มีเหตุอันใดหรือหม่ากงกง สีหน้าเจ้าดูมิค่อยดี แล้วเจ้าขันทีน้อยนั่นเป็นใคร มิใช่ขันทีในตำหนักเราใช่หรือไม่”

หม่ากงกงรีบรายงานทันที “ขันทีน้อยผู้นั้นเป็นคนจากพระที่นั่งหย่าง-ซินเตี๋ยน กระหม่อมจ้างให้เจ้าขันทีน้อยนั่นเป็นผู้ส่งข่าวการเสด็จของฝ่าบาทพ่ะย่ะค่ะ”

เพียงอัปสรพอเข้าใจอยู่บ้างว่าฮองเฮา หรือแม้กระทั่งเหล่าพระสนมก็ต่างอยากรู้ว่าวันนี้องค์จักรพรรดิจะเสด็จที่ใดหรือไปค้างตำหนักใด จึงมักจะมีสายคอยสอดแนมและส่งข่าวกันแทบทุกคน แม้แต่เหม่ยเหรินฮองเฮาก็มีสายคอยส่งข่าวการเสด็จของเหรินจงฮ่องเต้เช่นกัน

“ข่าวที่เจ้าขันทีน้อยส่งมาคงจะมิได้เสด็จตำหนักเซียนฟูกงละมั้ง สีหน้าเจ้าเลยไม่สู้ดีนัก”

เป็นดั่งที่หญิงสาวคาดเดาไว้ไม่มีผิด เหรินจงฮ่องเต้มิได้ทรงเสด็จมาที่ตำหนักของเธอ หรือแม้กระทั่งตำหนักอื่นๆ ก็ไม่ทรงเสด็จเช่นกัน แต่ทรงเลือกพระสนมยศกุ้ยเหรินนางหนึ่งให้มาถวายงานรับใช้ที่พระที่นั่งหย่างซินเตี๋ยนแทน

ว่ากันว่าการถวายงานรับใช้องค์จักรพรรดิสามารถทำได้สองทางคือ

องค์จักรพรรดิจะเสด็จไปยังตำหนักของนางในวังหลังเพื่อให้พวกนางถวายการรับใช้ในแต่ละคืน หากสตรีนางนั้นเป็นฮองเฮา ฮ่องเต้จะสามารถค้างคืนกับพระนางได้จนถึงรุ่งสาง หากสตรีเหล่านั้นเป็นเพียงพระสนม พวกนางจะได้รับใช้องค์จักรพรรดิเพียงระยะเวลาหนึ่งก้านธูปเท่านั้น หรือหากมากกว่านั้นก็ได้ แต่จะเลยเวลาถึงรุ่งสางเฉกเช่นเดียวกับฮองเฮามิได้เป็นอันขาด โดยปกติแล้วพระสนมที่ฝ่าบาทเสด็จไปหาถึงตำหนักนั้นจะเป็นพระสนมที่โปรดเป็นส่วนใหญ่

ทางที่สองคือองค์จักรพรรดิทรงเลือกพระสนมจากป้ายชื่อที่ขันทีฝ่ายการจัดการเรื่องการบรรทมของฮ่องเต้กับนางในวังหลังเป็นผู้ทูลถวาย หากนางใดถูกฝ่าบาทเลือกป้ายชื่อ พวกนางก็จะได้รับเกียรติอันสูงสุดให้มาถวายการรับใช้องค์จักรพรรดิถึงพระแท่นบรรทมของพระองค์ ณ พระที่นั่งหย่างซินเตี้ยน

ขั้นตอนถวายการรับใช้ถึงพระแท่นบรรทมจึงเป็นวิธีที่ยุ่งยากและต้องกระทำอย่างรัดกุมกันเลยทีเดียว ขั้นแรกพระสนมผู้นั้นจะถูกข้าหลวงจากพระที่นั่งหย่างซินเตี้ยนตรวจสอบความเรียบร้อยของเรือนร่างทุกส่วน โดยไม่มีสิ่งใดมาปิดบังร่างกาย จากนั้นนางกำนัลจะทำความสะอาดร่างกายของพระสนมจนสะอาดและหมดจด อย่าได้มีขี้ไคลหรือรอยแผลใดๆ ให้ขัดอารมณ์ขณะที่ทรงร่วมรักโดยเด็ดขาด

ขณะเดียวกัน พระสนมจะได้รับการสั่งสอนเรื่องบนเตียง หรือวิธีที่ทำให้ฝ่าบาทพอพระทัยขณะที่ทรงร่วมรักกับนาง และมีข้อห้ามว่าห้ามร้อง ห้ามข่วน ห้ามกัดพระวรกาย หรือห้ามให้โอรสสวรรค์มีรอยแผลใดๆ บนพระวรกายเด็ดขาด พูดกันง่ายๆ คือนอนอยู่เฉยๆ ให้องค์จักรพรรดิกระทำฝ่ายเดียวเป็นพอ

หลังจากการทำความสะอาดร่างกายและการสอนสั่งเรื่องบนเตียงจบลง พระสนมก็จะถูกเปลื้องผ้าและไม่อนุญาตให้สวมเครื่องแต่งกายใดๆ สักชิ้น เรือนร่างของนางจะถูกพันกายด้วยผ้าไหมคล้ายพรมสีแดงผืนใหญ่จนไม่สามารถขยับตัวได้ ก่อนจะถูกเหล่าขันทีแบกหามขึ้นเกี้ยวพาไปยังพระที่นั่ง

หย่างซินเตี้ยนต่อไป

ร่างเปล่าเปลือยที่มีเพียงผ้าไหมห่อหุ้มร่างกายจะถูกหามไปยังพระแท่นบรรทม ขันทีของพระที่นั่งหย่างซินเตี้ยนจะจัดแจงคลี่ผ้าออก และห่มผ้าอีกผืนให้เพื่อให้พวกนางรู้สึกอบอุ่น และนอนนิ่งอยู่เช่นนั้นจนกว่าองค์จักรพรรดิจะเสด็จมาที่พระแท่นบรรทม

ส่วนเหตุการณ์หลังจากนั้นไม่ต้องพูดถึง...หากนางใดรับใช้ฝ่าบาทแล้วพระองค์พึงพอพระทัย พวกนางก็จะได้รับการพระราชทานน้ำเชื้อสวรรค์ หากนางใดไม่ต้องพระทัย ก็จะถูกไล่และหมดโอกาสที่จะได้ถวายการรับใช้พระองค์ไปจนชั่วชีวิต

“ฮองเฮาเหนียงเหนียงอย่าทรงเสียพระทัยเลยนะเพคะ” หลี่มามาเอ่ยปลอบใจผู้เป็นนาย แต่สำหรับเพียงอัปสรนั้นเธอหาได้สนใจว่าฝ่าบาทจะเสด็จที่ใดหรือเรียกพระสนมคนใดถวายตัว เพราะมันไม่ได้เกี่ยวข้องอะไรกับเธอเลยแม้แต่น้อย แค่พระองค์ไม่มากวนประสาทหรือเล่นสงครามเย็นกับเธอเหมือนเมื่อยามบ่ายก็เพียงพอแล้ว

“ข้าไม่เห็นจะแคร์” เพียงอัปสรยักไหล่อย่างไม่ใส่ใจ

“แคร์คืออันใดเพคะ” หลี่มามางุนงงกับพระราชเสาวนีย์ของเหม่ยเหรินฮองเฮาที่ดูแปลกหูยิ่งนัก

“แคร์คือการห่วงใย ข้าไม่แคร์ก็แปลว่าข้าไม่ห่วงใยหรือไม่สนใจฝ่าบาทว่าจะทรงบรรทมกับใคร หรือทรงทำอะไรกับใครอย่างไรล่ะ”

“ไม่ได้ๆ อย่าทรงทำเช่นนั้นเป็นอันขาด”

“ทำไมจะไม่ได้”

“หากทรงปล่อยฝ่าบาทไป ตำแหน่งฮองเฮาของพระนางมีหวังหลุดลอยหายไปเป็นแน่เพคะ เพราะฉะนั้นฮองเฮาเหนียงเหนียงจะต้องแคร์ฝ่าบาทให้มากๆ และทำให้เสด็จมาร่วมหลับนอนกับพระนางให้ได้” หลี่มามาพูดพล่ามไม่หยุด จนเพียงอัปสรเริ่มเหนื่อยหน่ายที่จะฟังนางกำนัลพูดถึงเหรินจงฮ่องเต้อีก

“แล้วเจ้าจะให้ข้าทำสิ่งเหล่านี้ไปเพื่ออะไร”

“ก็เพื่อน้ำเชื้อสวรรค์อย่างไรเพคะ”

‘น้ำเชื้อสวรรค์’ คือสิ่งใดไม่ต้องถามหลี่มามา หญิงสาวก็พอจะเดาออก มันก็คือน้ำอสุจิดีๆ นี่เอง หากพระสนมคนใดที่ได้น้ำเชื้อสวรรค์จากฮ่องเต้แล้วไซร้ โอกาสที่พวกนางจะมีพระโอรสถวายให้ฝ่าบาทก็มีมากเช่นเดียวกัน และเมื่อมีพระโอรสให้เชยชม พวกนางก็จะกลายเป็นคนโปรดและมีอำนาจเหนือกว่าสตรีนางใดในวังหลังเลยทีเดียว

และคนที่ได้รับผลกระทบต่อเรื่องนี้มากที่สุดก็คือ...ฮองเฮา ตำแหน่งนี้ก็จะไม่มั่นคงอีกต่อไป และยิ่งพวกนางมีพระโอรสให้ฝ่าบาทมากเท่าไร ขาเก้าอี้ของฮองเฮาก็จะสั่นคลอนมากขึ้นเท่านั้น

และสิ่งที่จะช่วยให้ตำแหน่งของฮองเฮามั่นคงสืบไปได้ ก็คือต้องมีพระโอรสเป็นของตนเองนั่นเอง

“แต่ข้ามีอาเกอเหมียนหนิงแล้วมิใช่หรือ จะกังวลต่อเรื่องนี้ไปเพื่ออะไร” หญิงสาวบอก

“องค์ชายรองเป็นเพียงพระโอรสบุญธรรม หากสิ้นฮองเฮาเหนียงเหนียงไป ฝ่าบาทก็สามารถพระราชทานองค์ชายให้พระสนมคนไหนเป็นพระมารดาเลี้ยงได้ทุกเมื่อ” หลี่มามาแจงเหตุผล

เพียงอัปสรเริ่มกุมขมับ เหตุใดชีวิตของเหม่ยเหรินฮองเฮาถึงได้วุ่นวายเช่นนี้ อยู่เฉยๆ เดี๋ยวตำแหน่งก็จะหลุดลอยไปเสียดื้อๆ หรือหากทำอะไรมากไปกว่านั้น เดี๋ยวเหรินจงฮ่องเต้ก็ไม่พอพระทัย ปลดเธอจากตำแหน่งฮองเฮาอีก แล้วเธอจะทำอย่างไรกับชีวิตเหม่ยเหรินฮองเฮาดีล่ะทีนี้

“วันอื่นค่อยคิด ส่วนวันนี้ข้าจะนอน” หญิงสาวบ่นเสียงดังและห้ามทุกคนเอ่ยถึงเรื่องนี้อีก

เป็นฮองเฮาแค่วันเดียว เหตุใดจึงยุ่งยากเช่นนี้

แล้วเธอจะมีชีวิตรอดถึงวันต่อๆ ไปหรือเปล่าก็ไม่รู้...

ณ พระที่นั่งหย่างซินเตี้ยนที่ประทับของจักรพรรดิแห่งต้าชิง ร่างสูงใหญ่ ในฉลองพระองค์ลายมังกรประทับกลางโถงพระที่นั่งขณะกำลังทรงงานอยู่บนโต๊ะทรงพระอักษร ข้างพระวรกายมีขันทีและนางกำนัลรับใช้อยู่ไม่ห่าง เป็นเช่นนี้อยู่หลายคืนที่ฝ่าบาททรงงานทั้งวันและทั้งคืน จนว่างเว้นจากการบรรทมกับฮองเฮาและเหล่าพระสนมทั้งหลาย

"ฝ่าบาททรงงานมาทั้งวัน พักผ่อนพระอิริยาบถเสียหน่อยดีไหมพ่ะย่ะค่ะ" เฉินกงกงผู้เป็นขันทีคนสนิทขององค์จักรพรรดิทูลเตือนพระองค์ด้วยความหวังดี แต่เหรินจงฮ่องเต้หาได้สนพระทัยไม่ เพราะตอนนี้พระทัยของพระองค์กำลังจดจ่ออยู่กับกองพระราชกฤษฎีกาที่อยู่เบื้องหน้าพระพักตร์จนไม่สนพระทัยเฉินกงกงเลยสักนิด

"ฝ่าบาท หรงกุ้ยเหรินมาถึงพระแท่นบรรทมแล้วพ่ะย่ะค่ะ" ขันทีฝ่ายจัดการการบรรทมทูลรายงานอย่างแข็งขัน แต่เหรินจงฮ่องเต้ก็หาได้สนพระทัยไม่ เหตุผลที่ทรงเลือกนางก็เพราะรู้สึกรำคาญพระทัยที่ขันทีฝ่ายจัดการการบรรทมของพระองค์มารบเร้าให้เลือกป้ายชื่อของพระสนมนางในที่จะถวายการรับใช้ในคืนนี้ จึงเลือกป้ายชื่อใดป้ายชื่อหนึ่งโดยที่พระเนตรมิได้เหลือบมองเลยว่าป้ายชื่อนั้นเขียนว่าอย่างไร

"ฝ่าบาท ไทเฮาเสด็จพ่ะย่ะค่ะ" ขันทีหน้าพระที่นั่งรีบเข้ามารายงาน

เหรินจงฮ่องเต้เงยพระพักตร์ขึ้นจากการอ่านพระราชกฤษฎีกา "รีบเชิญเสด็จไทเฮาเข้ามา"

"พ่ะย่ะค่ะ" ขันทีรับคำสั่งก่อนจะรีบไปทูลเชิญเซี่ยวอี้ซุนไทเฮา พระพันปีหลวงหรือพระมารดาขององค์จักรพรรดิเข้ามาในห้องทรงพระอักษรทันที

ไม่นานร่างสูงวัยก็ทรงพระดำเนินเข้ามาในพระที่นั่งหย่างซินเตี้ยน แม้จะเข้าสู่วัยชรา แต่พระนางกลับมีพระพักตร์งดงามดั่งเช่นวัยสาว พระนางแย้มพระสรวลให้พระโอรสของตนซึ่งบัดนี้เป็นฮ่องเต้เต็มพระองค์แล้ว

"ถวายพระพรเสด็จแม่พ่ะย่ะค่ะ" เหรินจงฮ่องเต้ทรงพระดำเนินตรงไปยังพระมารดาอย่างรวดเร็ว พลางประคองพระกรของเซี่ยวอี้ซุนไทเฮาให้ประทับ

บนพระแท่นข้างโต๊ะทรงพระอักษร

“ฝ่าบาททรงงานหนักมาหลายวันแล้ว พักผ่อนเสียบ้างเถอะ” พระมารดาเอ่ยขึ้นด้วยความเป็นห่วง

“ใครหน้าไหนกล้าทูลเรื่องนี้แก่เสด็จแม่ สู่รู้เสียจริงๆ” เหรินจงฮ่องเต้มีอารมณ์ขุ่นมัว พระเนตรขวางกวาดมองเหล่าขันทีและนางกำนัล จนทุกคนต่างหลุบตาต่ำไม่กล้าสบพระพักตร์เลยสักคน

“อย่าว่าพวกเขาเลย ทุกคนต่างเป็นห่วงพระวรกายอันล้ำค่าของฝ่าบาทแทบทั้งสิ้น เอ่อ...คนจากตำหนักเซียนฟูกงมารายงานแม่ บอกว่าฮองเฮาหายจากอาการประชวรแล้ว เจ้ารู้หรือไม่” เซี่ยวอี้ซุนไทเฮากล่าวถึงพระสุณิสาของตนด้วยความสนพระทัย

“ลูกทราบแล้ว ลูกพบนางเมื่อบ่ายที่อุทยานหลวง ดูท่านางคงหายดีแล้วจริงๆ เห็นเจรจาพาทีกับเพ่ยอิงอยู่ครู่ใหญ่” เมื่อเอ่ยถึงเหตุการณ์ยามบ่ายครั้งใด ก็ทรงแปลกพระทัยเสมอ เหม่ยเหรินฮองเฮาผู้ไม่กล้าแม้แต่จะออกจากตำหนัก ทว่าวันนี้พระองค์กลับเห็นนางเดินเล่นอยู่ที่อุทยานหลวง ซ้ำยังกล้าต่อปากต่อคำกับอวี้กุ้ยเฟย ทำเอาพระสนมคนโปรดเดินหมากต่อไม่ทันจนแพ้ราบคาบ

“ถึงหายดีแล้ว แม่ว่าคืนนี้ฝ่าบาทเสด็จไปหานางบ้างก็ดีนะ หรือฝ่าบาทว่ายังไง” แม้จะทรงรู้ว่าความสัมพันธ์ของฮ่องเต้กับฮองเฮาไม่ดีเท่าไรนัก แต่พระนางก็อยากจะให้คนทั้งสองได้มีช่วงเวลาอยู่ด้วยกันบ้าง สักชั่วยามหนึ่งก็ยังดี

ร่างสูงในชุดมังกรไม่ยอมเอื้อนเอ่ยสิ่งใด เซี่ยวอี้ซุนไทเฮาจึงรู้สึกร้อนพระทัยยิ่งนัก

“ฝ่าบาทยังโกรธเคืองเรื่องนั้นอยู่อีกหรือ เหอซินก็สิ้นไปแล้ว อีกทั้งบิดาของฮองเฮาเคยเป็นพรรคพวกเหอซิน แต่บัดนี้กลับจงรักภักดีต่อฝ่าบาท เหตุใดยังไม่ลืมเรื่องนี้อีกเล่า เหม่ยเหรินเป็นเพียงบุตรสาวของพรรคพวกเดิมของเหอซิน นางไม่ได้เกี่ยวข้องอันใด เหตุใดฝ่าบาทจะต้องโกรธแค้นนาง

เรื่องนี้ด้วย แม่ไม่เข้าใจ”

พระนางเอ่ยถึงความหลัง ในเมื่อเหม่ยเหรินไม่เคยทำอะไรผิด มีแต่พระโอรสของพระนางที่คอยตั้งแง่รังเกียจฝ่ายเดียว ด้วยเหตุนี้เซี่ยวอี้ซุนไทเฮาจึงทรงสงสารและเมตตาเหม่ยเหรินฮองเฮาเป็นพิเศษ เพื่อชดเชยในสิ่งที่พระโอรสของพระนางกระทำการเฉยชาและไม่สนพระทัยเหม่ยเหรินฮองเฮาอย่างที่ผู้เป็นพระสวามีพึงกระทำต่อภรรยา

เหรินจงฮ่องเต้ยังทรงเงียบไม่ตรัสอันใด

ในขณะที่เงียบนั้น พระทัยก็หวนนึกถึงอดีตที่พระองค์ไม่อยากจดจำ สมัยที่เป็นเจียชินอ๋อง ทรงยอมอภิเษกกับนิวฮูลู่เหม่ยเหรินตามความต้องการของพระบิดา เนื่องจากพระนางมีความสัมพันธ์เชิงญาติใกล้ชิดกับเหอซินขุนนางผู้ใกล้ชิดและเป็นขุนนางคนโปรดของจักรพรรดิเฉียนหลง

เหอซินเป็นขุนนางกังฉิน โกงบ้านโกงเมือง และลอยหน้าลอยตาอยู่ในราชสำนักต้าชิงโดยไม่มีใครทำอะไรได้ เนื่องจากเป็นคนโปรดของจักรพรรดิองค์ก่อน

เหรินจงฮ่องเต้จึงเกลียดเหอซินมากที่สุด เมื่อทรงครองราชย์เป็นจักรพรรดิ จึงจัดการหาหลักฐานเอาผิดขุนนางกังฉินคนนี้ และพระองค์ก็ทำสำเร็จ เมื่อสิ้นเหอซิน แต่พรรคพวกเดิมก็ยังอยู่ ประจวบกับหลังจากที่ฮองเฮาองค์แรกของพระองค์สิ้นพระชนม์ จึงต้องจำยอมแต่งตั้งนิวฮูลู่เหม่ยเหรินขึ้นเป็นฮองเฮาองค์ที่สองในรัชกาล เพื่อควบคุมอำนาจเก่าของเหอซินโดยที่พระองค์ไม่เต็มพระทัยเท่าไรนัก

จำยอมเพื่อแผ่นดินต้าชิง ด้วยเหตุนี้จึงไม่ไว้ใจนาง และทรงรังเกียจนางเป็นอย่างยิ่ง!

“หย่งเหยียน” พระนางตรัสเรียกพระนามเดิมของฮ่องเต้ครั้งยังทรงเป็นอาเกอ เพื่อให้พระโอรสของพระนางได้คิดทบทวนเรื่องนี้อีกครั้ง ว่าแท้จริงแล้วพระองค์ควรปฏิบัติอย่างไรกับฮองเฮาของพระองค์

“หม่อมฉันจะทำตามพระราชประสงค์ของเสด็จแม่ โปรดวางพระทัย

เถิด” ในที่สุดฮ่องเต้ก็ยอมตรัสออกมา แม้จะทรงขัดพระทัยตนเอง แต่ก็ทรงขัดพระทัยพระมารดาไม่ได้

“เฉินกงกง!” พระสุรเสียงดังก้องกังวานเรียกหาขันทีรับใช้คนสนิท

เฉินกงกงรีบปรี่เข้ามา พลางก้มศีรษะถวายคำนับรอรับคำสั่งจากโอรสสวรรค์ “พ่ะย่ะค่ะฝ่าบาท”

สายพระเนตรเหม่อมองออกไปนอกพระที่นั่งหย่างซินเตี้ยน “ไปบอกฮองเฮา คืนนี้ข้าจะไปค้างที่ตำหนักเซียนฟูกง”

จบพระราชกระแสรับสั่ง เฉินกงกงและเหล่าขันทีนางกำนัลทั้งหลายต่างดีใจ ในที่สุดฝ่าบาทของพวกเขาก็เสด็จฝ่ายในเสียที มิหนำซ้ำครั้งนี้ยังเสด็จไปหาฮองเฮาอีกด้วย

สวรรค์คงเมตตาประทานองค์ชายน้อยให้แผ่นดินต้าชิงก็ครานี้แหละ

สาม
แตกหัก

ตำหนักเซียนฟูกงซึ่งเป็นที่ประทับส่วนพระองค์ของพระมารดาแห่งแผ่นดินต้าชิงช่างเงียบสงบ คืนเดือนมืดทำให้ราตรีนี้มืดสนิทไร้หมู่ดาวส่องสว่าง รอบตำหนักจึงจุดโคมไฟส่องแสงแทนความสว่างของเหล่าดวงดาวที่แอบหลับใหลในยามค่ำคืน

แต่เดิมที่ประทับของฮองเฮาก่อนรัชสมัยจักรพรรดิยงเจิ้งคือพระตำหนักคุนหนิงกง ส่วนองค์จักรพรรดิจะประทับที่พระตำหนักเฉียงฉิงกงซึ่งเป็นพระตำหนักใหญ่ในวังหลัง โดยอยู่ในแนวกึ่งกลางของพระราชวังต้องห้าม แต่หลังจากจักรพรรดิยงเจิ้งขึ้นครองราชย์ ทรงแปรที่ประทับไปยังพระที่นั่งหย่างซินเตี้ยนแทน พระที่นั่งแห่งนี้จึงกลายเป็นทั้งที่ออกว่าราชการและที่ประทับในที่เดียวกัน ส่วนผู้ปกครองฝ่ายในอย่างฮองเฮาจึงจำเป็นต้องย้ายตำหนักตามพระสวามี ตามความเชื่อว่าตำหนักที่ฮองเฮาประทับไม่ควรอยู่สูงไปกว่าตำหนักที่ประทับของพระสวามีเป็นอันขาด

ด้วยเหตุนี้ฮองเฮาจึงแปรที่ประทับตามพระสวามีมาอยู่ ณ ตำหนักใดตำหนักหนึ่งของวังหลังตามที่โปรดหรือสนพระทัย เช่นเซี่ยวซูรุ่ยฮองเฮาจักรพรรดินีพระองค์แรกในเหรินจงฮ่องเต้ ทรงเลือกประทับตำหนักจงชุยกง

ตามที่โปรด แต่เมื่อถึงช่วงที่เหม่ยเหรินฮองเฮาขึ้นเป็นจักรพรรดินีแทนฮองเฮาพระองค์ก่อนที่สิ้นพระชนม์ไปตั้งแต่ยังสาว ทรงเลือกตำหนักเซียนฟูกงซึ่งเป็นตำหนักด้านทิศตะวันตกของพระราชวังต้องห้ามเป็นที่ประทับของพระนาง

ซึ่งในวังหลังนั้นจะแบ่งออกเป็นทิศตะวันออกและทิศตะวันตก แต่ละฝั่งจะมีหมู่ตำหนักฝั่งละหกตำหนัก เรียกโดยรวมว่า 'ออกตกหกตำหนัก' ในแต่ละตำหนักจะมีเรือนประธานและเรือนย่อยๆ อีกเจ็ดหลัง ซึ่งจัดไว้ให้พระสนมอาศัยอยู่ด้วยกัน หากใครมาก่อนหรือฮ่องเต้พระราชทานตำหนักให้ก็จะได้เป็นเจ้าของตำหนัก ส่วนพระสนมคนอื่นๆ ที่มาอยู่ทีหลังก็จะเป็นผู้อาศัยและต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบของเจ้าของตำหนักนั้นๆ ไป

ตำหนักเซียนฟูกงเป็นหนึ่งในตำหนักด้านทิศตะวันตกของพระราชวังต้องห้าม และยังมีอีกห้าตำหนักที่เหลือคือ ตำหนักฉางชุนกง ตำหนักชีเชียง-กง ตำหนักอี้คุนกง ตำหนักหยงโซวกง และตำหนักชูซิวกง ส่วนตำหนักด้านทิศตะวันออกจะประกอบไปด้วยตำหนักอีกหกตำหนักคือ ตำหนักจงชุยกง ตำหนักเฉิงเฉียนกง ตำหนักจิงเหรินกง ตำหนักจิงหยางกง ตำหนักหยงเหอกง และตำหนักหยานซีกง ตามลำดับ

เพียงอัปสรเพิ่งเข้าใจความหมายของคำว่า 'กง' ที่ลงท้ายชื่อตำหนักแต่ละแห่งก็ตอนที่หลี่มามาอธิบายให้ฟังว่า กงนั้นใช้เรียกอาคารที่ใช้เป็นที่อยู่อาศัยในเขตพระราชฐานหรือที่ประทับของฮ่องเต้หรือฮองเฮา ภาษาไทยจะแปลว่าตำหนักหรือพระตำหนักนั่นเอง ส่วนคำว่า 'เตี้ยน' ใช้เรียกอาคารสถานที่ขนาดใหญ่ที่ประกอบพิธีกรรมที่สำคัญในพระราชวัง หรือสถานที่ออกว่าราชการ เรียกตามภาษาไทยง่ายๆ ก็คือพระที่นั่งนั่นเอง

เพียงอัปสรรู้สึกโชคดีที่เธอย้อนอดีตมาอยู่ในร่างเหม่ยเหรินฮองเฮา เพราะในฐานะฮองเฮาแห่งต้าชิงจะต้องเป็นเจ้าของตำหนัก เรื่องนี้เป็นเรื่องที่เลือกไม่ได้อยู่แล้ว ที่สำคัญ ในตำหนักเซียนฟูกงนั้นหาได้มีพระสนมอื่นอยู่ร่วม จึงทำให้เรือนหลังอื่นๆ ภายในตำหนักเซียนฟูกงว่างเปล่าและดูเงียบสงบไร้พระสนมจับกลุ่มนินทา นั่นเป็นสิ่งที่เพียงอัปสรพอใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะ

อย่างน้อยก็ไม่ต้องมีใครมาจับตามอง และเธอสามารถใช้ชีวิตในตำหนักนี้โดยไม่ต้องหวาดระแวงว่าจะแสดงพิรุธจนทำให้ผู้อื่นสงสัย

แต่การที่ตำหนักเซียนฟูกงไร้พระสนมอื่นๆ นั่นแสดงให้เพียงอัปสรเห็นว่าเหม่ยเหรินฮองเฮาต้องเป็นคนที่รักสันโดษ ไม่ชอบพบปะผู้คน หรือถ้าไม่ใช่ก็ต้องโหดร้ายจนไม่มีพระสนมคนไหนกล้าประทับร่วมกับพระนาง

หญิงสาวคิดว่าต้องเป็นอย่างแรกมากกว่าอย่างหลัง เพราะทั้งขันทีและนางกำนัลทุกคนต่างเคารพและรักเหม่ยเหรินฮองเฮาเป็นที่สุด

ร่างอวบอ้วนบิดกายไปมาไล่ความเหนื่อยล้า เพราะหลับใหลแน่นิ่งอยู่บนพระแท่นบรรทมมาหลายวัน ทำให้กล้ามเนื้อภายในเกร็งและแข็งไปหลายส่วน ยังดีที่ยามบ่ายได้ออกไปเดินเล่นยืดเส้นยืดสายที่พระราชอุทยานหลวงมาบ้างแล้ว จึงทำให้กล้ามเนื้อที่แข็งตึงอยู่ค่อยๆ คลายตัวลง ตอนนี้เพียงอัปสรจึงเริ่มควบคุมร่างของเหม่ยเหรินฮองเฮาได้เป็นอย่างดี ตอนแรกตั้งใจว่าจะเข้านอนแต่หัวค่ำ แล้วก็เปลี่ยนใจเดินสำรวจรอบตำหนักจนทั่วอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ราวกับเป็นสิ่งแปลกใหม่ นี่ถ้าหลี่มามาไม่ห้ามเสียก่อนเพราะใกล้ค่ำแล้ว ไม่อย่างนั้นทั้งตำหนักคงถูกเธอสำรวจทุกซอกทุกมุมเป็นแน่

เพียงอัปสรสนใจที่จะศึกษาประวัติศาสตร์ของพระราชวังต้องห้ามแห่งนี้เป็นอย่างยิ่ง เธอเคยอ่านหนังสือหลายเล่ม มีตำนานเล่าขานกันว่า บนสวรรค์ที่มีเง็กเซียนฮ่องเต้เป็นผู้ปกครอง มีตำหนักที่ประทับเป็นจำนวนห้องทั้งสิ้นหนึ่งหมื่นห้อง ดังนั้นในฐานะโอรสสวรรค์อย่างองค์จักรพรรดิที่ปกครองจักรวรรดิจีน จึงต้องมีจำนวนห้องน้อยกว่าผู้เป็นพระบิดา เพื่อความเคารพและไม่ตีตนเสมอเง็กเซียนฮ่องเต้ เลยเป็นที่มาของการสร้างจำนวนห้องในพระราชวังต้องห้ามแห่งนี้ซึ่งมีทั้งหมดเก้าพันเก้าร้อยเก้าสิบเก้าจุดห้าห้องนั่นเอง

จุดห้าก็คือครึ่งห้อง และครึ่งห้องที่กล่าวมานั้นคือห้องเก็บอุปกรณ์ทำความสะอาดหรือห้องเก็บของในพระราชวังต้องห้ามนั่นเอง ด้วยเหตุนี้จึงอยากเห็นห้องนั้นเป็นที่สุด เลยบอกหลี่มามาให้พาไปดู แต่นางกลับร้องห้ามและทำหน้าดุจนหญิงสาวต้องล้มเลิกโครงการนี้ไปโดยปริยาย

เมื่อหลี่มามาเห็นว่าเหม่ยเหรินฮองเฮายังไม่บรรทมอย่างที่ตรัสไว้ จึง หยิบสมุดเล่มหนึ่งมาถวายให้ทอดพระเนตรพร้อมกับกล่าวว่าฮองเฮาแห่งต้าชิงควรที่จะอ่านเป็นอย่างยิ่ง

สมุดเล่มนั้นคือรายชื่อพระสนมตำแหน่งต่างๆ ในวังหลังซึ่งยาวเป็นหางว่าว แต่ก่อนที่เพียงอัปสรจะอ่านรายชื่อในสมุดเล่มนั้น จำเป็นจะต้องรู้เกี่ยวกับตำแหน่งพระสนมนางในของต้าชิงเสียก่อน หลี่มามาจึงทำหน้าที่เป็นอาจารย์แจงรายละเอียดของตำแหน่งพระสนมในวังหลังอย่างคร่าวๆ ว่ามีตำแหน่งอะไรบ้าง เล่นเอาคนฟังเพลิดเพลินไปเลยทีเดียว

ในสมัยราชวงศ์ชิงมีการกำหนดตำแหน่งนางในขึ้นอย่างเป็นทางการในรัชสมัยของจักรพรรดิคังซี โดยมีลำดับขั้นดังนี้ ‘ฮองเฮา’ หรือจักรพรรดินี เป็นสตรีผู้สูงศักดิ์ที่สุดและเป็นผู้ปกครองวังหลังที่มีอำนาจมากที่สุด แน่นอนว่าตำแหน่งนี้มีได้เพียงหนึ่งเท่านั้น ตำแหน่งรองลงมาคือ ‘หวงกุ้ยเฟย’ สตรีผู้มีอำนาจรองจากฮองเฮาและสามารถมีได้เพียงหนึ่งคน ตำแหน่งต่อมาคือ ‘กุ้ยเฟย’ สามารถแต่งตั้งได้สองคน

รองจากกุ้ยเฟยก็จะเป็นตำแหน่ง ‘เฟย’ ตำแหน่งนี้สามารถแต่งตั้งได้สี่คน จากนั้นก็จะเป็นตำแหน่ง ‘ผิน’ มีได้สูงสุดหกคน ส่วนพระสนมชั้นต่ำลงไปนั้นจะเป็น ‘กุ้ยเหริน’ ‘ฉางจ้าย’ และ ‘ตาอิ้ง’ ตามลำดับ ในสามตำแหน่งสุดท้ายนี้องค์จักรพรรดิสามารถแต่งตั้งได้ไม่จำกัดจำนวน

นี่มันฮาเร็มชัดๆ เพียงอัปสรนึกภาพเหรินจงฮ่องเต้บรรทมอยู่กลางตำหนัก ข้างพระวรกายเต็มไปด้วยพระสนมหลายพันชีวิตห้อมล้อมทั้งหน้าทั้งหลัง ราวกับฝูงมดที่กำลังจ้องจะกินน้ำตาลอย่างไรอย่างนั้น

หลังจากที่เพียงอัปสรได้เรียนรู้เรื่องตำแหน่งพระสนมในราชสำนักต้าชิงจากอาจารย์อย่างหลี่มามาจบบทเรียนแล้ว จึงหันมาสนใจสมุดที่อยู่เบื้องหน้าต่อ ในสมุดจะบันทึกชื่อพระสนมแต่ละคน และเวลาที่แต่ละคนเฝ้ารับใช้ฮ่องเต้ในแต่ละคืนอย่างละเอียด หลี่มามาบอกว่าที่จำเป็นต้องจดละเอียดก็เพื่อความถูกต้อง หากมีพระสนมนางใดตั้งครรภ์ ทางฝ่ายในจะเทียบเวลาถวายตัวเข้า

บรรทมกับฝ่าบาทและอายุครรภ์ของพวกนาง ว่าตรงกับเวลาที่จดบันทึกหรือไม่ หากตรงก็ถือว่าครรภ์ของพระสนมนางนั้นต้องเป็นพระโอรสหรือพระธิดาของฮ่องเต้ แต่ถ้าไม่ตรง จำเป็นต้องสืบสวนที่มาที่ไปกันอีกที

หญิงสาวรู้สึกถึงความยุ่งยากของการปกครองฝ่ายใน แต่เพื่อความมั่นคงของตระกูลอ้ายซินเจว๋หลัว จึงต้องกระทำเรื่องนี้อย่างรอบคอบและรัดกุม ทว่าแม้จะให้จำชื่อพระสนมตั้งแต่ชั้นหวงกุ้ยเฟยจนถึงตาอิ้งเธอก็จำไม่ได้อยู่ดี หญิงสาวจึงพับโครงการที่จะศึกษารายชื่อพวกนั้นลงอย่างเหนื่อยใจ เปลี่ยนเป็นฟุบลงบนโต๊ะแทน

“ทรงจะเข้าบรรทมแล้วหรือยังเพคะ” หลี่มามาเอ่ยถาม เมื่อเห็นว่าผู้เป็นเจ้านายเริ่มตาปรือๆ

“ก็ดี ข้าเริ่มง่วงเสียแล้ว”

“ถวายพระพรฮองเฮา” เฉินกงกงโผล่เข้ามาในตำหนัก จนเพียงอัปสรตั้งตัวแทบไม่ทัน ความง่วงที่มีแต่เดิมหายวับไปในพริบตา

“มีอันใดหรือเฉินกงกง” หญิงสาวถามขึ้นด้วยความสงสัย ว่าขันทีคนสนิทของเหรินจงฮ่องเต้จะมาที่ตำหนักเซียนฟูกงด้วยเหตุอันใด

“ยินดีด้วยฮองเฮาเหนียงเหนียง คืนนี้ฝ่าบาทจะเสด็จตำหนักเซียนฟูกง โปรดเตรียมพระวรกายให้พร้อมพ่ะย่ะค่ะ” เฉินกงกงทูลรายงานตามหน้าที่ของตนเอง

“เกิดอะไรขึ้น ฝ่าบาททรงเรียกหรงกุ้ยเหรินให้ถวายการรับใช้ร่วมพระแท่นบรรทมมิใช่หรือ” คำถามนี้หม่ากงกงเป็นผู้เอ่ยถามขันทีชั้นผู้ใหญ่อย่างใคร่รู้

“ถูกดังที่เจ้าว่า แต่เหตุผลที่ฝ่าบาททรงเปลี่ยนพระทัยเสด็จมาตำหนักเซียนฟูกงนั้นเป็นเรื่องของพระองค์ บ่าวอย่างเจ้าอย่าได้สงสัยเลย” เมื่อถูกเฉินกงกงต่อว่า หม่ากงกงจึงรีบหุบปากลงทันที แม้ว่าเขาจะเป็นขันทีคนสนิทของฮองเฮา แต่ก็มิอาจเทียบอำนาจกับเฉินกงกงซึ่งเป็นขันทีประจำพระองค์ของฮ่องเต้ได้เลยสักนิด

“หากไม่มีสิ่งใดแล้ว กระหม่อมทูลลา” พูดจบเฉินกงกงก็ถวายบังคมลาและเดินจากไป ปล่อยให้หญิงสาวผู้รับบทเป็นฮองเฮางุนงงอยู่ครู่ใหญ่

เหรินจงฮ่องเต้จะเสด็จมาตำหนักเซียนฟูกง

“ยินดีด้วยเพคะฮองเฮาเหนียงเหนียง” หลี่มามาและคนทั้งตำหนักต่างมีสีหน้าเบิกบานจนเก็บไว้ไม่มิด “คืนนี้ฝ่าบาทจะเสด็จมาบรรทมที่ตำหนักเซียนฟูกง เดี๋ยวหม่อมฉันจะเตรียมเครื่องว่างที่ฝ่าบาทโปรดถวายนะเพคะ”

เพียงอัปสรนิ่งเงียบไปครู่ใหญ่ รู้สึกชาไปทั่วร่างกาย เหรินจงฮ่องเต้ผู้แสนเย็นชาจะเสด็จมาตำหนักเธองั้นหรือ ขนาดหน้ายังไม่มองกันเลย แล้วพระองค์จะมาบรรทมหลับนอนที่นี่ได้อย่างไร

หลับนอน? คงมาบรรทมเฉยๆ มั้ง ไม่มีอย่างอื่นหรอก...เพียงอัปสรคิดเข้าข้างตัวเอง

คนในตำหนักเซียนฟูกงวิ่งวุ่นอยู่ครู่ใหญ่ จัดแจงทุกอย่างจนเรียบร้อย โคมไฟถูกจุดเพิ่มขึ้น และจุดเครื่องหอมอ่อนๆ ส่งกลิ่นหอมลอยฟุ้งอบอวลทั่วตำหนัก

“ฮ่องเต้เสด็จ”

ไม่นานเสียงเฉินกงกงก็ดังขึ้นเพื่อเป็นสัญญาณว่าองค์จักรพรรดิเสด็จมาถึงตำหนักเซียนฟูกงแล้ว

คนทั้งตำหนักต่างออกมารอรับเสด็จ รวมถึงเพียงอัปสรผู้มีตำแหน่งเป็นเจ้าของตำหนักก็ต้องออกมารับเสด็จอย่างเลี่ยงไม่ได้ ร่างอวบอ้วนของเหม่ยเหรินฮองเฮาถูกขัดสีฉวีวรรณจนผิวที่ขาวกลับเนียนนุ่มขึ้นกว่าเดิม เครื่องแต่งกายและเครื่องประดับถูกหลี่มามาประโคมแต่งจนงดงามและอลังการไปทั้งตัว ทั้งที่เพียงอัปสรออกปากห้ามและขอแต่งกายแบบเรียบง่ายและรัดกุมที่สุด แต่ก็ไม่มีใครฟัง ทั้งยังอ้างว่าคืนนี้เป็นคืนสำคัญที่เธอจะต้องทำทุกวิถีทางให้เหรินจงฮ่องเต้โปรดและพระราชทานน้ำเชื้อสวรรค์ให้แก่เธอให้จงได้

แต่ร่างอวบอ้วนเช่นนี้เหรินจงฮ่องเต้จะโปรดได้อย่างไร

“ถวายพระพรฝ่าบาท ขอจงทรงพระเจริญหมื่นปี หมื่นๆ ปี” ทุกคนประสานเสียงโดยพร้อมเพรียงกัน เพียงอัปสรก้มหน้านิ่งและรอพระราชกระแสรับสั่งจากเบื้องสูงอย่างใจจดจ่อ

“ลุกขึ้น ไม่ต้องมากพิธี” เหรินจงฮ่องเต้ตรัสและโบกพระหัตถ์ไปมา ไม่ใคร่จะสนพระทัยเท่าไรนัก

“ขอบพระทัยเพคะ / พ่ะย่ะค่ะฝ่าบาท”

ทุกคนในตำหนักต่างแยกย้ายไปทำหน้าที่ของตนเอง หลี่มามารู้งานเป็นที่สุด รีบนำเสด็จไปยังที่ประทับพร้อมกับถวายเครื่องว่างให้เสวย

เพียงอัปสรได้แต่นั่งเงียบๆ อยู่ตรงข้ามเหรินจงฮ่องเต้ ไม่ยอมเอื้อนเอ่ยสิ่งใด จนบุรุษในชุดมังกรทนความเงียบไม่ไหว จึงตรัสออกมาในที่สุด

“ฮองเฮาของข้ากลับมาสงบปากสงบคำดังเดิมได้แล้วหรือ ครั้งที่อยู่อุทยานหลวง ยังพูดจาปราศรัยกับอวี้กุ้ยเฟยเป็นนานสองนาน”

พระองค์หมายความว่าเธอขี้คุยงั้นหรือ หางตาของหญิงสาวกระตุกด้วยความไม่พอใจ

“หม่อมฉันไม่ทราบว่าฝ่าบาทต้องการจะตรัสกับหม่อมฉันหรือจะเสวยเครื่องว่างก่อน จึงยังไม่อยากทูลอะไรให้ระคายพระกรรณเพคะ” พูดไปก็ยิ้มไป แต่ในใจกำลังคุกรุ่น

เหรินจงฮ่องเต้แย้มมุมพระโอษฐ์ จนทำให้เพียงอัปสรคาดเดาได้ยากว่าพระองค์กำลังมีอารมณ์ขันหรืออารมณ์โกรธกันแน่

“หายดีแล้วหรือ” คำถามนี้ดูจะเป็นมิตรที่สุดเท่าที่หญิงสาวเคยได้ยินมา

“หายดีแล้วเพคะ ขอบพระทัยที่ทรงเมตตา” เพียงอัปสรก้มศีรษะรับพระเมตตานั้นอย่างไม่ใส่ใจเท่าไรนัก แต่นั่นก็เป็นสัญญาณที่ดีที่แสดงให้เห็นว่าอย่างน้อยเหรินจงฮ่องเต้ก็ทรงเป็นห่วงเป็นใยในตัวเหม่ยเหรินฮองเฮาอยู่บ้างถึงจะน้อยนิดก็ตามที่ แต่ก็ยังดีกว่าไม่ถามไถ่เกี่ยวกับอาการป่วยของฮองเฮาเลย

“เสด็จแม่ทรงเป็นห่วงเจ้า หากหายดีแล้วพรุ่งนี้ก็ไปเข้าเฝ้าพระองค์เสีย

หน่อยเถอะ”

“เพคะฝ่าบาท” หญิงสาวรับพระราชดำรัสอย่างว่าง่าย

“เจ้าจะกินด้วยกันหรือไม่” เหรินจงฮ่องเต้ทรงยื่นจานเครื่องว่างมาให้หญิงสาว

“ขอบพระทัยเพคะ แต่หม่อมฉันไม่หิว” เพียงอัปสรรู้สึกอึดอัดที่ต้องอยู่ใกล้กับบุรุษผู้ยิ่งใหญ่เช่นเหรินจงฮ่องเต้ พลังบางอย่างแผ่กระจายไปทั่วพระวรกายจนเพียงอัปสรหายใจหายคอไม่ค่อยคล่องสักเท่าไร หญิงสาวครุ่นคิดในใจ คงเป็นความรู้สึกเกรงกลัวในพระราชอำนาจของจักรพรรดิแห่งต้าชิงเป็นแน่

“สีหน้าเจ้าดูไม่ค่อยดี ตามหมอหลวงดีหรือไม่” พระสุรเสียงราบเรียบตรัสถามขึ้น

เพียงอัปสรยิ้มแหยๆ “คงเป็นเพราะอากาศร้อน จึงทำให้หม่อมฉันรู้สึกไม่ค่อยสบายตัวเท่าไหร่เพคะ”

“อย่างนั้นหรือ ข้าคิดว่าเจ้าอึดอัดที่ต้องอยู่กับข้าเสียมากกว่า” เหรินจงฮ่องเต้ยกยิ้มที่มุมพระโอษฐ์อย่างคนรู้ทัน

เหตุใดฝ่าบาทจึงอ่านใจเธอออก หรือว่าเธอแสดงท่าทีมีพิรุธมากเกินไปจนเป็นที่สังเกต

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกเพคะ” เพียงอัปสรปฏิเสธ

“แล้วมันคืออย่างไรกัน”

ความรู้สึกของเพียงอัปสรเริ่มรับรู้ได้ว่าสงครามประสาทย่อมๆ กำลังจะเกิดขึ้นอีกครั้ง และบุรุษผู้นี้ก็มีพลังแห่งการคุกคามที่รุนแรงจนหญิงสาวเริ่มกริ่งเกรง

“ทรงจิบชาไหมเพคะ เสวยแต่เครื่องว่างอย่างเดียวอาจฝืดพระศอได้” เพียงอัปสรพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงประหม่า แต่ก็พยายามปั้นหน้ายิ้มให้เป็นธรรมชาติมากที่สุดเท่าที่จะทำได้

“เจ้ากำลังฝืนยิ้มอยู่นะเหม่ยเหริน” ฮ่องเต้ตรัสขึ้นขณะที่ทรงจิบชาอย่าง

สำราญพระราชหฤทัย

“หม่อมฉันมิได้ฝืน” บอกปัดไปอย่างนั้น แต่ความจริงแล้วเธอกำลังกล้ำกลืนฝืนทนยิ้มจนเหงือกแทบแห้งอยู่รอมร่อแล้วต่างหาก

“งั้นหรือ ถ้าอย่างนั้นข้าคงมองผิดไป”

บทสนทนาส่วนใหญ่จะเป็นเพียงคำถามสั้นๆ ของเหรินจงฮ่องเต้ และก็จะได้คำตอบสั้นๆ จากเพียงอัปสรเช่นเดียวกัน ตอนนี้หญิงสาวเริ่มคุ้นเคยกับพระราชกระแสรับสั่งที่บาดคมและแสนเย็นชาจนเริ่มจะชินบ้างเสียแล้ว เธอมองพระองค์เช่นบุรุษทั่วไป จึงไม่มีความรู้สึกกลัวพระองค์สักเท่าไร การสนทนาจึงแปรเปลี่ยนมาที่เธอเป็นผู้ถามแทน

“เข้าเรื่องดีกว่าเพคะ ที่พระองค์เสด็จมาที่นี่เพราะเหตุอันใดกันแน่” เพียงอัปสรถามไปตรงๆ น้ำเสียงที่เคยประหม่าในคราแรกแปรเปลี่ยนเป็นมั่นคงและไม่มีท่าทีเกรงกลัวเหรินจงฮ่องเต้อีกต่อไป

พระพักตร์ของเหรินจงฮ่องเต้มีแววตกพระทัยเล็กน้อย ที่จู่ๆ เหม่ยเหรินฮองเฮากล้าถามคำถามนี้กับพระองค์ แต่ก็ทรงตกพระทัยแค่เพียงครู่เดียวเท่านั้น จากนั้นก็ทรงปั้นพระพักตร์เย็นชาเช่นเดิม

“ข้าจะมาเยี่ยมฮองเฮาของข้ามิได้หรือ”

“ก็ได้เพคะ”

“ถ้าอย่างนั้นเจ้าก็คงได้คำตอบจากข้าแล้วใช่หรือไม่ ว่าเพราะเหตุใดข้าจึงมาที่นี่”

เพียงอัปสรไม่เชื่อว่าเหรินจงฮ่องเต้จะเสด็จมาตำหนักเซียนฟูกงเพราะแค่อยากมาเยี่ยมเหม่ยเหรินฮองเฮาเท่านั้น เรื่องนี้มันต้องมีเงื่อนงำบางอย่างแฝงอยู่เป็นแน่ เพราะสายพระเนตรที่ฉายชัดนั้นหาได้ห่วงใยในตัวเหม่ยเหรินฮองเฮาไม่ แต่มันคืออะไรเพียงอัปสรก็นึกไม่ออก แม้จะพยายามอ่านใจของพระองค์ผ่านทางสายพระเนตรแล้วก็ตาม

“เจ้ากำลังสงสัยข้าอย่างนั้นหรือ” เพียงฟังจากน้ำเสียงของอีกฝ่ายและดวงตาที่เจือแววสงสัย พระองค์ทอดพระเนตรปราดเดียวก็รู้แล้วว่าพระนางไม่

เชื่อที่พระองค์ตรัสเลยสักนิด

“หากเป็นเช่นนั้นจะทรงว่าอย่างไรเพคะ” หญิงสาวบอกตรงๆ แบบไม่อ้อมค้อม กับบุรุษผู้นี้อ้อมค้อมไปก็เสียเวลาเปล่า สู้พูดกันตรงๆ ไปเลยดีกว่าเรื่องทุกอย่างจะได้กระจ่างชัด

“ก็ดี รีบๆ คุยกันและทำให้จบ ข้าจะได้ไปจากที่นี่เสียที”

แค่ได้ยินที่เหรินจงฮ่องเต้ตรัสเมื่อครู่นี้ เพียงอัปสรก็รู้สึกขนลุกไปทั่วสรรพางค์กายอย่างไม่ทราบสาเหตุ “ทรงหมายความว่าอย่างไร หม่อมฉันไม่เข้าใจ”

“อย่าทำเป็นไร้เดียงสาหน่อยเลยฮองเฮา”

ขณะที่บทสนทนาของทั้งคู่กำลังถึงจุดสำคัญ เครื่องว่างในจานก็พร่องไปจนเกือบหมด หลี่มามาจึงเดินเข้ามาเพื่อจะเติมเครื่องว่างให้ฝ่าบาท แต่พระองค์กลับโบกพระหัตถ์ว่าไม่ต้อง และรับสั่งให้ทุกคนออกไปจากห้องให้หมด

ทุกคนรู้หน้าที่จึงถวายบังคมลาพร้อมกับปิดประตูเรือนประธานของตำหนักเซียนฟูกงลงทันที

ภายในห้องจึงเหลือเพียงเหรินจงฮ่องเต้กับเหม่ยเหรินฮองเฮาที่มีจิตวิญญาณเป็นเพียงอัปสรแค่สองคนเท่านั้น และแล้วความเงียบก็เข้าปกคลุมจนวังเวงราวกับป่าช้า

เพียงอัปสรรู้สึกหายใจไม่ทั่วท้องเมื่อต้องอยู่กับองค์จักรพรรดิแห่งต้าชิงสองต่อสอง เธอไม่ได้กลัวพระองค์ แต่เธออ่านเกมไม่ออกว่าตอนนี้พระองค์ต้องการสิ่งใดกันแน่

“ฝ่าบาท...ทรงมีเรื่องจะตรัสกับหม่อมฉันหรือเพคะ ถึงไล่พวกขันทีและนางกำนัลออกไปจนหมด” เพียงอัปสรยอมเสี่ยงตายเดินเกมรุกก่อน

“เจ้าก็น่าจะรู้ว่าข้าต้องการอะไร”

สิ้นพระราชกระแสรับสั่ง พระหัตถ์หนาก็คว้าข้อมือของหญิงสาวไว้แน่นจนเธอเสียการทรงตัว จึงถูกพระองค์ลากมาที่พระแท่นบรรทม ก่อนที่ร่าง

อวบอ้วนจะถูกกดลงบนพระแท่นบรรทมอย่างรวดเร็ว

เพียงอัปสรหน้าซีดเผือด ฤดูร้อนในต้าชิงเวลานี้กลับรู้สึกร้อนยิ่งกว่าเดิม จนเหงื่อผุดขึ้นตามหน้าผากของหญิงสาวราวกับสายน้ำหลาก ร่างสูงในแบบชาวแมนจูที่ได้รับพันธุกรรมมาจากพระบิดาทรงคร่อมอยู่บนร่างของเหม่ยเหรินฮองเฮาอย่างแนบชิด พระพักตร์ค่อยๆ โน้มลงมาใกล้ๆ ใบหน้ากลมมนนั้น จนเพียงอัปสรรับรู้ถึงลมหายใจของอีกฝ่าย

อาการหายใจไม่ทั่วท้องยิ่งเพิ่มมากขึ้น และความรู้สึกใหม่ที่เพิ่มเข้ามานั้นคือความวาบหวาม

“ฝ่าบาทจะทรงทำอะไร...” ร่างที่ถูกคร่อมออกแรงขัดขืน แต่ไม่นึกว่าอีกฝ่ายจะมีแรงมากกว่าจนเอาชนะร่างอวบอ้วนของเหม่ยเหรินฮองเฮาได้

“ทำในสิ่งที่เจ้าต้องการมาโดยตลอดอย่างไรเล่า” เหรินจงฮ่องเต้แย้มพระสรวลเย้ย

“หม่อมฉันไม่ต้องการอะไรอื่น นอกจากปล่อยหม่อมฉันให้เป็นอิสระเพียงเท่านี้ที่หม่อมฉันต้องการเพคะ” ร่างอวบอ้วนเอ่ยขอร้องพลางดิ้นพล่านไม่ยอมหยุด

“เจ้าแน่ใจหรือว่านั่นคือสิ่งที่เจ้าต้องการจริงๆ”

“แน่ใจเพคะ”

เพียงอัปสรรับรู้ได้ถึงรังสีแห่งการคุกคามแผ่กระจายออกจากวรองค์สูงใหญ่ จนบรรยากาศปกคลุมไปด้วยกลุ่มควันดำมืดหมดทุกด้าน หญิงสาวเริ่มสังหรณ์ใจบางอย่างว่าอีกไม่กี่วินาทีข้างหน้าต่อจากนี้เธอจะโดนบุรุษผู้นี้ปลุกปล้ำอย่างแน่นอน

“ปล่อยหม่อมฉันเดี๋ยวนี้” เพียงอัปสรตะโกนข้างหูอีกฝ่าย แต่พระองค์ก็หาได้ใส่พระทัยไม่

“สงสัยเจ้าคงลืมสิ่งที่เจ้าต้องการมาทั้งชีวิตแล้วสินะ” เหรินจงฮ่องเต้ตรัสเย้ยหยัน

“ทรงหมายความว่าอย่างไร สิ่งที่หม่อมฉันต้องการมาทั้งชีวิตคืออะไร”

เพียงอัปสรร้องถาม

“ก็น้ำเชื้อสวรรค์ที่เจ้าต้องการมาตลอด คืนนี้คงจะได้สมใจเจ้าแล้วสินะ” เหรินจงฮ่องเต้ตรัสด้วยพระสุรเสียงเย็นยะเยือกข้างหูของหญิงสาว เพียงอัปสรรู้สึกว่ามันหนาวเหน็บเสียจนขนตั้งชันไปทั่วร่างกาย

“ปล่อยหม่อมฉันนะเพคะ หากไม่ปล่อย หม่อมฉันจะตะโกนเรียกให้ข้าราชบริพารด้านนอกเข้ามาช่วย” เพียงอัปสรพูดขู่อีกฝ่ายและออกแรงดิ้นไม่หยุด

“ตะโกนไปก็เปล่าประโยชน์ ไม่มีใครมาช่วยเจ้าได้หรอก เหม่ยเหรินเอ๋ย”

ตรัสจบเหรินจงฮ่องเต้ก็โน้มพระพักตร์ต่ำลงมาเรื่อยๆ จนพระอุระแนบชิดหน้าอกของหญิงสาว หัวใจดวงน้อยเต้นระรัวพร้อมกลิ่นพระวรกายของโอรสสวรรค์โอบล้อมกายหญิงสาว แม้จะเคยมีคนรักและเลิกรากันไป แต่เพียงอัปสรก็ไม่เคยแนบชิดชายใดเท่าฮ่องเต้พระองค์นี้เลยสักครั้ง ใบหน้ากลมมนแดงซ่านไปจนถึงลำคอ รู้สึกเขินอายจนอยากจะแทรกแผ่นดินหนี

เขาคือฮ่องเต้ ส่วนเธอมีฐานะเป็นฮองเฮา ก็ไม่แปลกหากทั้งสองพระองค์จะมีปฏิสัมพันธ์ทางกาย แต่ปฏิสัมพันธ์นั้นต้องเกิดจากความรักมันถึงจะถูกต้อง ไม่ใช่การปลุกปล้ำภรรยาของพระองค์เองเช่นนี้

หญิงสาวกลืนน้ำลายลงคอด้วยความยากลำบาก ไม่อยากจะรับรู้ถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อจากนี้

วรองค์สูงใหญ่แนบชิดร่างอวบอ้วนยิ่งขึ้นเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายมีท่าทีเหนียมอาย พระโอษฐ์จดกับลำคอขาวผ่องพลางขบกัดเบาๆ ก่อนจะไล่พระโอษฐ์ร้อนมาที่ติ่งหูของหญิงสาวและขบเม้มอย่างชำนาญในเกมรัก ทำเอาคนใต้ร่างสั่นสะท้านไปทั้งร่าง และยิ่งทำให้เหรินจงฮ่องเต้ลำพองพระทัยมากยิ่งขึ้น

“ข้าจะบอกอะไรเจ้าสักอย่าง” พระสุรเสียงนั้นช่างเย็นยะเยือกจนคนฟังรู้สึกหนาวเย็นไปถึงขั้วหัวใจ

“...”

“ข้าสุดจะฝืนทนหลับนอนกับเจ้า...แต่ถ้าไม่ใช่เป็นเพราะพระประสงค์

ของไทเฮา อย่าหวังว่าเจ้าจะได้ใกล้ชิดกับข้าเยี่ยงนี้เลย" พระสุรเสียงทุ้มต่ำดังอยู่ข้างหูของหญิงสาว และสะท้อนก้องอยู่ภายในหูจนเพียงอัปสรรู้สึกอื้ออึงไปหมด

ประโยคนั้นราวกับสายฟ้าฟาดลงมาที่กลางอก อารมณ์ที่วาบหวามกลายเป็นคุกรุ่น ใบหน้ากลมมนที่เคยแดงเพราะเขินอาย บัดนี้ได้กลายเป็นความโมโหเข้ามาแทนที่

คำที่ตรัสกับเธอเมื่อครู่ดังก้องอยู่ในหูของเพียงอัปสร มันเจ็บจนเธอจุกไปหมด สมองที่เคยปั่นป่วนเพราะถูกยั่วเย้าจากอีกฝ่าย ตอนนี้สว่างจ้าราวกับเธอเห็นทางสว่างของชีวิตแล้ว

อีตาฮ่องเต้บ้า...กล้าดูถูกเธอ ไม่ได้ตายดีแน่ รู้จักคนอย่างเพียงอัปสรน้อยไปแล้ว

ไม่ทันที่ร่างสูงจะรุกล้ำร่างกายไปมากกว่านี้ ด้วยความโกรธที่มีอยู่อย่างเหลือล้น ทำให้คนที่อยู่ใต้ร่างมีแรงขัดขืนขึ้นมาเสียดื้อๆ

"หากทรงฝืนทนก็อย่าทนเลยเพคะ...ส่วนหม่อมฉันก็ไม่อยากฝืนทนรับน้ำเชื้อสวรรค์จากพระองค์เช่นกัน!" กล่าวจบหญิงสาวก็สะบัดมือสุดแรงจนหลุดจากการเกาะกุม เมื่อได้รับอิสระ มือทั้งสองจึงผลักพระอุระกว้างออกอย่างแรง พร้อมกับยกมือฟาดไปที่พระปรางของเหรินจงฮ่องเต้เต็มรัก

ตบนี้เบาๆ นะ...ดีแค่ไหนแล้วที่เธอไม่เตะเข้าที่หว่างพระอูรุ

พระพักตร์หันไปตามแรงตบ เพียงเสี้ยววินาทีนั้นพระปรางก็ปรากฏปื้นแดงเป็นรอยนิ้วมือทั้งห้า พระพักตร์ค่อยๆ หันไปหาผู้ที่บังอาจทำร้ายพระวรกายอันสูงค่าของโอรสสวรรค์ พระพักตร์แดงก่ำด้วยอารมณ์โกรธจนพระองค์ควบคุมตนเองไม่อยู่ จึงบริภาษเสียงดังลั่นห้องบรรทม

"ฮองเฮา นี่เจ้า!" พระดรรชนีชี้มาที่หญิงสาวอย่างเอาเรื่อง

"เพคะฝ่าบาท หม่อมฉันอยู่ต่อหน้าพระพักตร์แล้ว เหตุใดจะต้องตรัสเสียงดังด้วยเพคะ" เพียงอัปสรยิ้มหวานให้อีกฝ่ายอย่างเย้ยหยัน ฝ่ามือที่เคยตบเข้าที่พระปรางของเหรินจงฮ่องเต้กำแน่นเตรียมตั้งท่าป้องกันตนเอง เพราะ

หากเหรินจงฮ่องเต้คิดจะปลุกปล้ำเธออีกเป็นรอบที่สอง จะไม่ใช่แค่ตบ แต่จะทั้งเตะทั้งต่อยให้หงายหลังไปเลยทีเดียว

เหรินจงฮ่องเต้ทอดพระเนตรฮองเฮาของตนเองด้วยสายพระเนตรที่เกรี้ยวกราด พระพักตร์รู้สึกถึงความเจ็บแบบชาๆ ตอกย้ำให้อารมณ์พิโรธยิ่งเพิ่มมากขึ้นเมื่อสตรีที่ยืนต่อหน้าพระพักตร์หาได้เศร้าสลดหรือเสียใจต่อสิ่งที่ได้กระทำลงไป

“ฝ่าบาทมีอะไรก็รับสั่งมาเถิดเพคะ หม่อมฉันรอฟังอยู่” ยิ่งพูดก็ยิ่งเติมเชื้อไฟให้โหมกระหน่ำขึ้น

“ฮองเฮา! เจ้าทำข้าเจ็บแสบมาก อย่าคิดว่าเสด็จแม่ทรงเมตตาเจ้าแล้วข้าจะไม่กล้าปลดเจ้าออกจากตำแหน่งฮองเฮา หรือไม่ก็ส่งไปอยู่ตำหนักเย็นหรือประหารเจ้านะ”

“ฝ่าบาทก็รู้ หม่อมฉันเป็นเพียงข้าบาทบริจาริกา หากมีรับสั่งสิ่งใดก็ตรัสมาเลยเพคะ หม่อมฉันน้อมรับทุกสิ่งอย่าง”

เอาเลย...จะประหารกันก็เชิญ ไม่แน่ว่าหากประหารแล้ววิญญาณของเธออาจจะกลับสู่ยุคปัจจุบันก็เป็นได้

แม้จะใจกล้าเอ่ยแบบนั้นไป แต่ใจหนึ่งก็นึกหวั่นอยู่ครามครัน แล้วร่างของเหม่ยเหรินฮองเฮาล่ะ เธอจะทอดทิ้งพระนางอย่างนั้นหรือ

เหรินจงฮ่องเต้ทอดพระเนตรประเมินฮองเฮาของตนเอง ตั้งแต่นางฟื้นขึ้นมาหลังจากพลัดตกสระบัวในพระราชอุทยานหลวงครั้งนั้น เหม่ยเหรินฮองเฮากลับเปลี่ยนไปเป็นคนละคน สตรีผู้ที่เคยมีสายตาเศร้าสร้อย หากพบเจอพระองค์ครั้งใดก็จะหลุบตาต่ำไม่กล้ามองพระองค์ตรงๆ แต่ตอนนี้นางกลับมีแววตาที่สดใส บริสุทธิ์ และยังปีกกล้าขาแข็งถึงขั้นตบแก้มของพระองค์อย่างไม่กลัวฟ้ากลัวดิน

ตั้งแต่ประสูติมายังไม่เคยมีใครกล้าทำกับพระองค์เยี่ยงนี้ นิวฮูลู่เหม่ย-เหริน นางเป็นคนแรกที่กล้าทำเช่นนี้!

“ถ้าต่างคนต่างฝืน งั้นข้าก็จะไม่ฝืนอีกต่อไป” พระดรรชนีชี้ไปที่เพียง-

อัปสรอีกครั้ง “จงจำเอาไว้ เหม่ยเหรินฮองเฮา ต่อจากนี้ไปข้าจะไม่มาเหยียบที่ตำหนักเซียนฟูกงอีกเป็นอันขาด!”

เมื่อพระองค์บริภาษจบก็หันพระวรกายเสด็จออกจากห้องพระบรรทมไปทันที แต่ไม่ทันที่พระบาทจะก้าวข้ามธรณีประตูของตำหนัก เสียงตะโกนไล่หลังของหญิงสาวก็ดังลอดออกมาจากห้อง จงใจให้บุรุษที่เพิ่งจากไปได้ยินเต็มสองพระกรรณ

“แล้วหม่อมฉันจะคอยดู วันที่พระองค์ทรงกลับคำเสด็จกลับมาเหยียบตำหนักเซียนฟูกงอีกครั้งนะเพคะ” ร่างอวบอ้วนย่อกายถวายพระพร “หม่อมฉันน้อมส่งเสด็จตรงนี้นะเพคะ”

ข้าราชบริพารทุกคนที่รออยู่ด้านนอกตำหนักต่างตกใจเมื่อเห็นเหรินจงฮ่องเต้เสด็จออกมาจากห้องพระบรรทมด้วยพระพักตร์บึ้งตึงและไม่ยอมตรัสกับผู้ใดทั้งสิ้น

ก้านธูปยังไม่ทันไหม้ถึงครึ่ง ฝ่าบาทกับฮองเฮาทรงมีปฏิสัมพันธ์กันรวดเร็วขนาดนี้เลยหรือ

“ฝ่าบาทจะเสด็จไหนหรือพ่ะย่ะค่ะ” เฉินกงกงรีบปรี่เข้ามา พอสบเข้ากับสายพระเนตรแข็งกร้าวขององค์จักรพรรดิ เขาแทบจะหุบปากให้มิดทันที เดาคร่าวๆ ว่าเมื่อครู่นี้ในห้องพระบรรทมจะต้องเกิดเรื่องไม่ดีขึ้นอย่างแน่นอน ยิ่งมองไปที่พระปรางของฝ่าบาท ก็พบรอยนิ้วมือทั้งห้าแปะอยู่ก็เสียวสันหลังวาบ เหม่ยเหรินฮองเฮากล้าตบพระพักตร์ของโอรสสวรรค์เชียวหรือ

ยิ่งฝ่าบาทไม่โปรดพระนางอยู่เป็นทุนเดิม เจอแบบนี้เข้าไปคงจะตกจากตำแหน่งในไม่ช้าเป็นแน่ ไม่งั้นพระศพก็คงไม่งดงามอย่างแน่นอน

ส่วนตอนนี้น้ำกำลังเชี่ยวก็อย่าเอาเรือไปขวาง ไม่เช่นนั้นน้ำได้พัดเอาเรือไปทั้งลำเป็นแน่!

จักรพรรดิแห่งต้าชิงก้าวพระบาทอย่างรวดเร็ว โดยไม่ฟังคำทัดทานใดๆ จากขันทีคนสนิท จู่ๆ วรองค์สูงใหญ่ก็หยุดชะงัก ก่อนจะตรัสบางอย่างด้วยพระสุรเสียงเข้มที่ดังก้องกังวานเต็มไปด้วยอารมณ์ขุ่นมัว

“จงเรียกตัวหรงกุ้ยเหรินมารับใช้ข้าที่หย่างซินเตี้ยนเดี๋ยวนี้!”

แม้จะยังหวาดกลัวกับอารมณ์แปรปรวนของเหรินจงฮ่องเต้อยู่ไม่หาย แต่เฉินกงกงก็น้อมรับพระราชกระแสรับสั่งอย่างรวดเร็ว เพื่อตอบสนองพระประสงค์ขององค์จักรพรรดิ พร้อมกับปิดปากเงียบไม่เอ่ยถามสิ่งใดให้พระองค์ขุ่นข้องหมองพระทัยอีกเป็นอันขาด

แม้จะปิดปากตนเองไม่ถามสิ่งใดกับองค์จักรพรรดิ แต่ภายในใจของเฉินกงกงกลับเต็มไปด้วยความสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้นในห้องพระบรรทม ที่แน่ๆ ต้องมีปากเสียงกันอย่างแน่นอน มิเช่นนั้นคงไม่มีหลักฐานประจักษ์บนพระปรางของโอรสสวรรค์เยี่ยงนี้หรอก

เขาคิดว่าคืนนี้จะราบรื่นและในตอนเช้าราชสำนักต้าชิงอาจจะได้ฟังข่าวดี แต่ที่ไหนได้ ทุกอย่างกลับเลวร้าย ความสัมพันธ์ของเหรินจงฮ่องเต้กับเหม่ยเหรินฮองเฮายิ่งย่ำแย่ลงไปอีก นี่คงจะถึงจุดแตกหักของทั้งสองพระองค์แล้วกระมัง

แก้วแตกยังประกอบหรือหลอมรวมสร้างแก้วใบใหม่ขึ้นมาได้ แต่ความสัมพันธ์ของคนที่แตกไปแล้ว ต่อให้ซ่อมแซมด้วยช่างฝีมือดีเช่นไร ก็คงกลับเป็นดังเดิมไม่ได้แล้ว

“กระหม่อมน้อมรับพระบัญชา เชิญเสด็จพ่ะย่ะค่ะ”

เมื่อขบวนเสด็จของเหรินจงฮ่องเต้เคลื่อนขบวนออกไป ตำหนักเซียน-ฟูกงก็เงียบลงทันที

ภายในห้องบรรทม ร่างอวบอ้วนยังคงยืนนิ่งอยู่ที่เดิม เพียงอัปสรไม่รู้ว่าตัวเองยืนนิ่งอยู่ตรงนี้นานเท่าไร รู้ตัวอีกทีก็ตอนที่หลี่มามาเข้ามาจับแขนของตนเองเบาๆ

“เกิดอะไรขึ้นหรือเพคะฮองเฮาเหนียงเหนียง” หลี่มามาถามด้วยความเป็นห่วง ทั้งที่ตัวนางเองก็ยังตกใจกับพระพักตร์บึ้งตึงของเหรินจงฮ่องเต้ขณะเสด็จออกจากตำหนักยังไม่หาย พอเข้ามาเจอกับเหม่ยเหรินฮองเฮา

ก็พบว่าพระพักตร์ของพระนางบึ้งตึงไม่แพ้องค์จักรพรรดิเช่นเดียวกัน

เกิดอะไรขึ้นระหว่างฝ่าบาทกับฮองเฮา...

ระหว่างที่ยืนรออยู่นอกห้อง ทุกคนต่างได้ยินพระสุรเสียงขององค์จักรพรรดิแห่งต้าชิงบริภาษดังก้องกังวานทั่วทั้งตำหนัก ตามด้วยเสียงตะโกนของฮองเฮา แต่ไม่มีใครรู้ว่าทั้งสองทรงมีเรื่องอะไรกัน

“ฮองเฮาเหนียงเหนียงเพคะ” นางกำนัลคนสนิทถามอีกครั้ง

“ไม่มีอะไร ข้ากับฮ่องเต้คุยกันไม่ลงรอยสักเท่าไหร่” เพียงอัปสรยักไหล่ขึ้นอย่างไม่ใส่ใจเท่าไรนัก

คุยไม่ลงรอย...แต่รอยนิ้วมือเต็มพระพักตร์ฝ่าบาทเลยละสิ! ใครๆ ก็เห็นทั้งนั้น

“ทรงทำให้ฝ่าบาทกริ้ว รู้บ้างไหมเพคะว่าจะเกิดอันใดขึ้น” หลี่มามาคาดเดาอนาคตของเหม่ยเหรินฮองเฮา ก็พบแต่ความมืดมิดที่ไร้แสงสว่าง

“พวกเจ้ากลัวว่าข้าจะถูกประหารงั้นหรือ”

“ก็ใช่น่ะสิเพคะ ฮองเฮาเหนียงเหนียงทรงทำให้ฝ่าบาทกริ้วยังไม่พอ ยังทรงทำร้ายพระวรกายอันล้ำค่าของฝ่าบาทให้บอบช้ำอีก ไม่ถูกประหารก็ต้องถูกขังในตำหนักเย็นเป็นแน่เพคะ” นางกำนัลคนสนิทถึงกับน้ำตาคลอเบ้า พร้อมกับความกลัวที่เริ่มครอบคลุมจิตใจ ชีวิตนางไม่ห่วงหรอกว่าจะเป็นหรือตายเช่นไร แต่ชีวิตของเหม่ยเหรินฮองเฮาที่นางรักและหวงแหนยิ่งกว่าชีวิตของตนเองนี่สิที่นางเป็นกังวลมากที่สุด

“ข้าก็แค่ตบพระองค์เบาๆ นั่นเรียกว่าการทำร้ายเลยหรือ”

“แค่ผิวของฝ่าบาทเป็นรอยแดงแค่จุดเดียว นั่นก็ถือว่าเป็นการทำร้ายพระองค์แล้วเพคะ” หลี่มามาบอกด้วยสีหน้าซีดเผือด “ตอนนี้ฝ่าบาทยังกริ้วอยู่ ห้ามฮองเฮาเหนียงเหนียงเอ่ยอะไรหรือทำให้ขุ่นข้องหมองพระทัยอีกเป็นอันขาด รอให้พระทัยเย็นก่อนแล้วพระนางค่อยไปขอพระราชทานอภัยโทษจากพระองค์ ไม่แน่ว่าอาจจะทรงยกโทษให้ก็เป็นได้” นางกำนัลเสนอแนะทางออกที่ดีที่สุดในตอนนี้

“ข้าไม่ผิด ฝ่าบาทนั่นแหละผิด พระองค์จะปลุกปล้ำข้า ส่วนข้าก็แค่ปกป้องร่างกายตนเองเท่านั้น” ใบหน้าอวบอิ่มเชิดสูงขึ้นอย่างคนดื้อแพ่ง

“ฝ่าบาทเป็นถึงโอรสสวรรค์ จะทรงทำอะไรก็ได้ที่ต้องการ” ความหมายของหลี่มามาก็คือ เหรินจงฮ่องเต้ไม่มีวันผิด แม้ว่าสิ่งที่พระองค์ทำจะเลวร้ายมากแค่ไหนก็ตามแต่

“เผด็จการชัดๆ”

“ทรงห่วงพระองค์เองบ้างหรือไม่เพคะ” หลี่มามาร้องเตือนด้วยความหวังดี เริ่มเหนื่อยกับความดื้อรั้นของเหม่ยเหรินฮองเฮาเข้าไปทุกที

มืออวบยกขึ้นโบกไปมา “ไม่ต้องห่วง ข้ามีทางรอด ข้าไม่ยอมให้เหม่ยเหรินฮองเฮาสวรรคตก่อนวัยอันควรเด็ดขาด” เพียงอัปสรยิ้มในใจ

“จะทรงทำอันใดเพคะ” หลี่มามาไม่สามารถคาดเดาพระทัยของเหม่ย-เหรินฮองเฮาได้ เพราะตั้งแต่พระนางฟื้นขึ้นมาในวันนั้น พระนางก็กลายเป็นคนใหม่ คนที่หลี่มามาไม่เคยรู้จักมาก่อน แต่นั่นกลับทำให้หลี่มามาพอใจเป็นอย่างมาก เพราะเหม่ยเหรินฮองเฮาคนใหม่นั้นทรงร่าเริง สดใส และกล้าต่อกรกับอวี้กุ้ยเฟย พระสนมคนโปรดของฝ่าบาทจนอยู่หมัด

ความหวังที่เหรินจงฮ่องเต้จะหันกลับมาทอดพระเนตรพระนางจึงมีมากยิ่งขึ้น แต่หลังจากเหตุการณ์เมื่อครู่นี้ กลับทำให้ประตูความหวังนั้นปิดดังปังลงทันที

เพียงอัปสรยิ้มหวานให้หลี่มามา ในเมื่อตอนนี้เหรินจงฮ่องเต้รังเกียจ-เดียดฉันท์เธอขนาดนี้ เธอก็จะทำทุกวิถีทางเพื่อเอาคืน ให้พระองค์เปลี่ยนความรังเกียจนั้นมาเป็นหลงรักเธอหัวปักหัวปำแทนอย่างไรละ

ทีนี้แหละ ตำหนักเซียนฟูกงหัวกระไดไม่แห้งแน่

จักรพรรดิต้าชิงอย่างไรก็เป็นผู้ชาย เจอมารยาหญิงอย่างเพียงอัปสรไม่ต้องถึงร้อยเล่มเกวียน เอาแค่สิบเล่มก็พอ สุดท้ายไม่ถึงเดือนก็ต้องยอมสยบมาซบแนบอกของเธออย่างง่ายดายแน่นอน

มาดูกัน...ระหว่างเหรินจงฮ่องเต้กับเพียงอัปสร ใครจะชนะ!

สี่

ปฏิวัติโต๊ะเสวย

วังหลวงก็คือตลาดสดดีๆ นี่เอง...เพียงอัปสรรู้ซึ้งก็คราวนี้แหละ

ข่าวลือหนาหูดังกระฉ่อนไปทั่วพระราชวังต้องห้าม ว่าความสัมพันธ์ของเหรินจงฮ่องเต้กับเหม่ยเหรินฮองเฮาถึงกาลอวสานและถึงจุดแตกหัก บ้างก็ว่าเหม่ยเหรินฮองเฮากำลังดวงตก บ้างก็ซุบซิบนินทาคาดการณ์ว่าใครจะมาแทนที่ฮองเฮาในอนาคต

เหม่ยเหรินฮองเฮาคนนี้ยังไม่ตาย ตำแหน่งนี้เธอไม่มีวันให้ใครมาแทนที่ได้หรอก

ร่างอวบอ้วนในชุดสีแดงเลือดหมูลายเมฆตัดกับผิวขาวผ่องของผู้ใส่ทำให้ผิวพรรณนั้นขาวผ่องเป็นยองใย วันนี้หลี่มามาแต่งองค์ทรงเครื่องให้เจ้านายของตนงดงามเป็นพิเศษ เนื่องจากเช้านี้เซี่ยวอี้ซุนไทเฮามีรับสั่งให้ฮองเฮาและพระสนมในวังหลังทุกคนเข้าเฝ้า งานนี้จึงเปรียบเสมือนงานประชันความงามของเหล่าพระสนมหน้าเก่าหน้าใหม่ และงานนี้นางจะให้เหม่ยเหรินฮองเฮาน้อยหน้าใครไม่ได้เด็ดขาด

แต่ที่แน่ๆ เพียงอัปสรมีลางสังหรณ์ว่าการรวมตัวของพระสนมวังหลังในครั้งนี้ วงสนทนาส่วนใหญ่คงจะหนีไม่พ้นเรื่องของเธอกับเหรินจงฮ่องเต้

เป็นแน่

ดังนั้นเธอจะต้องเตรียมหน้าหนาๆ ให้พร้อมเพื่อสู้หน้ากับเหล่าพระสนมทั้งวัง แต่ยังไม่ทันที่ความคิดของเพียงอัปสรจะสิ้นสุดลง เพียงแค่ขบวนเสด็จของเหม่ยเหรินฮองเฮาเสด็จออกจากตำหนักมุ่งหน้าสู่ตำหนักฉือหนิงกงซึ่งเป็นที่ประทับของเซี่ยวอี้ซุนไทเฮาหรือพระพันปีหลวงของแผ่นดินต้าชิง เสียงซุบซิบนินทาก็ดังลอดออกมาจากพวกพระสนมชั้นล่างๆ ที่เดินตามหลังขบวนเสด็จมาด้วย เพียงอัปสรเชิดหน้าสูงขึ้น กายยืดตรง นั่งบนเกี้ยวอย่างมั่นคง ปั้นหน้านิ่ง คร้านที่จะสนใจพระสนมเหล่านั้น

เมื่อถึงตำหนักฉือหนิงกง เพียงอัปสรในตำแหน่งฮองเฮาจึงเดินเข้าไปถวายพระพรไทเฮาทันที นี่เป็นครั้งแรกที่หญิงสาวได้เห็นพระพักตร์ของไทเฮาหรืออดีต ‘หลิงอี้หวงกุ้ยเฟย’ ของจักรพรรดิเฉียนหลง พระนางมีพระพักตร์ที่ทรงเมตตาและยังคงดูอ่อนเยาว์กว่าหญิงในวัยเดียวกับพระนางเป็นอย่างมาก

“ถวายพระพรไทเฮา ขอจงทรงพระเจริญพันปี พันๆ ปีเพคะ”

“ลุกขึ้นเถิดฮองเฮา อย่ามากพิธีเลย” เซี่ยวอี้ซุนไทเฮาเข้าไปประคองพระสุณิสา สายพระเนตรทอดมองมายังเพียงอัปสร ทรงรู้สึกสงสารนางจับพระทัย พระนางรู้เรื่องเมื่อคืนจนหมดสิ้นจึงไม่โทษเหม่ยเหรินฮองเฮา แต่ต้องโทษเหรินจงฮ่องเต้ พระโอรสของตนเอง ที่พระทัยร้อนและไม่อ่อนโยนต่อสตรีเพศอย่างเหม่ยเหรินฮองเฮาต่างหาก

แล้วเมื่อไรพระนางจะได้เห็นทั้งสองคนรักใคร่กันเสียที ความหวังนั้นคงริบหรี่แล้วสินะ

“ข้าดีใจที่เจ้าหายดีแล้ว วันนี้เป็นวันดี ข้าจึงเชิญทุกคนมาร่วมงานเลี้ยงเพื่อเลี้ยงฉลองให้แก่เจ้า” พระนางกล่าวอย่างเอาใจ

“เป็นพระมหากรุณาธิคุณเพคะ” หญิงสาวรับรู้ถึงความอบอุ่นที่ตนเองได้รับจากเซี่ยวอี้ซุนไทเฮา พระนางไม่ได้เสแสร้ง แต่มีน้ำพระทัยกับเธอด้วยใจจริง

ผิดกับพระสนมทั้งหลายที่ยืนเฝ้าแหนไทเฮาอยู่กลางตำหนัก แม้ใบหน้า

จะเต็มไปด้วยรอยยิ้มยินดี แต่ในใจร้อนรนราวกับมีไฟสุมอยู่ในอก ในวังหลังที่เต็มไปด้วยอีแร้งอีกาหลายร้อยตัว เหม่ยเหรินฮองเฮาทรงโชคดีที่มีเซี่ยวอี้ซุนไทเฮาปกป้องจากนกกาไม่ให้รุมทึ้ง

“แล้วพระพลานามัยของเสด็จแม่เป็นเช่นไรบ้างเพคะ” เพียงอัปสรทูลถามตามมารยาทที่เด็กควรทำเมื่ออยู่ต่อหน้าผู้ใหญ่

“สามวันดีสี่วันไข้ ข้าชักจะเดาใจร่างกายตัวเองไม่ถูกแล้วละ” เซี่ยวอี้-ซุนไทเฮาตรัสด้วยพระสุรเสียงขบขัน ราวกับว่าทรงปลงตกกับพระวรกายที่ล่วงเข้าสู่วัยชราแล้ว

“แต่ที่หม่อมฉันเห็น เสด็จแม่ยังคงมีพระพลานามัยที่แข็งแรงเฉกเช่นคนหนุ่มสาวอย่างพวกหม่อมฉันอยู่เลยนะเพคะ” หญิงสาวเอ่ยชมด้วยใจจริง เพราะภาพเซี่ยวอี้ซุนไทเฮาที่เธอเห็นนั้น พระนางยังคงมีพระสิริโฉมที่งดงามตามวัย ผิวพรรณเปล่งปลั่ง แม้จะมีริ้วรอยแห่งวัยปะปนอยู่บ้าง แต่ก็มิอาจกลบความงดงามของพระองค์ได้เลย

บทสนทนาดำเนินไปเรื่อยๆ ส่วนใหญ่จะเป็นเซี่ยวอี้ซุนไทเฮาที่ตรัส เรื่องเกี่ยวกับหน้าที่ของพระสนมนางในทั้งหลาย ว่าพวกนางควรทำหน้าที่ผลิตทายาทให้แก่ราชวงศ์ต้าชิง

หรือง่ายๆ ก็คือ ขยายพันธุ์ให้แก่เหรินจงฮ่องเต้ดีๆ นี่เอง

ภายในงานไม่มีใครกล้าปริปากพูดเรื่องเหรินจงฮ่องเต้กับเหม่ยเหรินฮองเฮาสักคน นั่นคงเป็นเพราะพวกนางเกรงพระทัยเซี่ยวอี้ซุนไทเฮาเป็นแน่ แต่ก็ดี อย่างน้อยเพียงอัปสรก็ไม่ต้องได้ยินเรื่องนี้ให้รำคาญหูอีก

จนงานเลี้ยงใกล้สิ้นสุด...

“ข้าดีใจที่พี่หญิงมีพระพักตร์สดใสเยี่ยงนี้” เสียงหวานใสเจ้าเดิมที่เคยเจอที่พระราชอุทยานหลวง...อวี้กุ้ยเฟย พระสนมคนโปรดของเหรินจงฮ่องเต้นั่นเอง

อวี้กุ้ยเฟยอยู่ในชุดคลุมยาวสีเขียวอมฟ้า ร่างระหงค่อยๆ เดินนวยนาด

ช้าๆ และมาหยุดอยู่ตรงหน้าเซี่ยวอี้ซุนไทเฮากับเหม่ยเหรินฮองเฮา ก่อนจะทูลต่อทั้งสองพระองค์ด้วยเสียงหวานใสที่เต็มไปด้วยการเสแสร้งอย่างแนบเนียน

"หม่อมฉันอวี้กุ้ยเฟย ถวายพระพรไทเฮา ถวายพระพรฮองเฮา หม่อมฉันมาช้าเนื่องจากฝ่าบาททรงรั้งตัวไว้ หากไม่ทูลบอกพระองค์ว่าจะต้องเข้าพบไทเฮาเสียก่อน ฝ่าบาทคงไม่ปล่อยหม่อมฉันมาแน่เพคะ" ไม่มีใครถามอวี้กุ้ยเฟย แต่นางกลับสาธยายเรื่องราวเสียหมด

เพียงอัปสรรู้เจตนาของอีกฝ่าย...นางกำลังประกาศตัวว่านางคือคนโปรดของฝ่าบาท

หญิงสาวส่งรอยยิ้มงามที่เต็มไปด้วยความเสแสร้งกลับเช่นเดียวกัน "น้องหญิงมาช้าเพราะอยู่รับใช้ถวายงานฝ่าบาท พวกเราฝ่ายในเข้าใจและยินดีส่งเสริมเจ้ากันทุกคน"

"หม่อมฉันดีใจยิ่ง พี่หญิงทรงมีน้ำพระทัยกว้างราวกับแม่น้ำฉางเจียง ก่อนจะมาหม่อมฉันเป็นทุกข์แทนพี่หญิง แต่เมื่อมาเห็นท่านมีพระพักตร์สดชื่นเช่นนี้ หม่อมฉันก็เบาใจ" อวี้กุ้ยเฟยจีบปากจีบคอพูดไม่หยุด

ร่างอวบในชุดแดงเลือดหมูผู้มีตำแหน่งฮองเฮาแสยะยิ้มน้อยๆ จนไม่มีใครทันได้เห็นรอยยิ้มนั้น "น้องหญิงหมายความถึงเรื่องใด บอกมาเถิด"

อวี้กุ้ยเฟยอยากจะเอ่ยเรื่องนี้ใจจะขาด แต่ก็เกรงพระทัยไทเฮาซึ่งเป็นเจ้าของงานนี้ ทว่าเมื่อไม่เห็นตรัสห้ามอันใด นางจึงลำพองใจกล้าพูดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืนวานเพื่อข่มฮองเฮา

"เรื่องสัมพันธภาพระหว่างพี่หญิงกับฝ่าบาท หม่อมฉันได้ยินข่าวลือมาเพคะ ว่าทั้งสองพระองค์ทรงมีปากเสียงกัน พอหม่อมฉันได้ยินก็ไม่อยากเชื่อ" อวี้กุ้ยเฟยแสร้งทำสีหน้าตื่นตระหนก "หากข่าวลือนี้เป็นเรื่องจริง หม่อมฉันก็รู้สึกเป็นห่วงแทนพี่หญิงยิ่งนัก"

เป็นห่วงเหม่ยเหรินฮองเฮาหรือเป็นห่วงตำแหน่งฮองเฮากันแน่

"ข้าขอบใจน้องหญิงที่เป็นห่วงในตำแหน่งฮองเฮา...เอ๊ย ไม่ใช่สิ ห่วงในตัวข้า แต่ข่าวลือพวกนั้นเจ้าไปฟังจากผู้ใดมาหรือ จงไปฟังเสียใหม่" หญิงสาว

เว้นวรรคการพูดเพื่อปรับลมหายใจ แต่ยังคงยิ้มหวานหยดย้อยให้แก่พระสนมคนโปรดของฝ่าบาทเช่นเคย

“ข้ากับฝ่าบาทหาได้มีปากเสียงกันไม่ พระองค์กับข้ายังคงเป็นเหมือนเดิม บ่ายนี้ข้าว่าจะเสด็จไปหาพระองค์เพื่อนำเครื่องว่างที่โปรดไปถวายที่พระที่นั่งหย่างซินเตี้ยน จะได้เสวยขณะที่ทรงงาน ไทเฮาทรงคิดเห็นประการใดเพคะ” เพียงอัปสรหาผู้หนุนหลัง และผู้ที่หนุนหลังก็เป็นถึงพระพันปีหลวงแห่งต้าชิงเสียด้วยสิ

หลังจากที่ทรงนิ่งเงียบเพื่อคอยทอดพระเนตรชมอุปรากรฉากใหญ่ที่แสดงโดยเหม่ยเหรินฮองเฮากับอวี้กุ้ยเฟยอย่างสำราญพระหฤทัย เพราะพระสุณิสาคนโปรดของพระนางกำลังมีชัยชนะในการแสดงครั้งนี้ จึงเอ่ยเสริมทัพเหม่ยเหรินฮองเฮาร่วมด้วยทันที

“ข้าว่าเป็นความคิดที่ดีเลยทีเดียว”

อวี้กุ้ยเฟยหน้าชาเหมือนโดนตบกลางท้องพระโรง อุตส่าห์คิดว่าจะเห็นพระพักตร์ซีดเผือดหรือไม่ก็น้ำพระเนตรของเหม่ยเหรินฮองเฮาผู้แสนจะอ่อนแอ แต่ในขณะนี้อวี้กุ้ยเฟยกลับเห็นพระนางกำลังยิ้มเยาะอยู่ในพระทัย จากฮองเฮาผู้อ่อนต่อโลก บัดนี้กลายเป็นนางพญาสยายปีกกล้าครอบคลุมวังหลัง ซ้ำยังมีเซี่ยวอี้ซุนไทเฮาคอยหนุนหลังอย่างแน่นหนา

ไม่ได้การละ...นางคงต้องกลับไปวางแผนการใหม่เพื่อช่วงชิงตำแหน่งฮองเฮาแห่งต้าชิงมาเป็นของตนเองให้จงได้

“น้องหญิงมีอะไรจะถามข้าอีกหรือไม่”

“ไม่มีเพคะ”

“แล้วก็ไม่ต้องกังวลเรื่องใดแทนข้าอีกแล้วนะ เพราะข้าจะจัดการเรื่องเหล่านี้ด้วยตัวข้าเอง” เพียงอัปสรพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ดูคล้ายจะไม่มีอะไรแอบแฝง แต่ความจริงแล้วนั่นเป็นการข่มขู่อวี้กุ้ยเฟยทางอ้อมต่างหาก

ใบหน้างามของอวี้กุ้ยเฟยซีดเผือดเมื่อโดนเหม่ยเหรินฮองเฮาเอาคืนอย่างเจ็บแสบไปทั้งตัว ตอนนี้จึงทำได้เพียงยืนตัวสั่นและไม่กล้าเอ่ยสิ่งใด

ต่อหน้าพระพักตร์เซี่ยวอี้ซุนไทเฮากับเหม่ยเหรินฮองเฮาอีก

เพียงอัปสรรู้สึกพอใจที่ตนสามารถหุบปากของอวี้กุ้ยเฟยได้เป็นผลสำเร็จ แต่คนอย่างนางหุบปากได้ไม่นานหรอก ไม่เย็นนี้หรือพรุ่งนี้ปากของนางก็จะเริ่มถากถางเธอใหม่อีกครั้ง หากไม่เชื่อก็คอยดูต่อไปก็แล้วกัน

“เสด็จแม่เพคะ หม่อมฉันรู้สึกอึดอัดคล้ายหายใจไม่ค่อยออก หม่อมฉันขอทูลลากลับตำหนักก่อนได้หรือไม่เพคะ” เพียงอัปสรทูลขอเซี่ยวอี้ซุนไทเฮาเมื่อรู้สึกเริ่มเบื่อกับบรรยากาศอันน่าอึดอัดที่เต็มไปด้วยสตรีเพศอยู่ร่วมกันนับห้าสิบกว่าชีวิต เสียงคุยจ้อของพวกนางราวกับเสียงนกกระจาบที่หาความไพเราะได้ยาก ดังเข้าโสตประสาทของเธอจนอื้ออึงไปหมด

“ถ้าอย่างนั้นเจ้าจงรีบกลับไปพักผ่อนที่ตำหนักเถิด” เซี่ยวอี้ซุนไทเฮาตรัสอนุญาตทันที ก่อนจะมีรับสั่งให้ขันทีของตนเองตามหมอหลวงประจำราชสำนักไปตรวจพระอาการของเหม่ยเหรินฮองเฮาที่ตำหนักอีกด้วย

“ขอบพระทัยเพคะ หากไม่มีอันใดแล้วหม่อมฉันขอทูลลาเพคะ” เพียงอัปสรถวายพระพรลาไทเฮาตามราชประเพณีด้วยท่วงท่าที่อ่อนน้อมและงดงาม

หลังจากผู้เป็นพระมารดาของแผ่นดินต้าชิงเสด็จกลับไป พระสนมคนโปรดของเหรินจงฮ่องเต้ก็ทำได้เพียงมองตามหลังอย่างเคียดแค้น มือบางกำหมัดแน่นไม่ยอมคลาย

ฝากไว้ก่อนเถอะ! นิวฮูลู่เหม่ยเหริน

เมื่อออกมาจากตำหนักฉือหนิงกง แทนที่เพียงอัปสรจะกลับตำหนัก เซียนฟูกง เธอกลับบอกให้เหล่าขันทีแบกเกี้ยวมุ่งหน้าตรงไปยังพระที่นั่งหย่างซินเตี้ยนแทน

ภารกิจล่ามังกรแผนที่หนึ่งได้เริ่มขึ้นแล้ว...

เพียงเกี้ยววางลงบนพื้นหน้าประตูกำแพงพระที่นั่งหย่างซินเตี้ยน ขันทีหน้าประตูก็เข้ามาถวายบังคมและทูลห้ามไม่ให้เหม่ยเหรินฮองเฮาเสด็จเข้าไปในพระที่นั่งทันที เพียงอัปสรขมวดคิ้วด้วยความขุ่นมัว แต่ก็ไม่ได้ผลีผลามและ

ดึงดันที่จะเข้าไปภายใน ตอนนี้เธอต้องใจเย็นๆ และค่อยๆ คิดหาทางเข้าไปข้างในโดยที่ไม่ต้องมีฝ่ายใดเจ็บตัวจะเป็นการดีกว่า

“เป็นรับสั่งของฝ่าบาทหรือ ที่ไม่ทรงอนุญาตให้ข้าเข้าเฝ้า” ร่างอวบอ้วนนั่งเท้าคางอยู่บนเกี้ยว ทำท่าทีเกียจคร้านไม่สนใจคำสั่งขององค์จักรพรรดิเท่าไรนัก

“พ่ะย่ะค่ะฮองเฮาเหนียงเหนียง” ขันทีเฝ้าหน้าประตูกราบทูลอย่างเกรงๆ

“อย่างนั้นหรือ” เพียงอัปสรฮึมฮัมในลำคอ “ขอข้าเข้าเฝ้าฝ่าบาทสักประเดี๋ยวมิได้หรือ”

“เห็นจะมิได้พ่ะย่ะค่ะ” ขันทีหน้าประตูทำหน้าที่ตามคำสั่งผู้เป็นเจ้าเหนือหัวอย่างแข็งขัน

“น่าเสียดายจริงๆ เอาละๆ วันหน้าข้าจะมาใหม่ก็แล้วกัน” หญิงสาวแสร้งทำหน้าเศร้าสร้อยที่ตนพลาดโอกาสเข้าเฝ้าองค์จักรพรรดิ จนขันทีหน้าพระที่นั่งหย่างซินเตี้ยนรู้สึกผิดในใจอย่างบอกไม่ถูก แต่ด้วยคำสั่งขององค์จักรพรรดิ ข้ารับใช้ผู้ต่ำต้อยอย่างเขาจึงไม่สามารถทำอะไรได้ นอกจากให้กำลังใจเหม่ยเหรินฮองเฮาในใจเท่านั้น

“กระหม่อมน้อมส่งเสด็จฮองเฮาเหนียงเหนียงพ่ะย่ะค่ะ”

เพียงอัปสรพยักหน้าเป็นเชิงเข้าใจ ทำท่าจะกลับตำหนักของตน แต่จู่ๆ ใบหน้าอวบอิ่มก็มีทีท่าตื่นตกใจ ก่อนจะเอ่ยบางอย่างขึ้นมา “ถวายพระพรเพคะฝ่าบาท”

เมื่อได้ยินว่าองค์จักรพรรดิแห่งต้าชิงเสด็จมา ขันทีน้อยผู้ใสซื่อรีบหันหลังกลับพร้อมกับถวายบังคมผู้เป็นองค์เหนือหัว ส่วนเพียงอัปสรใช้โอกาสที่ขันทีหน้าประตูเผลอรีบวิ่งด้วยความเร็วแสงเข้าไปยังพระที่นั่งหย่างซินเตี้ยนอย่างรวดเร็ว

ขันทีน้อยเงยหน้าขึ้น กลับพบเพียงความว่างเปล่า ไร้เงาเหรินจงฮ่องเต้ จึงรู้ว่าตนถูกเหม่ยเหรินฮองเฮาหลอกเข้าแล้ว แต่เขาช้ากว่าพระนางไปหลายสิบก้าว เพราะรู้ตัวอีกทีเหม่ยเหรินฮองเฮาก็ทรงพระดำเนินเข้าไปภายใน

พระที่นั่งหย่างซินเตี้ยนเสียแล้ว

ขันทีน้อยถึงกับเข่าทรุดลงไปกับพื้น หากวันนี้ไม่โดนเหรินจงฮ่องเต้ลงโทษเฆี่ยนตีจนหลังลาย เขาก็คงโดนเนรเทศไปทำงานห้องซักล้าง โทษฐานที่ทำหน้าที่บกพร่อง ปล่อยให้เหม่ยเหรินฮองเฮาเสด็จเข้าไปในพระที่นั่งหย่างซินเตี้ยนได้สำเร็จ

ภายในพระที่นั่งหย่างซินเตี้ยนซึ่งเป็นทั้งท้องพระโรงว่าราชการและที่ประทับขององค์จักรพรรดิแห่งต้าชิง ร่างสูงประทับบนพระเก้าอี้ลายมังกรทรงงานตั้งแต่เช้ายันบ่ายไม่ได้หยุดพัก แม้ว่าข้าราชบริพารทุกคนจะเป็นห่วงในพระพลานามัยของโอรสสวรรค์ แต่ก็ไม่มีใครกล้าเข้าไปกราบทูลให้ทรงผ่อนคลายพระอิริยาบถสักคน เพราะรู้กันว่าหากใครเข้าไปขวางพระเนตรพระกรรณในขณะที่ทรงงานอย่างเคร่งเครียดนั้น...คนผู้นั้นไม่ได้ตายดีแน่ๆ

แต่มีเพียงคนเดียวที่กล้าต่อกรและกล้ากราบทูลขณะที่ฝ่าบาททรงงาน ก็คือเฉินกงกง

เฉินกงกง ขันทีสูงวัยอายุย่างเข้าเลขหก ด้วยประวัติการทำงานรับใช้องค์จักรพรรดิถึงสองรัชสมัย คือจักรพรรดิเฉียนหลงและจักรพรรดิองค์ปัจจุบัน เขาจึงเป็นขันทีชั้นผู้ใหญ่ที่ใครๆ ต่างเคารพและยำเกรง รวมทั้งเหรินจงฮ่องเต้ก็ทรงเป็นหนึ่งในนั้นด้วย

ด้วยเหตุนี้เฉินกงกงจึงกล้าแบกหน้าของตนเดินดุ่มๆ เข้าไปกราบทูลเรื่องเร่งด่วนบางอย่างที่อาจทำให้เหรินจงฮ่องเต้รู้สึกขัดพระเนตรพระกรรณอย่างเลี่ยงไม่ได้

“ฝ่าบาท ฮองเฮาเสด็จมาพ่ะย่ะค่ะ” เฉินกงกงรายงานให้เหรินจงฮ่องเต้ทรงทราบตามหน้าที่ของตนอย่างเกรงๆ

พระพักตร์ของเหรินจงฮ่องเต้เงยขึ้นจากกองพระราชกฤษฎีกา พระขนงขมวดเป็นปมด้วยความสงสัยว่าเหม่ยเหรินฮองเฮายังกล้าโผล่หน้ามาที่นี่ด้วยตนเองอีกหรือ นี่นางคงลืมไปแล้วกระมังว่าเมื่อคืนทำอะไรโอรสสวรรค์อย่าง

พระองค์ไว้ หรือนางจะมาขอพระราชทานอภัยโทษเรื่องเมื่อคืนที่ตบพระพักตร์จนเจ็บแสบ คิดได้เช่นนั้นมุมพระโอษฐ์ก็แสยะยิ้มเย็นยะเยือก คิดว่าพระองค์จะทรงยกโทษให้ง่ายๆ อย่างนั้นสิ อย่าหวังเลยเหม่ยเหรินฮองเฮาเอ๋ย

“ข้าบอกพวกเจ้าแล้วมิใช่หรือว่าห้ามนางเข้ามาที่นี่” ฮ่องเต้ตรัสเน้นคำว่า ‘ห้าม’ อย่างชัดถ้อยชัดคำ ก่อนจะตบพระหัตถ์ลงบนโต๊ะทรงงานอย่างแรง เพื่อสื่อให้ทุกคนรู้ว่าอย่าได้เอาเรื่องของเหม่ยเหรินฮองเฮามากวนพระทัยของพระองค์เด็ดขาด

“แต่ตอนนี้ฮองเฮาทรงรออยู่หน้าห้องทรงพระอักษรแล้วพ่ะย่ะค่ะฝ่าบาท” เฉินกงกงก็ยังคงตื๊อไม่เลิก ใจหนึ่งก็ไม่อยากขัดพระราชกระแสรับสั่งขององค์จักรพรรดิ ทว่าอีกใจก็สงสารเหม่ยเหรินฮองเฮา คอยเอาใจช่วยพระนางให้ปรับความเข้าใจกับเหรินจงฮ่องเต้โดยเร็วที่สุด

“เฉินกงกง ใครเป็นนายของเจ้า” ฮ่องเต้ตรัสถามด้วยพระสุรเสียงเข้ม

“ฝ่าบาทพ่ะย่ะค่ะ” เฉินกงกงกราบทูลตามความจริง

“บอกฮองเฮาว่าข้าไม่...” ไม่ทันที่จะตรัสว่า ‘ไม่อนุญาตให้นางเข้าเฝ้า’ เสียงของเหม่ยเหรินฮองเฮาพร้อมกับร่างอวบอ้วนก็โผล่เข้ามาให้ห้องทรงพระอักษร

“เหม่ยเหรินฮองเฮาถวายพระพรเพคะฝ่าบาท ขอจงทรงพระเจริญหมื่นปี หมื่นๆ ปี” เพียงอัปสรลากเสียงยาว จงใจยั่วโมโหอีกฝ่าย

“ข้ายังไม่อนุญาตให้เจ้าเข้ามา แต่เจ้ากลับเข้ามาที่นี่โดยไม่รอคำสั่งของข้า” ร่างสูงประทับบนพระเก้าอี้มังกรกลางห้องทรงพระอักษรเอ่ยขึ้นอย่างเกรี้ยวกราด ยิ่งเห็นใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยยิ้มกว้างโดยไม่สะทกสะท้านต่อสิ่งที่นางทำกับพระองค์ไว้เมื่อคืน ไฟแห่งความโกรธก็ยิ่งปะทุมากขึ้นกว่าเดิม

“เพราะหม่อมฉันรู้ว่าพระองค์จะไม่ทรงอนุญาตให้เข้าเฝ้าน่ะสิเพคะหม่อมฉันจึงต้องฝ่ากลุ่มขันทีหน้าพระที่นั่งเข้ามา” หญิงสาวกราบทูลอย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาว

ในเมื่อนางรู้...แต่ก็ยังทำ ช่างกล้าหนัก!

พระเนตรดำขลับจ้องใบหน้าอวบอิ่มอยู่ครู่หนึ่ง ราวกับกำลังสะกดกลั้นอารมณ์พิโรธให้ลดลง แม้เมื่อคืนจะพิโรธเหม่ยเหรินฮองเฮามาก แต่บัดนี้ความพิโรธนั้นได้ลดลงไปบางส่วน ทว่าก็ยังคงเหลืออยู่ จึงทรงไม่ได้ตรัสไล่นางไปทันที เพราะกำลังอยากทอดพระเนตรอะไรบางอย่าง

ทรงอยากเห็นนักว่านางจะทำอย่างไรให้พระองค์ยอมเสด็จไปตำหนักเซียนฟูกง

“หม่อมฉันมาเพียงครู่เดียว หาได้รบกวนเวลาทรงงานของพระองค์ไม่ วันนี้ห้องเครื่องของตำหนักหม่อมฉันทำหลีว์ต๋ากุ่น ขนมที่พระองค์โปรดมาถวายเพคะ”

หลี่มามาผู้รู้งานนำเครื่องว่างจัดใส่จานอย่างงดงาม ก่อนจะนำมาถวายบนโต๊ะทรงพระอักษร เหรินจงฮ่องเต้ทอดพระเนตรขนมในจานนั้นทว่าไม่ได้ตรัสอันใด

หญิงสาวรู้ว่าคนอย่างเหรินจงฮ่องเต้คงไม่สนพระทัยแค่ขนมจานเดียวหรอก แต่เธอวางแผนการเอาไว้แล้ว เธอจะถวายขนมหลีว์ต๋ากุ่นให้เสวยทุกวัน เพียงอัปสรไม่ได้คำนึงถึงผลลัพธ์ที่ได้ในส่วนที่เธอทำตรงนี้หรอก นี่เป็นแค่แผนการเสริมย่อยๆ ที่จะค่อยๆ ละลายจิตใจที่ด้านชาของฝ่าบาทต่างหาก

เห็นหลีว์ต๋ากุ่นทุกวันก็เปรียบเสมือนเห็นหน้าเหม่ยเหรินฮองเฮาทุกวัน และเธอจะทำให้พระองค์รู้สึกว่า ทุกช่วงเวลาของพระองค์นั้นมีแต่เหม่ยเหรินฮองเฮาเท่านั้น

“เห็นว่าพระองค์โปรด เดี๋ยวหม่อมฉันจะให้หลี่มามานำมาถวายให้ทุกวันนะเพคะ”

ใบหน้าอวบอิ่มยิ้มหน้าบานจนรู้สึกเมื่อยเหงือก ทำไมการจะเอาใจบุรุษด้านชาอย่างเหรินจงฮ่องเต้จึงยากเสียจริง จำเป็นจะต้องปั้นหน้ายิ้มแย้มและต้องพูดจาสวยหรูให้ทรงหลงกล ทั้งที่ความจริงแล้วเธออยากจะต่อยพระพักตร์ให้ทรงสลบแล้วลากพระองค์เข้าตำหนักเซียนฟูกงเสียให้สิ้นเรื่อง แต่ถ้าขืนเธอทำเช่นนั้นมีหวังศีรษะไม่อยู่บนบ่า หรือไม่ก็คงโดนสับเป็นชิ้นๆ อย่าง

แน่นอน

หญิงสาวจึงยอมใจเย็นเพื่อรอคอยเวลานั้น เพียงอัปสรรู้ว่าคนอย่างเหรินจงฮ่องเต้นั้นหาได้ล่อลวงง่ายๆ ไม่ ทุกอย่างต้องใช้เวลา ไม่ควรทำอะไรผลีผลามจนมังกรรู้ตัวเด็ดขาด

“เจ้าไม่คิดว่าถ้าข้ากินหลีว์ต๋ากุ่นทุกวันแล้วข้าจะไม่เลี่ยนหรือเบื่อมันหรือ” คำตรัสนั้นมีความนัยแอบแฝง

“หากทรงเลี่ยน ให้เฉินกงกงถวายชาแก้เลี่ยนได้เพคะ หากทรงเบื่อ ก็ให้เฉินกงกงหรือขันทีเหล่านี้กินก็ได้เพคะ ขอเพียงทรงอนุญาตให้นำหลีว์ต๋ากุ่นขึ้นถวายทุกวันก็พอ หมดธุระของหม่อมฉันแล้ว ขอทูลลาเพคะ”

องค์จักรพรรดิทอดพระเนตรร่างอวบอ้วนที่เพิ่งออกจากห้องทรงพระอักษรไป นางคงวิปลาสไปแล้วเป็นแน่ที่กล้าเข้ามาในพระที่นั่งหย่างซินเตี้ยนแห่งนี้ หรือนางความจำเสื่อม หลงลืมว่าเมื่อคืนนางตบพระพักตร์ของพระองค์จนพระปรางแดงเป็นปื้น บัดนี้รอยแดงนั้นแม้จะจางลงแล้ว แต่ก็ยังคงปรากฏเป็นหลักฐานความโอหังของนางอยู่

ตบพระองค์ยังไม่พอ นางยังกล้าพูดว่าจะทำให้พระองค์กลับไปเหยียบตำหนักเซียนฟูกงอีกครั้ง แค่ขนมหลีว์ต๋ากุ่นจานเดียวจะทำให้พระองค์พระทัยอ่อนอย่างนั้นหรือ ไม่มีวันนั้นเด็ดขาด พระองค์จะคอยทอดพระเนตรเหม่ย-เหรินฮองเฮาว่าจะพยายามได้สักกี่น้ำ จะว่าไปพรุ่งนี้ก็คงยอมแพ้แล้ว

หรือไม่ก็สองวัน หรือสามวัน ให้นานสุดก็แค่เจ็ดวันละมั้ง...

ดีจริง มีเรื่องสนุกให้ทำคลายเบื่อระหว่างที่ทรงงาน

“ฝ่าบาทแย้มพระสรวลหรือพ่ะย่ะค่ะ” เฉินกงกงเห็นฝ่าบาทแย้มพระสรวลที่มุมปากหลังจากที่เหม่ยเหรินฮองเฮาเสด็จจากไป จึงรู้สึกแปลกใจกับท่าทีของเหรินจงฮ่องเต้ที่ทรงดูอ่อนลงจากเมื่อครู่

เป็นเรื่องที่เฉินกงกงไม่คาดคิดว่าตนเองจะได้เห็น...

“เฉินกงกง!”

พระสุรเสียงดังตะโกนชื่อขันทีคนสนิท เฉินกงกงจึงรีบเผ่นแน่บหนี

เหรินจงฮ่องเต้ ก่อนที่ก้นของเขาจะโดนฝ่าพระบาทขององค์จักรพรรดิเตะเข้าเสียก่อน

หลังจากที่ไม่มีใครมากวนพระทัยอีก จึงทรงอ่านพระราชกฤษฎีกาต่อ และในขณะที่ทรงงานอยู่นั้น พระหัตถ์ก็หยิบขนมหลีว์ต่ากุ่นเข้าพระโอษฐ์ชิ้นแล้วชิ้นเล่าจนหมดจานอย่างลืมพระองค์

หลังกลับมาจากพระที่นั่งหย่างซินเตี้ยนก็ถึงเวลาอาหารเย็นพอดี เพียงอัปสรอยู่ที่โต๊ะเสวย มองอาหารบนโต๊ะนับเก้าสิบอย่างที่วางเรียงรายเต็มโต๊ะจนหาช่องว่างไม่ได้

นี่แหละหนาที่เขาเรียกว่าโต๊ะจีน...แค่ฮองเฮายังมีอาหารบนโต๊ะมากมายก่ายกองเยี่ยงนี้ แล้วฮ่องเต้ซึ่งเป็นถึงผู้ปกครองแผ่นดินต้าชิงจะมีพระกระยาหารบนโต๊ะเสวยมากมายแค่ไหน

ในวังหลวงว่ากันว่าหากมีตำแหน่งสูงศักดิ์หรือต่ำศักดิ์จะได้รับปริมาณอาหารแตกต่างกัน อย่างเช่นเธอที่มีตำแหน่งฮองเฮา ในหนึ่งวันจะได้รับวัตถุดิบเป็นหมูหนึ่งถาด ซึ่งก็ประมาณเกือบสิบกิโลกรัม แกะหนึ่งถาด ไก่และเป็ดอย่างละตัว ดูแต่ละอย่างสิ มีโปรตีนและไขมันแทบทั้งนั้น แล้วจะไม่ให้เหม่ยเหรินฮองเฮาอ้วนท้วนสมบูรณ์ได้อย่างไร หรืออย่างจักรพรรดิเฉียนหลงที่เสวยพระกระยาหารทั้งแมนจูและฮั่นรวมกว่าร้อยชนิด หากเป็นเพียงอัปสร ไขมันคงจุกคอตายพอดี

“หลี่มามา” เพียงอัปสรกวักมือเรียกนางกำนัลคนสนิทพลางมองอาหารบนโต๊ะไปพลาง

“ข้าว่าเราควรจะปฏิวัติโต๊ะเสวยเสียใหม่” ขืนให้เธอกินทั้งโต๊ะ มีหวังเหม่ยเหรินฮองเฮาไขมันอุดตันเส้นเลือด หรือไม่ก็ความดันโลหิตสูงจนสิ้นพระชนม์เป็นแน่

“ปฏิวัติ?” หลี่มามาทำหน้างุนงงเพราะไม่เข้าใจความหมาย

“ปฏิวัติอาหารบนโต๊ะนี้ให้ลดลง” เพียงอัปสรชี้แจงอย่างใจเย็น

“ทรงทำเยี่ยงนั้นไม่ได้เพคะ โต๊ะเสวยของฝ่าบาทกับฮองเฮาแสดงถึงความอุดมสมบูรณ์ของแผ่นดินต้าชิง หากทรงลดเครื่องเสวยพวกนี้ลง นั่นแสดงถึงความยากแค้นของแผ่นดินเรานะเพคะ” หลี่มามาทูลต่อผู้เป็นนายด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

หญิงสาวกุมขมับ จะเปลี่ยนแปลงอะไรสักอย่างในวังหลวงช่างเป็นสิ่งที่ยากลำบากนัก ไหนจะต้องคำนึงถึงบรรพบุรุษและคำนึงถึงแผ่นดินเสมอ

“แต่ที่ข้าทำเยี่ยงนี้ข้ามีเหตุผล” คงต้องงัดไพ่ตายใบสุดท้ายสินะ

“เหตุผลอันใดเพคะ”

“การที่ข้าลดเครื่องเสวยบนโต๊ะก็เพื่อฝ่าบาท” เพียงอัปสรยกเหรินจงฮ่องเต้ขึ้นมาอ้าง เพราะเธอรู้ว่าพวกนางในมักจะต้องการเป็นหนึ่งในพระทัยองค์จักรพรรดิ หากสิ่งใดที่ฝ่าบาทโปรด พวกนางก็จะขวนขวายหาสิ่งนั้น หรือทำสิ่งนั้นเพื่อให้ฝ่าบาทสนพระทัย หากนางทำสำเร็จ พวกนางก็จะเป็นคนโปรดของพระองค์ในที่สุด

“เพื่อฝ่าบาท...อย่างไรเพคะ” หลี่มามายังมองไม่เห็นถึงเหตุผลนั้น

“การลดเครื่องเสวยจะทำให้ข้าน้ำหนักลดลง พอข้าน้ำหนักลด ข้าก็จะสวย พอข้าสวย ฝ่าบาทก็จะสนพระทัยและโปรดข้าอย่างไรล่ะ” ยกแม่น้ำทั้งห้ามาหลี่มามาก็ไม่ยอมทำ แต่พอยกเหตุผลที่เกี่ยวข้องกับฝ่าบาท พูดไม่กี่คำหลี่มามาก็ยอมหมด

“ฮองเฮาเหนียงเหนียงทรงพระปรีชายิ่งนัก ถ้าอย่างนั้นรับสั่งมาเลยเพคะว่าจะทรงปฏิวัติอย่างไรบ้าง” นางกำนัลคนสนิทกระตือรือร้นขึ้นมาทันที

ร่างอวบอ้วนเดินไปมารอบๆ โต๊ะเสวย พลางอธิบายให้หลี่มามาเข้าใจวิธีปฏิวัติเครื่องเสวยซึ่งเป็นแผนหลักในภารกิจล่ามังกร

“ไดเอตคือหัวใจสำคัญของการปฏิวัติในครั้งนี้”

“ไดเอต?” หลี่มามางุนงงกับคำศัพท์ที่ไม่คุ้นหู

“อย่างแรก ในแต่ละมื้อข้าขอข้าวครึ่งถ้วยและขออาหารแค่สามอย่าง” เพียงอัปสรแจงเมนูอาหารบนโต๊ะที่จะต้องกินในมื้อหน้าและมื้อต่อๆ ไป

“พระกระยาหารแค่สามอย่างมันจะพอหรือเพคะฮองเฮาเหนียงเหนียง” หลี่มามาไม่อยากจะเชื่อหูตัวเอง ฮองเฮาแห่งต้าชิงในรัชสมัยเหรินจงฮ่องเต้จะเสวยอาหารมื้อละสามอย่างแค่นั้นหรือ หากประวัติศาสตร์จารึกไว้ ลูกหลานคงเข้าใจว่าแผ่นดินต้าชิงในสมัยนี้ขาดแคลนและแร้นแค้นพืชพรรณธัญญาหารเป็นแน่

“พอสิ ทำไมจะไม่พอ” ในยุคปัจจุบันตอนไม่มีเงิน แค่บะหมี่กึ่งสำเร็จรูปซองเดียวต่อมื้อยังพอเลย นับประสาอะไรกับข้าวหนึ่งถ้วยและกับข้าวอีกตั้งสามอย่าง ถือว่าเยอะพอสมควรหากเทียบกับในยุคปัจจุบันด้วยซ้ำ “ขอเป็นอาหารครบห้าหมู่ตามธงโภชนาการก็พอแล้ว”

หลี่มามาทำหน้างงไปใหญ่ คำว่าห้าหมู่? ธงโภชนาการ? ที่ฮองเฮาตรัสคืออะไร

“เอาเป็นว่าข้าจะจดรายการอาหารในแต่ละมื้อให้ก็แล้วกัน เน้นผักเน้นผลไม้ และก็ออกกำลังกายเผาผลาญอาหารที่กินเข้าไปในแต่ละวัน”

“เสวยน้อยเพียงนั้นจะทรงยืนไหวหรือเพคะ” หลี่มามากล่าวด้วยความเป็นห่วง

“ครั้งแรกย่อมลำบาก ครั้งต่อไปเราจะสบาย” หญิงสาวยืดอกอย่างภาคภูมิใจ ขอเวลาไม่กี่เดือนเธอจะเปลี่ยนฮองเฮาอ้วนกลมคนนี้ให้กลายเป็นสาวงามสะคราญโฉมจนวังหลวงตะลึงให้ได้ แล้ววันที่เหรินจงฮ่องเต้หรือมังกรจอมโอหังแห่งต้าชิงพ่ายแพ้ก็จะมาถึง ใบหน้ากลมมนมีรอยยิ้มแสยะที่มุมปาก จินตนาการถึงอนาคตที่ยังมาไม่ถึงอย่างย่ามใจ

อยากให้ถึงวันนั้นเร็วๆ จริงๆ

ภายในท้องพระโรงของพระที่นั่งหย่างซินเตี้ยน หลังจากที่เหรินจงฮ่องเต้ทรงปฏิบัติพระราชกรณียกิจปรึกษาว่าราชการกับเหล่าขุนนางเสร็จสิ้นก็ทรงนึกอยากเสด็จพระราชดำเนินไปอุทยานหลวงเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ ก่อนที่จะเสด็จออกจากพระที่นั่ง ก็ทอดพระเนตรจานขนมหลีว์ต่ากุ่นที่เสวยเพียง

แค่ครึ่งหนึ่ง มุมพระโอษฐ์ยกขึ้นเล็กน้อยคล้ายจะแย้มพระสรวลก็ไม่ใช่ จะมีพระพักตร์นิ่งเฉยก็ไม่เชิง

หลายวันมานี้ตำหนักเซียนฟูกงมักจะส่งขนมหลีว์ต่ำกุ่นมาให้ทุกวันไม่ขาด ขาดก็แต่ฮองเฮาที่ไม่ได้เป็นผู้มาถวายขนมด้วยตนเอง พระองค์จึงทรงแปลกพระทัย เห็นนางประกาศกร้าวว่าจะทำทุกวิถีทางให้พระองค์เสด็จไปตำหนักเซียนฟูกง ทรงคาดการณ์ไว้ว่านางคงจะมาถวายขนมด้วยตนเองทุกวัน เพราะจะทำให้พระองค์เห็นถึงความพยายามเอาใจใส่ของนางจนทำให้พระองค์พระทัยอ่อน

แต่นี่นางมาพร้อมกับขนมแค่วันแรกวันเดียว...ส่วนวันอื่นๆ กลับหายหน้าไป มีเพียงแค่นางกำนัลจากตำหนักเซียนฟูกงมาส่งขนมแทน

นี่ก็ผ่านมาสิบวันแล้ว หรือว่านางจะยอมแพ้

สงสัยครั้งนี้พระองค์จะเป็นฝ่ายกุมชัยชนะ แต่พระองค์ก็รู้สึกแปลกๆ เหม่ยเหรินฮองเฮาคนนี้ที่พระองค์เพิ่งรู้จัก นางมีดวงตาที่สุกใส ทว่าแฝงไปด้วยแววดื้อรั้นต้องการเอาชนะ เป็นไปไม่ได้ที่นางจะยอมยกธงขาว หรือว่านางกำลังคิดวางแผนอันใดอยู่หรือเปล่า ครั้นจะไปดูที่ตำหนักเซียนฟูกงก็ทำไม่ได้เพราะตรัสท้าพนันกับเหม่ยเหรินฮองเฮาไว้ ทรงทำได้เพียงให้เฉินกงกงไปสอดแนมที่ตำหนักเซียนฟูกงแทน

สำหรับเฉินกงกงนั้นไม่เข้าใจอย่างยิ่งว่าฝ่าบาททรงส่งตัวเขาไปสอดแนมเหม่ยเหรินฮองเฮาเพื่อเหตุผลอะไร หรือฝ่าบาทจะไม่ไว้พระทัยฮองเฮา เหตุนี้ช่างน่าคิด แต่เมื่อเจ้านายสั่ง มีหรือลูกน้องอย่างเขาจะไม่ทำตาม

จึงเป็นเหตุให้เฉินกงกงต้องมารายงานองค์จักรพรรดิแทบทุกวัน เกี่ยวกับความเคลื่อนไหวของเหม่ยเหรินฮองเฮา และเหรินจงฮ่องเต้มักจะได้รับการรายงานผลการสอดแนมที่ทำให้แปลกพระทัยไม่ซ้ำวัน

“วันนี้ที่ตำหนักเซียนฟูกง โต๊ะเสวยของฮองเฮามีแค่ผัดผักรวมกับเนื้อปลาย่างแค่นั้นพ่ะย่ะค่ะ”

“วันนี้ที่ตำหนักเซียนฟูกง มื้อพระกระยาหารว่าง ฮองเฮาทรงงดเครื่อง

คาวหวานจากห้องเครื่องพ่ะย่ะค่ะ”

นางกำลังอดอาหารประท้วงพระองค์อย่างนั้นหรือ คิดจะใช้ลูกไม้นี้เรียกร้องความสนใจ ไม่มีวันหรอกฮองเฮาเอ๋ย

“วันนี้ที่ตำหนักเซียนฟูกง ฮองเฮาทรงวิ่งรอบตำหนักแต่เช้าพ่ะย่ะค่ะ”

นางกำลังทรมานร่างกายตนเองเพื่อเรียกร้องความสนใจจากพระองค์อย่างนั้นหรือ

“วันนี้ที่ตำหนักเซียนฟูกง ฮองเฮาทรงปฏิบัติกิจวัตรประจำวันเช่นเดิม คือตื่นพระบรรทมแต่เช้าเพื่อวิ่งรอบตำหนัก เสวยพระกระยาหารปริมาณน้อย และตอนเย็นก็ทรงวิ่งรอบตำหนักอีกครั้งพ่ะย่ะค่ะ” เฉินกงกงถวายรายงานแก่เหรินจงฮ่องเต้อย่างแข็งขัน และทำหน้าที่เป็นนักสอดแนมที่ดีไม่ขาดตกบกพร่องเลยสักวัน เขาเฝ้าดูเหม่ยเหรินฮองเฮาทุกวัน ไม่เห็นพระนางจะมีท่าทีพิรุธแต่อย่างใด มีแต่พฤติกรรมของพระนางเท่านั้นที่แปลก

เหรินจงฮ่องเต้เคาะพระดรรชนีเป็นจังหวะลงบนโต๊ะทรงพระอักษรราวกับกำลังใช้ความคิด

“นางกำลังคิดการณ์อันใดกัน” ทรงพึมพำเสียงเบา แต่เฉินกงกงที่ยืนอยู่ข้างกายได้ยินชัด จึงถวายรายงานเพิ่มเติมให้พระองค์ฟัง

“เห็นคนที่ตำหนักเซียนฟูกงบอกมาว่าพระนางกำลังไดเอตอยู่พ่ะย่ะค่ะ”

เมื่อสดับรับฟังคำที่ไม่คุ้นหู พระขนงก็ขมวดเป็นปมคล้ายผูกเงื่อน

“ไดเอตคืออะไร”

“ทูลฝ่าบาท...กระหม่อมก็ไม่ทราบ” ขันทีอย่างเขาหมดปัญญาที่จะกราบทูลฝ่าบาท “หรือถ้าฝ่าบาททรงอยากทราบ เสด็จไปถามฮองเฮาที่ตำหนักเลยดีไหมพ่ะย่ะค่ะ”

ยังไม่ทันที่เฉินกงกงจะพูดจบ ดวงตาของขันทีคนสนิทก็สบเข้ากับพระเนตรขวางขององค์จักรพรรดิอย่างจัง เขารีบหุบปากและไม่กล้าเอ่ยอะไรต่อ

เฉินกงกงลูบคอตนเอง คอเกือบขาดแล้วเรา!

“เหตุใดข้าต้องอยากรู้ และเหตุใดข้าจะต้องไปตำหนักเซียนฟูกงด้วย” พระหัตถ์ตบโต๊ะดังปัง พระสุรเสียงเริ่มมีแววกริ้ว

“ใช่พ่ะย่ะค่ะ ฝ่าบาทตรัสถูกแล้ว” ขันทีคนสนิทรีบเอ่ยเอาใจเจ้าแผ่นดินสาบานกับตนเองเลยว่าจะไม่เอ่ยเรื่องนี้ให้เข้าพระกรรณพระองค์โดยเด็ดขาด

“ถ้าอย่างนั้นเสด็จไปอุทยานหลวงเลยดีไหมพ่ะย่ะค่ะ” เฉินกงกงเปลี่ยนเรื่องทันที ตอนนี้เหรินจงฮ่องเต้ยังกริ้วอยู่ หากได้เสด็จพระราชดำเนินไปอุทยานหลวงเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ อาจทำให้คลายความกริ้วลงก็เป็นได้

คำแนะนำของเฉินกงกงทำให้องค์จักรพรรดิทรงเห็นด้วย ร่างสูงลุกจากพระเก้าอี้มังกรเพื่อทรงพระดำเนินออกจากพระที่นั่งหย่างซินเตี้ยนไปอุทยานหลวง ขณะที่ก้าวพระบาทไปเรื่อยๆ จู่ๆ ก็ทรงหยุดแล้วหันพระพักตร์มาหาเฉินกงกง และตรัสอะไรบางอย่างกับขันทีคนสนิท

“ก่อนจะไปอุทยานหลวง ข้าจะไปหาซูกุ้ยเฟยที่ตำหนักก่อน วันนี้ข้าอยากฟังนางขับร้องเพลงสักเพลงก่อนไปอุทยานหลวง”

“ถ้าอย่างนั้นกระหม่อมจะไปบอกคนของตำหนักชูซิวกงให้เตรียมพร้อมก่อนฝ่าบาทเสด็จถึงพ่ะย่ะค่ะ” ทูลรายงานฝ่าบาทจบก็นึกเฉลียวใจบางอย่างขึ้นมา

ตำหนักชูซิวกงอยู่ข้างตำหนักเซียนฟูกงของเหม่ยเหรินฮองเฮามิใช่หรือ...หรือว่าเขาคงอุปาทานไปเอง แต่ก็เป็นไปได้ที่จะเสด็จไปตำหนักชูซิวกงเพื่อบังหน้า ความจริงแล้วทรงอยากทราบและเห็นความเคลื่อนไหวของใครบางคนที่ตำหนักเซียนฟูกงมากกว่า

ใครคนนั้นก็คือ...เหม่ยเหรินฮองเฮา

เขาเคยเป็นขันทีที่รับใช้จักรพรรดิเฉียนหลงมาก่อน จึงเคยพบฝ่าบาทองค์ปัจจุบันในขณะทรงดำรงพระยศเป็นเจียชินอ๋อง และได้มีโอกาสรับใช้ฝ่าบาทเมื่อทรงครองราชย์ ทำไมจะไม่รู้พระอุปนิสัยด้านเสียที่ชอบดื้อแพ่งและวางท่าของฝ่าบาท แต่แปลกอยู่อย่างหนึ่ง ตั้งแต่อภิเษกกับเซ่อฝูจิ้นนิวฮูลู่-เหม่ยเหรินเป็นพระชายารองครั้งเป็นเจียชินอ๋อง ฝ่าบาทหาได้สนพระทัยในตัว

พระนางไม่ แม้พระนางจะเป็นพระชายาที่จักรพรรดิเฉียนหลงพระราชทานให้แก่พระโอรสก็ตาม ทรงปล่อยพระนางให้อยู่ในตำหนักเพียงลำพัง นานครั้งที่จะได้พูดจาปราศรัยกัน

จวบจนถึงบัดนี้ เจียชินอ๋องทรงเป็นถึงเหรินจงฮ่องเต้ และเซ่อฝูจิ้นนิวฮูลู่เหม่ยเหรินทรงขึ้นเป็นฮองเฮาแทนฮองเฮาพระองค์ก่อนที่สิ้นพระชนม์ไปเมื่อต้นรัชสมัยเจียชิ่ง ความสัมพันธ์ของทั้งสองพระองค์ก็ยังคงเหมือนเดิม คือเฉยชาและเพิกเฉยต่อกัน แต่อยู่ๆ วันนี้ฝ่าบาทกลับทรงอยากรู้ชีวิตความเป็นอยู่ของเหม่ยเหรินฮองเฮาขึ้นมาเสียดื้อๆ ถึงขั้นให้เฉินกงกงไปสอดแนมเหม่ยเหรินฮองเฮาที่ตำหนัก

อะไรคือเหตุผลที่ฝ่าบาททำเช่นนั้น

หรือฮองเฮาจะทรงเล่นคุณไสยใส่ฝ่าบาท

ข้อนี้เป็นไปไม่ได้ เนื่องจากเหม่ยเหรินฮองเฮาเป็นถึงพระมารดาของแผ่นดิน อีกทั้งยังเป็นสตรีหนึ่งเดียวที่เคียงคู่ฝ่าบาท จะทรงเล่นคุณไสยไปเพื่ออะไรกัน

หรือฝ่าบาทจะสนพระทัยฮองเฮาขึ้นมา...ข้อหลังนี้น่าคิด

เฉินกงกงไม่อยากเข้าข้างความคิดตนเอง จึงไม่อยากใส่ใจความคิดนั้น เหรินจงฮ่องเต้จะทรงทำอะไรนั้นก็เรื่องของพระองค์ พวกเขาเป็นข้ารองพระบาทจะทำอะไรก็สุดแล้วแต่องค์จักรพรรดิจะบัญชา

ยุ่งไม่เข้าเรื่องมีหวังหัวขาด!

“ฮองเฮาเหนียงเหนียงทรงถนอมพระวรกายด้วยเพคะ” หลี่มามามองเหม่ยเหรินฮองเฮาที่กำลังวิ่งรอบตำหนักด้วยความเป็นห่วง

นี่ร่วมสิบวันที่ปฏิบัติกิจวัตรประจำวันแบบนี้ซ้ำๆ เสวยน้อยและออกกำลังกายที่เรียกรวมกันว่า ‘ไดเอต’ ทุกวันอย่างไม่ลดละ จุดประสงค์หลักก็เพื่อให้ฝ่าบาทโปรด หลี่มามาคิดว่ามีวิธีการตั้งมากมายที่จะทรงทำให้ฝ่าบาทโปรด เหตุใดฮองเฮาของนางจะต้องทำร้ายพระวรกายของตัวเองเยี่ยงนี้

“ข้าสบายมาก อย่าห่วงเลย” หญิงสาวเอ่ยขณะที่กำลังวอร์มดาวน์ร่างกายหลังวิ่งรอบตำหนักจนเหนื่อย ชุดคลุมยาวที่สวมทุกวันช่างเรียกเหงื่อได้ดียิ่งนัก เพียงอัปสรจึงใส่วิ่งมันทั้งชุดนี่แหละ

ทุกวันเพียงอัปสรต้องควบคุมอาหารและออกกำลังกายอย่างเคร่งครัด ห้ามขาดแม้แต่วันเดียว วันแรกอาจจะทรมานต่อร่างกายของเหม่ยเหรินฮองเฮาอยู่สักหน่อย แต่พอหลังจากสี่ห้าวันต่อมาก็เริ่มปรับตัว จนบัดนี้ร่างอวบอ้วนเริ่มมีส่วนเว้าส่วนโค้งมากยิ่งขึ้น พุงเริ่มยุบ และคางที่เคยเป็นชั้นเริ่มหายไป

แม้เธอจะควบคุมอาหารและออกกำลังกายอย่างหนัก แต่เพียงอัปสรก็ไม่เคยลืมภาระหน้าที่ของฮองเฮาแห่งต้าชิง ทุกสัปดาห์เพียงอัปสรและพระสนมในวังหลังจะต้องเข้าเฝ้าเซี่ยวอี้ซุนไทเฮาเป็นประจำ ส่วนการเข้าเฝ้าฮองเฮา แต่เดิมในตอนเช้าที่พระสนมทุกคนจะต้องเข้าเฝ้าเธอที่ตำหนักเซียนฟูกงนั้น เพียงอัปสรคิดว่าไม่จำเป็นเท่าไรนัก เพราะเวลาที่พวกพระสนมมาเข้าเฝ้าเธอ ก็มักจะเอาเรื่องคนนั้นคนนี้มาฟ้อง หรือไม่ก็จับกลุ่มนินทาว่าร้ายกันเอง หญิงสาวคิดว่ามันไร้สาระสิ้นดี จึงเปลี่ยนระบบฝ่ายในเสียใหม่ โดยให้พระสนมเข้าเฝ้าฮองเฮาแค่สัปดาห์ละครั้งเท่านั้น เช่นเดียวกับเข้าเฝ้าไทเฮา หากมีเรื่องคอขาดบาดตายเมื่อไร ก็สามารถละเว้นให้พวกนางเข้าเฝ้าผู้เป็นฮองเฮาได้

เพียงอัปสรจึงมีเวลาดูแลตัวเองมากยิ่งขึ้น โดยมีหลี่มามาเป็นผู้ช่วยและคอยเป็นห่วงหากรู้สึกว่าเธอหักโหมมากเกินไป

“นั่นเฉินกงกงนี่เพคะ” หลี่มามามองไปนอกเขตตำหนักเซียนฟูกง เห็นร่างสูงวัยของขันทีคนสนิทของเหรินจงฮ่องเต้กำลังเดินเข้าไปที่ตำหนักชูชิวกง “หรือว่าฝ่าบาทจะเสด็จมาหาซูกุ้ยเฟย”

เพียงอัปสรชำเลืองหางตามองตาม “ช่างฝ่าบาทปะไร ทำไมพวกเราต้องสนใจด้วย”

“ช่างไม่ได้เพคะ ไหนว่าทรงอยากเป็นคนโปรดของฝ่าบาทไงเพคะ”

เพียงอัปสรยักไหล่อย่างไม่สนใจ เพราะมันยังไม่ถึงเวลาของเธอต่างหาก

“ทรงออกไปพบฝ่าบาทที่ตำหนักชูชิวกงดีไหมเพคะ” นางกำนัลเสนอ

เพราะอยากให้เหรินจงฮ่องเต้ทอดพระเนตรเหม่ยเหรินฮองเฮาที่เริ่มมีเรือนร่างที่งดงามมากขึ้นกว่าเก่า ไม่แน่ว่าหากได้พบพระพักตร์กันและกันแล้วละก็ฝ่าบาทอาจจะโปรดเจ้านายของนางก็เป็นได้

“หรือดักรอฝ่าบาทที่หน้าตำหนักดีเพคะ”

หญิงสาวก็ยังส่ายศีรษะเช่นเดิม จะให้เธอเข้าไปขัดขวางคนกำลังจะมีความสุขอย่างนั้นหรือ เพียงอัปสรส่ายหน้าไม่เห็นด้วยเป็นอย่างยิ่ง

แม้แสดงท่าทีไปเช่นนั้น แต่ลึกๆ แล้วเธอก็อยากพบเหรินจงฮ่องเต้อยู่เหมือนกัน ทว่าสภาพเธอในตอนนี้มันไม่ฟิตแอนด์เฟิร์มเอาเสียเลย รอให้ฟิตแอนด์เฟิร์มเมื่อไร เหรินจงฮ่องเต้ประทับอยู่ที่ไหน เธอพร้อมที่จะตามประกบที่นั่นทันที

“เข้าตำหนักกันเถอะ ข้ารู้สึกร้อนแล้ว” หญิงสาวเดินเข้าตำหนักโดยไม่รอหลี่มามา นางกำนัลคนสนิทได้แต่มองตำหนักชูซิวกงตาละห้อย ทำไมฮองเฮาถึงไม่ทำอะไรสักอย่าง ไหนว่าอยากเป็นคนโปรดของฝ่าบาทมิใช่หรือ แต่นางไม่เห็นจะทรงทำอะไร นอกจากเสวยน้อยและออกกำลังกายทรมานพระวรกายอยู่เพียงเท่านี้

ถ้าไม่ออกไปพบเจอพระพักตร์ฝ่าบาทบ้าง แล้วจะเป็นคนโปรดของพระองค์ได้อย่างไรเล่า